

Ο ΠΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΔΑΚΡΥΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο γιατρός Ρενωντιέρ υποκρίνεται ότι είναι εξαιρετικά χαρούμενος μετά την αθώωση του Ζιλμπέρ κι αυτό γιατί, έτσι, δεν πρόκειται πια να τον υποπτευθούν. Στο βάθος όμως η αγωνία σφίγγει την ψυχή του, γιατί δεν μπορεί να ανακαλύψει ποιά είναι η γυναίκα που είχε στείλει την περίφημη επιστολή στο «Φιγκαρό», λέγοντας ότι γνωρίζει το δολοφόνο της Βιργινίας Λατούς. Ήξερε πως η Γερτρούδη τον μισούσε θανάσιμα, αλλά για ποιο λόγο;

Μετά την κηδεία της μητέρας της, η Ζιλέττα αποφασίζει να μείνει κοντά στον πατέρα της, αν και η συντροφιά του της προκαλεί αποστροφή. Λίγες μέρες αργότερα, ο γιατρός Ρενωντιέρ δέχεται την απροσδόκητη επίσκεψη της Γερτρούδης. Αμέσως, ύστερα απ' τις πρώτες τυπικές λέξεις, η Γερτρούδη ρωτάει το γιατρό αν την αναγνωρίζει, αλλά αυτός μάταια προσπαθεί να θυμηθεί ποιά είναι. Τότε η Γερτρούδη του αποκαλύπτει πως δεν είναι άλλη παρά η κόμισσα Φερνανάνη ντε Βιλαντόν, το παλιό θύμα του, που τον μισεί και θέλει να τον εκδικηθεί. Ο γιατρός φυσικά τ'αχνεί, μα ξαναβρίσκει την ψυχραιμία του.

— Τι θέλετε από μένα, κυρία κόμισσα;

— Θα το μάθετε αμέσως. Άφησε να περάσουν μερικά λεπτά κι' έπειτα πρόσθεσε:

— Περίμενα είκοσι δόκκληρα χρόνια ως που να έρθη η στιγμή, που θα μου επέτρεπε να σας εκδικηθώ. Αυτή η στιγμή έφτασε!

Ο Ρενωντιέρ δεν ήταν δειλός. Και δεν του έλειπε η ετοιμότητα.

— Θέλετε να μ' εκδικηθώ; Είπε γελώντας. Αυτό είναι δικαίωμα σας. 'Αλλ' είμαι περίεργος να μάθω τί σχεδιάζετε να κάνετε.

— Πριν από μερικούς μήνες, απάντησε η Φερνανάνη, νόμισα ότι ο Θεός θ' έκανε εκείνο που δεν είχα κατορθώσει να κάνω εγώ. Μία τρομερή κατηγορία σας βάρανε τότε και περίμενα με αγωνία να μάθω πως καταδικασθήκατε σε θάνατο, όπως σας άξιζει... Δεν μ' ενδιέφερε το ότι δεν θ' ας σας τιμωρούσα εγώ. Μου ήταν αρκετό ότι θ' αχνάτε την υπόληψη, την τιμή και τη ζωή σας...

— Λυπάμαι, κυρία, είπε διακόπτοντάς την ο Ρενωντιέρ, γιατί δεν μπορείτε να σας ευχαριστήσω. 'Αλλ' όπως θυμάσθε, είχα το ευτύχημα να βρώ έναν ένθερμο υποστηρικτή στον πρωτότοκο από τους γιους σας, που απέδειξε με απράνταχτα επιχειρήματα πόσον ασύστατη ήταν η εναγώνιου μου κατηγορία. Σας έκφοραζω και πάλι τη λύπη μου, κυρία...

— Ο γιός μου σας έσωσε τότε, απάντησε η Φερνανάνη. 'Αλλ' η μητέρα του θ' ας καταστρέψει τώρα! Ξέρω όλες τις λεπτομέρειες του εγκλήματός σας. Θέλησα να κλέψετε τον Κρουαζέ, έχοντας για συνένοχο τη Μαρία, τη γυναίκα του μιλανέζου της Σαντεγκριλλέ. 'Αλλά σας πρόλαβε η Βιργινία Λατούς. 'Από το φόβο μήπως σας προδώσω, τη σκοτώσατε τότε και ύστερα κρεμάσατε το πτώμα της, γιά να δώσετε την εντύπωση ότι είχε αυτοκτονήσει.

Ο Ρενωντιέρ γέλασε και πάλι.

— Αυτά τ'α ξέρει όλος ο κόσμος, κυρία, είπε. Γιατί αποτέλεσαν τη βάση της εναγώνιου μου κατηγορίας. Το ξέχασατε λοιπόν; Μήπως είναι ανάγκη να σας υπενθυμίσω την ώραία αγάρευση του γιού σας;

— Ο γιός μου ήταν συνήγορός σας και δεν μπορούσε παρά να σας υπερασπισθή, απάντησε η Φερνανάνη. Κι' έπειτα δεν ήξερε εκείνα που ξέρω εγώ.

— Μήπως και ο Νταλέζ ήταν συνήγορός μου; ρώτησε ο Ρενωντιέρ. Γιατί δεν με κατηγορήσε; Κι' όμως το συμφέρον του ήταν να με κατηγορήσει, γιά να υπερασπισθή τον πελάτη του.

— Ο Νταλέζ δεν είχε κανένα λόγο να το κάνει, απάντησε η Φερνανάνη. 'Εκείνο που τον ενδιέφερε ήταν ν' αθώωση τον Ζιλμπέρ. Κι' αυτό το πέτυχε.

Ο Ρενωντιέρ κούνησε το κεφάλι του με το ύφος ανθρώπου που δεν βρίσκει πια κανένα ενδιαφέρον στη συζητήση με το συνομιλήτη του.



ΙΟΥΛΙΟΝ ΜΑΡΥ

Αίσθηματικό και δραματικό κοινωνικό μυθιστόρημα

— Νομίζω, είπε, πως είμαι αρκετά άνοητος να καθώμαι ν' ακούω τις κουταμάρες που βγαίνουν από το στόμα σας. 'Αν δεν έχετε, λοιπόν, να μου πείτε τίποτε άλλο, θ' ήταν καλύτερο να γυρίσετε στο σπίτι του κυρίου εφημερίου, γιά να φροντίσετε γιά τη σούτα του...

— 'Αλλά δεν μ' αφήσατε να τελειώσω, παρατήρησε η Φερνανάνη. 'Εχω να σας πω και πολλά άλλα ακόμη, που είμαι βέβαιη ότι θα τ'α βρήτε πολύ πιο ενδιαφέροντα από αυτά που σας είπα ως τώρα... Θ' ας εξηγήσω π. χ. πως το μερίδιο της Μαρίας από τα χαρτονομίσματα του Κρουαζέ βρέθηκε στα χέρια του Ζιλμπέρ... 'Ηταν κι' αυτό ένα τέχνησμά της Μαρίας, που ήθελε να κάμει τον άντρα της να νομίσω ότι η καλή του τύχη είχε ρίξει αυτά τ'α χρήματα μπροστά στα πόδια του. Γιατί η Μαρία δεν έννοούσε να τ' αφήσει να κοιμούνται στη ρίζα του δένδρου όπου τ'α είχε κρύψει. 'Ηθελε να τ'α χρησιμοποιήσει και δεν ήξερε με ποιο τρόπο να τ'α παρουσιάσει στον άντρα της... Είναι πιθανόν ότι σεις την συμβουλευσατε να καταφύγει σ' αυτό το τέχνησμά...

ΤΟ ΔΑΚΡΙΝΤΙ ΤΟΥ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ

Βουλιαγμένη

Τόβαλες πείσμα και γινά —
μέσα στα τόσα μου δεινά
κι' εσύ να με ταραξάς,
γιατί γουστάρεις κι' επιμέ —
στην άμμουδιά της Βουλιαγμένης
να πας και να αράξεις.

Στη Βουλιαγμένη έχεις μανί —
να στήσης φέτος μία σκηνή,
κοινός ένα τσαντήρι,
και τάμα τόχεις ασφαλώς,
να... φαληρίσης άντελώς
το Θράσο το μπατήρη!

Δεν δίνεις φράγκο και δεκά —
έναν τραδάω δανεικά,
ταίς μήνες ο καυμένος,
και Βουλιαγμένη έχεις εσύ,
την ώρα πουμαι, ρε



στο χρέη... δουτηγμέ —
(Φοοσί, νος!)

Με λίγα λόγια δηλαδή —
δεν έννοεις να συμβα —
(δί —

με τη δική μου τσέ —
και σου δηλώ — και

στι... σκονινι κι' όχι —
(σκηνή,

για... δέσιμο σου πρέ —
(πει!

Ο ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Το γέλιο είχε σβύσει τώρα από τα χείλη του γιατρού και το πρόσωπό του εξέφραζε ανησυχία και φόβο. Προσπάθησε, ωστόσο, να διατηρήσει την ψυχραιμία του και απάντησε στη Φερνανάνη:

— 'Ολ' αυτά που μου λέτε είναι σωστό παραμύθι. Στ' αλήθεια, έχετε μεγάλη φαντασία και είμαι περίεργος να μάθω που πρόκειται να καταλήξετε... Πέστε μου όμως προτίητερα κάτι άλλο: Γιατί, αφού είσαστε βέβαιη ότι εγώ σκότωσα τη Βιργινία Λατούς, ήρθατε σε μένα και δεν πήγατε στον εισαγγελέα; Νομίζω πως αυτό θ' ήταν προτιμότερο...

— 'Η ερώτησις αυτή δεν αφώπλισε τη Φερνανάνη. Την περίμενε. Θ'α μπορούσε, βέβαια, να του απαντήσει ότι η πρώτη της σκέψις ήταν να τρέξει στον εισαγγελέα και να του εκθέσει όλα όσα ήξερε και ότι χωρίς την επίμονη των παιδιών της θ'α το είχε κάμει από αρκετό καιρό. Σκέφτηκε, όμως, πως ήταν περιττό. Είχε, άλλωστε, κάποιο άλλο σχέδιο στο μυαλό της.

— Μην ξεχνάτε, απάντησε, ότι η γυναίκα σας ήταν άρρωστη από πολύ καιρό και ότι η ζωή της κρεμόταν από μία κλωστή. 'Η δυστυχισμένη θ'α πέθαινε αν μάθαινε την ατιμία σας. Ποιός σας λέει ότι δεν την λυπήθηκα και ότι δεν βέλησα να προσθέσω έναν καινούργιο πόνο στους τόσους άλλους που είχε δοκιμάσει στη ζωή της εξ αιτίας σας; Και ποιός σας λέει ακόμα ότι δεν λυπήθηκα και την κόρη σας, που άγαπάει το γιό μου και που αγαπιέται απ' αυτόν; 'Η γυναίκα σας έζησε μία μαρτυρική ζωή... 'Ηταν ένα από τα τόσα θύματά σας. Κι' η Ζιλέττα ήταν ένα άλλο. Δεν είχα τη σκληρότητα να κάμω αυτές τις δυο γυναίκες να πενθούν.

— Σας εύχαριστώ, κυρία κόμισσα, απάντησε ο Ρενωντιέρ. 'Αλλά δεν σας πιστεύω.

— 'Η γυναίκα σας πέθανε, συνέχισε η Φερνανάνη, χωρίς να προσέξει τη διακοπή του. 'Απομένει, όμως, η κόρη σας, που είναι ένα αξιοπρεπές πλάσμα και που κληρονομώ όλες τις αρετές της μητέρας της, αλλά καμιά από τις κακιές σας. Θέλω, λοιπόν, να σας εκδικηθώ, χωρίς ν' ατιμώσω την κόρη σας, που δεν μου έφταιξε τίποτε και που είναι κι' αυτή ένα από τα θύματά σας.

— Δεν σκοπεύετε να καταφύγετε στη δικαιοσύνη; ρώτησε ο Ρενωντιέρ με θριαμβευτικό χαμόγελο.

— Όχι.

— Τι θ'α κάμετε τότε;

— Εγώ τίποτε.

— Μήπως ήρθατε να με συμβουλευέστε να πάω μόνος μου στον εισαγγελέα και να του πω: «Είμαι ένας εγκληματίας! Παραδώστε με στο δήμιο!»;

— Δεν έχω αυτή την απαίτηση.

Τα μάτια της κομήςσας ντε Βιλαντόν έλαμπαν και το πρόσωπό της φανέρωνε μία σκληρή αποφασιστικότητα.

— Να τ'α ήρθα να σας πω, γιατρέ Ρενωντιέρ, πρόσθεσε. Σας δίνω μία προθεσμία δυο ημερών γιά να πεθάνετε. Την έκλογή του μέσου την αφήνω σε σας. 'Αλλ' αν ξεακολουθήσετε να ζητε και μετά την παρέλευσι αυτής της προθεσμίας, θ'α τρέξω αμέσως στον εισαγγελέα και θ'α καταθέσω όλα όσα ξέρω γιά το έγκλημά σας.

— 'Αλλά κανείς δεν θ'α πιστέψει αυτή τη ρομαντική ιστορία, παρατήρησε ο γιατρός.

— Στον εισαγγελέα δεν θ'α εμφανισθή μία απλή υπηρέτρια, συνέχισε η Φερνανάνη, αλλά η κόμισσα ντε Βιλαντόν. Και αυτήν θ'α την πιστέψουν. Θ'α αρχίσω την κατάθεσί μου από την ατιμία που κάμετε εις βάρος μου και δεν θ'α παραλείψω καμμία λεπτομέρεια. Θ'α μιλήσω γιά τη φυγή μου από το σπίτι του συζύγου μου, γιά την απόπειρα που έκαμα ν' αυτοκτονήσω και γιά τα χρόνια που πέρασα μέσα σ' ένα φρενοκομείο. Γιατί ήμουν γιά ένα διάστημα τρελή. Θ'α αφηγηθώ κατόπιν πως γύρισα στη Σερντόν και πως κατώρθωσα να προσληφθώ ως υπηρέτρια στο σπίτι του ενός από τους γιους μου. Θ'α καταθέσω πως

αποπειραθήκατε να δηλητηριάσετε τον 'Ανδρέα ντε Βιλαντόν και θ'α παρουσιάσω στο δικαστήριο το φάρμακο που του δώσατε και που είναι ένα δραστηκώτατο δηλητήριο. Γιατί πρέπει να ξέρετε πως φυλάξα αυτό το φάρμακο, γιατί ήξερα πως μία μέρα θ'α μου χρσίμεινε. Θ'α αφηγηθώ, τέλος, την εξομολόγησι που η γυναίκα του Ζιλμπέρ έκαμε στο γιό μου. Την άκουσα ολόκληρη κρυφακούοντας πίσω από την πόρτα του γραφείου του, που είχα άφισει επίτηδες μισάνοιχτη. Νομίζετε, λοιπόν, πως το δικαστήριο θ'α χρειαστή περισσότερο γιά να σας στείλη στη λαιμητόμο;

Ο Ρενωντιέρ είχε γίνει κατακρίντος.

Είχε φαντασθή στην αρχή πως ο κίνδυνος δεν ήταν σοβαρός και εύρισκε κοινωστική τη συνομιλία του με τη Φερνανάνη. 'Αλλά τώρα είχε την εντύπωση πως το κεφάλι του δεν στεκόταν καλά πάνω στους ώμους του. 'Αν δεν αντιδρούσε αμέσως θ'α τον χαμένας.

— 'Αλλά με ποιο τρόπο;

— Ήξερε πως ήταν περιττό να επικαλεσθή τη συγγένειά και την επείκεία της Φερνανάνης. 'Η κόμισσα ντε Βιλαντόν θ'α γελοούσε μαζί του. Ο Ρενωντιέρ διάβαζε μέσα στα μάτια της την ακλόνητη απόφασί της να τον καταστρέψει.

— 'Αλλά τί έπρεπε, λοιπόν, να κάμει; Μέσα στο σκοτισμένο μυαλό του δεν είδε παρά ένα μόνο μέσον: να σκοτώσει τη Φερνανάνη. Μόνον έτσι θ'α εξασφάλιζε τη σιωπή της.

— 'Η ιδέα ενός νέου εγκλήματος δεν τον τρόμαξε. Σκεφτόταν μόνο ποιός ήταν ο καλύτερος τρόπος γιά να το πραγματοποιήσει.

— Δεν έπρεπε, βέβαια, ν' αναβάλει την εκτέλεσι αυτού του εγκλήματος. 'Αν άφηνε τη Φερνανάνη να φύγει, ήταν πολύ αμφίβολο αν θ'α του ξαναπαρουσιαζόταν η ευκαιρία να βρεθί μόνος μαζί της.

Τι θ'α έκανε, όμως, κατόπιν το πτώμα της;

Ο Ρενωντιέρ δεν σταμάτησε μπροστά σ' αυτή τη σκέψι. 'Αν ήταν ανάγκη, θ'α σκότωνε και τον υπηρέτη του και την κόρη του ακόμη, με μία λέξι όλους εκείνους που μπορούσαν να τον προδώσουν και κατόπιν θ'α έθαζε φωτιά στο σπίτι του, γιά να κρύψει τα εγκλήματά του.

— Εκείνη τη στιγμή, το κήνος είχε ξυπνήσει και πάλι μέσα στην ψυχή του. Το μόνο που σκεφτόταν ο Ρενωντιέρ ήταν να λυθεί από τον άμεσο κίνδυνο που τον απειλούσε. 'Όλα τ'α άλλα δεν τον απασχολούσαν.

Σηκώθηκε σε λίγο από τη θέσι του και άρχισε να βηματίζει νευρικά μέσα στο δωμάτιο. 'Επειτα από δυο ή τρία λεπτά, σταμάτησε, ξαφνικά μπροστά στη Φερνανάνη.

— Τίποτε δεν μπορεί να σας κάμει ν' αλλάξετε απόφασί: ρώτησε.

— Τίποτε.

— Και αν δεν σας άφηνα τον καιρό γιά να πραγματοποιήσετε την εκδίκησί σας;

— Τι θ'α κάμετε; Θ'α φύγετε;

— Δεν θ'α φύγω, απάντησε ο Ρενωντιέρ. 'Υπάρχει ένας τρόπος πιο ασφαλής γιά να κλείσω το στόμα σας, κόμισσα ντε Βιλαντόν. Και γιά πάντα!

— Εκείνη τη στιγμή, ο γιατρός έδινε την εντύπωση θηρίου. Τα μάτια του έλαμπαν κι' η έκφρασις του είχε κάτι το άγριο και το τρομακτικό.

— 'Η Φερνανάνη μάντεψε αμέσως τα δολοφονικά σχέδιά του και τινάχθηκε όρθια. Μία στιγμή ακόμη αν έμενε στη θέσι της, ήταν χαμένη.

— Γιά το καλό σας σας συμβουλευώ να μην επιχειρήσετε τίποτε εναντίον μου, είπε. 'Ηξερα με ποιόν έχω να κάμω και έλασα τα μέτρα μου πρώτο έρωθ'α εδω. 'Εχω κατάρθει στα χέρια ενός ανθρώπου, που μοι είναι τυφλά άφοβισμένος, μία επιστολή που απευθύνεται στον Εισαγγελέα της 'Ορleans. 'Αν δεν νυρίω ως το μεσημέρι στο πυργο, ο άνθρωπος αυτός θ'α φύγει αμέσως γιά να παραδώσει την επιστολή μου.

Ο Ρενωντιέρ όπισθοχώρησε τρομαγμένος.

— Το κάμετε αυτό; φώναξε. — Και γιάτί δεν θ'α το έκανα; απάντησε η Φερνανάνη. Μήπως θέλατε να σας έχω εμπιστοσύνη;

Ο γιατρός διευθύνθηκε με κλονιζόμενο βήμα στο γραφείο του και ξανακάθισε στην πολυθρόνα του.

— 'Εστω, είτε, έπειτα από μικρή σιωπή, ομολογώ το έγκλημά μου. 'Αλλά δεν θ'α με καταστρέψετε! Σκεφθήτε, λοιπόν! 'Αν αποφασίσω να πληρώσω το χρέος μου, ο 'Ανδρέας, ο γιός σας, δεν θ'α μπόρεση να παντρευτή την κόρη μου. Θ'α κάμετε λοιπόν κι' αυτόν δυστυχισμένο κι' ίσως γίνετε αιτία του θανάτου του.

— 'Αλλά τα λόγια του δεν συγκίνησαν τη Φερνανάνη. Αυτή τη φορά η απόφασίς της να παραδώσει τον Ρενωντιέρ στη δικαιοσύνη ήταν ακλόνητη, έκτος αν ο ίδιος τερματίζε από δική του πρωτοβουλία τη ζωή του, όπως τού το είχε υποδείξει.

— Σας έδωσα προθεσμία δυο μέρες, τού είπε. Δεν θ'α δεχθώ καθυστέρησι ούτε μίας ώρας...

Διευθύνθηκε ύστερα με σταθερό βήμα προς το μέρος της πόρτας, χωρίς ο Ρενωντιέρ να κάνει την παραμικρή κίνησι γιά να την συγκρατήσει.

Η αγωνία ενός δολοφόνου

Μόλις έφυγε η κόμισσα ντε Βιλαντόν, ο Ρενωντιέρ σωριάστηκε σαν άμφορος όγκος πάνω σ' ένα καρίσμα. Το μυαλό του δεν λειτουργούσε πια και οι δυνάμεις του τον είχαν εγκαταλείψει.

Τού κάκου προσπάθησε να συγκεντρώσει τις σκέψεις του. Το μυαλό του τού φαινόταν άδειο. Τού κάκου προσπάθησε να ξαναβρεί την ψυχραιμία του, γιά ν' αντιμετώπιση την τρομερή απειλή που κρεμόταν πάνω απ' το κεφάλι του. Δεν το κατάφερε. Τα λόγια της Φερνανάνης ξαναγύριζαν ακατάπαυστα στο μυαλό του. 'Επρεπε να πεθάνει. 'Η να ατιμασθώ. Μέση λύσις δεν υπήρχε.

Είχε φαντασθή ότι ο άμεσος κίνδυνος είχε απομακρυνθή και ότι θα του δινόταν η ευκαιρία να σκεφθί ψυχραιμα πως έπρεπε ν' αντιμετώπιση την κατάσταση. 'Αλλά τώρα αυτός ο κίνδυνος εμφανιζόταν και πάλι μπροστά του και μόλις τού έμεναν μερικές ώρες γιά να σκεφθί τι έπρεπε να κάμει.

— 'Η ιδέα της φυγής βρισκόταν πάντα μέσα στο μυαλό του. 'Αλλά και αυτή ήταν άπραγματοποίητη τώρα. Γιατί η κόμισσα ντε Βιλαντόν η ο Μπωκατέλ θ'α τον παρακολουθούσαν και θ'α ειδοποιούσαν τις αρχές μόλις απομακρινόταν από τη Σερντόν.

Τι τού έμενε, λοιπόν, να κάμει; Τίποτα! Είχε φτάσει στο αδιέξοδο. Αυτό ήταν το φοβερό συμπέρασμα των σκέψεων του.



Η ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ — ΦΕΙΔΑ

(Φωτογραφία Keystone)

Ξεβροντίζοντας όλες τις διάσημες χορεύτριες των καμπαρέ της 'Αμερικής, η Ροζάνα, η Νοτιοαμερικανίδα αυτή χορεύτρια, που εμφανίζεται τώρα στο καμπαρέ «Τζήνς Μπλες» της Νέας 'Υόρκης, σημειώνει μια πρωτοφανή επιτυχία στα θεατρικά χρονικά. Το πολυσυνθετο ταλέντο της και οι αλκοατικοί χοροί της μπορούν να γεμίσουν θαυμάσια ένα ολόκληρο πρόγραμμα. Οι δυο αυτές φωτογραφίες της Ροζάνας δικαιολογούν απόλυτα τον τίτλο της: «Χορεύτρια — Φείδα».

τυρία του Σαμπρινώ. Τα πράγματα είχαν γίνει ως εξής:

«Ο Σαμπρινώ έγκυβε στο σπίτι του το γυιό του, που είχε καταφύγει στη Σερντόν, αφού εξώδευσε τα χρήματα που είχε καταχραστεί.

Το ποσό που είχε καταχραστεί από τον προϊστάμενό του ήταν τρεις χιλιάδες φράγκα. «Αλλά όλες οι οικονομίες του δυστυχισμένου του πατέρα του δεν έπεφταν στην τράπεζα, ο Σαμπρινώ πρόσφερε, ωστόσο, αυτό το ποσό στον έμπορο όπου εργαζόταν ο γυιός του, με την υπόσχεση ότι θα φρόντιζε να εξοικονομήσει και τα χίλια εξακόσια φράγκα που υπάλλεζαν και να του τα δώσει. «Αλλά ο έμπορος στάθηκε ανένδοτος.

— Δεν θ' αποσύρω τη μήνυση, είπε στο Σαμπρινώ, αν δεν μου πληρώσεις όλο το ποσό που καταχράστηκες ο γυιός σου. Και πάλι χάρι σου κάνω... Γιατί οι κλέφτες σαν το γυιό σου πρέπει να τιμωρούνται άμεσως. Αυτό απαιτεί το συμφέρον της κοινωνίας.

Ο Σαμπρινώ του κάκου αγωνίστηκε για να εξοικονομήσει το υπόλοιπο ποσό. Δεν το κατάφερε. Και, στο τέλος, η κόρη του, οι συγκινήσεις, τα τρεχάματα δεξιά κι αριστερά τον έριξαν στο κρεβάτι. Έπαθε μια άσπλητη βρογχίτιδα.

«Ενα βράδυ, ο γυιός του, ο 'Ιούλιος, πήγε κρυφά στο σπίτι του Ρενωντιέρ κι' αφού τον εξώρκισε να μη τ'ον προδώσει, τον παρακάλεσε να επισκεφθεί τον πατέρα του.

Ο Ρενωντιέρ έτρεξε άμέσως στο προσκέφαλο του άσθενους, έκτός από τις ιατρικές συμβουλές του, προσφέρθηκε ακόμα να του δώσει τα χίλια εξακόσια φράγκα που του έλειπαν, αλλά μ' έναν όρο. Αυτός ο όρος ήταν ότι ο Σαμπρινώ θα ζητούσε να εξετασθεί ως μάρτυρας στη δική του Ζιλμπέρ και ότι θα κατέθετε τα όσα γνωρίζομε.

— Αυτή είναι η αλήθεια, του είπε ο Ρενωντιέρ. Κι' έπειτα, με την κατάθεσή σου, θα απαλλάξεις το Ζιλμπέρ από την άδικη κατηγορία που τον βαρύνει.

Ο Σαμπρινώ δέχτηκε από ευγνωμοσύνη προς το Ρενωντιέρ, που τον είχε κάνει καλά και για να σώσει το γυιό του. «Η σκέψις, έξ' άλλου, ότι θα φαινόταν χρήσιμος στο Ζιλμπέρ τον ενθάρρυνε να κάνει αυτή τη μαρτυρία.

Ο Ρενωντιέρ ήταν βέβαιος ότι ο Σαμπρινώ τον είχε επισκεφθεί εκείνο το πρωί, για να ζητήσει το αντίτιμο της καταθέσεως του στο δικαστήριο. Ντύθηκε βιαστικά, πήρε από το πορτοφόλι του δυο χαρτονομίσματα των χιλίων φράγκων και κατέβηκε στο γραφείο του, κρατώντας τα στο χέρι.

— Καλημέρα, υπάλληπα. Σαμπρινώ, είπε στο χωρικό. Πάρε τα χρήματα που σου υποσχέθηκα.

— Άλλ' ο Σαμπρινώ δεν έδειξε καμιά προθυμία να τα πάρει.

— Ευχαριστώ, απάντησε. Άλλα δεν τα θέλω.

— Δεν τα θέλεις;... Και για ποιά λόγο;

— Γιατί ήμουνα τραλλός να δεχθώ αυτή τη συμφωνία.

— Παραλογίζεσαι, υπάλληπα Σαμπρινώ, είπε ο Ρενωντιέρ. Ξεκινάς ότι η μαρτυρία σου έσωσε το Ζιλμπέρ από τη λαιμητόμο;

— Ο Ζιλμπέρ άδωδθηκε, γιατί ήταν άθωος, απάντησε ο Σαμπρινώ. Η μαρτυρία μου δεν τον βοήθησε σε τίποτε. Μόνο ότι εγώ γελοιοποιήθηκα κι' όλοι μου λένε ότι είδα στον ύπνο μου εκείνα που κατέθεσα.

— Χωρίς εμένα ο Ζιλμπέρ θα καταδικαζόταν, είπε ο Ρενωντιέρ. Σου το λέω εγώ αυτό!

— Σεις μπορείτε να λέτε, ό,τι θέλετε, απάντησε ο Σαμπρινώ. Έκείνο που ξέρω είναι ότι μου σώσατε τη ζωή. Αυτό το όμολογώ και το αναγνωρίζω. Σας ωφείλω, λοιπόν, κάποια ανταμοιβή για το καλό που μου κάνατε. Λέγοντας ψέμματα στο δικαστήριο, σας πληρώσα και τώρα δεν σας χρωστάω τίποτε πια... Κρατήσατε αυτά τα χρήματα φοβάμαι μήπως μου φέρουν δυστυχία όπως και εκείνα που έδωκε η γυναίκα του Ζιλμπέρ.

Ο Ρενωντιέρ κατάλαβε τον υπαινιγμό. Κι' ο Σαμπρινώ ήταν, λοιπόν, εναντίον του; — Κι' ο γυιός σου; ρώτησε.

— Ο γυιός μου σώθηκε, απάντησε ο χωρικός. Ο προϊστάμενός του άλλαξε γνώμη

και δέχτηκε το ποσό που του πρόσφερε για να αποσύρει τη μήνυση... Ο 'Ιούλιος θα καταταχθεί στο ναυτικό... — Καλά είναι όλ' αυτά που μου λές, είπε ο Ρενωντιέρ. Άλλ' η συμφωνία μας είναι συμφωνία. Αυτά τα χρήματα σου τα χρωστάω. Σε κάτι θα σου χρησιμεύσουν... — Δεν μου χρειάζονται χρήματα που προέρχονται από κλοπή, είπε ο Σαμπρινώ. — Από κλοπή; — Ο Σαμπρινώ ανασήκωσε τους ώμους. — Γιατί τάχα αυτά τα δυο χαρτονομίσματα θα έχουν διαφορετική προέλευση από εκείνα που βρήκε ο Ζιλμπέρ; Στοιχηματίζω πως προέρχονται κι' αυτά από το χρηματοκιβώτιο του Κρουαζέ... — Ο Ρενωντιέρ έγινε κατακόκκινος από όργη. — Ήρθε εδώ για να με προσβάλεις; του είπε.

Ο Σαμπρινώ σηκώθηκε από τη θέσι του και διευθύνθηκε προς την πόρτα.

— Χαίρετε, κύριε Ρενωντιέρ, απάντησε. Ούτε σας χρωστάω τίποτε, ούτε μου χρωστάτε. Είναι περσιτό να συζητούμε περισσότερο. Αν ήρθα να σας επισκεφθώ, το έκανα για να σας βγάλω από το μυαλό την ιδέα πως μου χρωστάτε κάτι... — Ο γιατρός τα είχε χαμένα.

— Όλοι είναι εναντίον μου! ψιθύρισε με ύφος που φανέρωνε απέραντη απογοήτευση. Όλοι και όλοι! Ούτε να φύγω μπορώ, ούτε να μείνω. Πρέπει, λοιπόν, να υποταχθώ στην επιθυμία της κοήσεως ντε Βιλαντόν; — Το μεσημέρι, ο Ρενωντιέρ μπήκε στην τροσεζαρία.

Το γεύμα ήταν πένθιμο και σιωπηλό. Και ο Ρενωντιέρ και η κόρη του εδίαζαν τον εαυτό τους για να φανε. Τα μάτια της Ζιλιέτας ήταν κατακόκκινα. Ήταν φανερό ότι η νέα είχε κλάψει. Ο πατέρας της το πρόσεξε και της είπε:

— Καταλαβαίνω ότι η θυσία που σου ζήτησα είναι ανώτερη από τις δυνάμεις σου. Άλλα θέλω να πιστέψεις ότι και σε μένα είναι εξαιρετικά δύσκολο να σε βλέπω να βραχνιάζεις κοντά μου. Συμβαίνουν, όμως, μερικά πράγματα που με κάνουν να πιστεύω ότι το μαρτύριό σου δεν θα κρατήσει πολύ ακόμη... Θα ξαναδοῦς πολύ γρήγορα την ελευθερία σου... — Ο τόνος του ήταν ειλικρινής. Στα λόγια του δεν υπήρχε ίχνος υποκρισίας.

— Δεν θα φύγω από κοντά σας, πατέρα, απάντησε η Ζιλιέτα, παρά μόνο αν με διαζέτε.

— Να σε διαζώ, κόρη μου; είπε ο Ρενωντιέρ. Ποτέ! Δεν θέλω να είμαι πω αυτό... — Τι συμβαίνει, λοιπόν, πατέρα;

— Ο Ρενωντιέρ έκανε μια άδριαστη κίνηση. — Τίποτε, απάντησε. Δεν συμβαίνει τίποτε το καινούργιο... Θα ήθελα να ξέρω, ωστόσο, ότι θα θυσιάσει προθυμια τη ζωή

μου για να εξασφαλίσω τη δική σου ευτυχία... — Η σιωπή ξανάπεσε βαρεία ανάμεσά τους. Ούτε ο ένας, ούτε ο άλλος είχαν τίποτ' άλλο.

Πατέρας και νύιες

Μετά το φαγητό, ο Ρενωντιέρ βγήκε στον κήπο του σπιτιού για να περπατήσει. Αισθανόταν την ανάγκη να κινηθεί και να αναπνεύσει καθαρόν αέρα.

Άλλά, ξαφνικά, ανατρίχιασε. Πάνω στο δρόμο διέκρινε μια μαύρη σιλουέτα, που προχωρούσε αργά προς το μέρος του σπιτιού.

Ήταν ο άδδας Χριστόφορος.

Ο εφημέριος κοντοστάθηκε και τότε, σαν να ήταν πολύ κουρασμένος ή σαν να δίσταζε αν έπρεπε ή όχι να εξακολουθήσει την πορεία του.

Πού πήγαινε λοιπόν; Ο Ρενωντιέρ δεν άργησε να το μάθει. Ο άδδας, όταν έφτασε μπροστά στο σπίτι, έκανε μερικά βήματα προς τα πλάγια και διευθύνθηκε προς την πόρτα.

Ο γιατρός μόλις πρόφτασε να χωθή μέσα στο σπίτι και πήγε να τον περιμένει στο γραφείο του.

Πατέρας και γυιός συναντήθηκαν εκεί έπειτα από μερικά λεπτά.

Ο εφημέριος ήταν κατακίτρινος και άγνερνε με μεγάλη δυσκολία. Θα έλεγε ότι είχε σηκωθεί από βαρεία ασθένεια.

Ο Ρενωντιέρ του πρόσφερε καθίσμα.

— Καθήστε, κύριε εφημέριε, είπε. Μ' όλο που δεν μπορώ να μαντέψω ποιος είναι ο σκοπός της επίσκεψώς σας, θεωρώ απαραίτητο να σας κάμω γνωστό ότι θ' ακουσω με εξαιρετικό ενδιαφέρον και προσοχή τα όσα πρόκειται να μου πητε.

Ο άδδας Χριστόφορος σκούπισε τον ιδρώτα που έτρεχε από το μέτωπό του.

— Ο λόγος που μ' έφερε εδώ είναι εξαιρετικά σοβαρός, άρχισε. Και θέλω να πιστέψετε ότι ποτέ ίερευσ δεν αισθανθήκε μεγαλύτερο πόνο και συγκίνηση από ό,τι εγώ αυτή τη στιγμή... — Πέρασαν μερικά λεπτά σιωπής.

Ο εφημέριος ρώτησε κατόπιν.

— Σας έπιασε χέος ή... οίκονόμος μου, δεν είναι αλήθεια;

— Θέλετε να πητε η μητέρα σας, διώρωσε ο Ρενωντιέρ.

— Ναί, η μητέρα μου, είπε ο άδδας. Δεν άγνοώ τίποτε από όσα σας είπα... Ξέρω ακόμα πως σας απείλησε γιατί κατέχε ένα τρομερό μυστικό... — Τόσο το καλύτερο, απάντησε ο Ρενωντιέρ. Δεν θα χρειασθώ, λοιπόν, να μιλάμε με ύποπνο ύμνα... Άλλά, προτού συνεχίσετε, θα μου επιτρέψετε να σας συγχαρώ γιατί τιμήσατε το άπόρητο της έ-

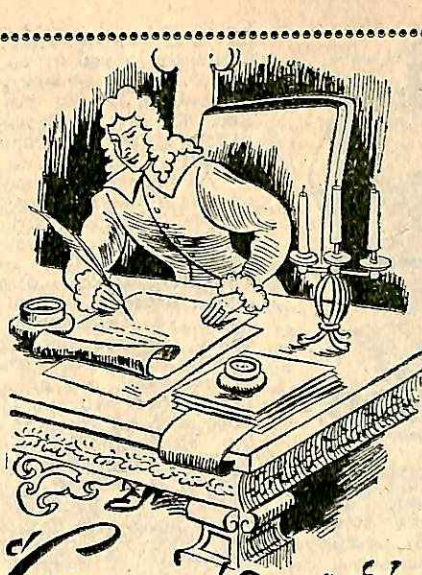
ξομολογήσεως της γυναίκας του Ζιλμπέρ. — Ο εφημέριος αναστάναξε. — Έκαμα το καθήκον μου, απάντησε με φωνή, που πνιγόταν από τη συγκίνηση. — Αναρωτιέμαι τι θα κάνατε αν ο Ζιλμπέρ καταδικαζόταν σε θάνατο, είπε ο Ρενωντιέρ, που ξαναβρήκε για μια στιγμή το σαρκαστικό πνεύμα του... Άλλ' ως έρθωμε στο σκοπό της επίσκεψώς σας... — Θα σας τον πω άμέσως, απάντησε ο εφημέριος. Η μητέρα μου ξέρει το εγκλημα σας και όλες οι παρακλήσεις μου για να σεβασθώ ένα μυστικό που δεν της ανήκει δεν έφεραν αποτέλεσμα. Σας προειδοποιώ, λοιπόν, ότι είναι ανένδοτη στην απόφαση της... Ξέρω όλα όσα σας είπε και ότι σας έδωσε προθεσμία ως αύριο για να τιμωρήσετε μόνος σας τον εαυτό σας... — Αν δεν το κάμετε, η μητέρα μου θα καταγγείλει στις αρχές το δολοφόνο της Βιργινίας Λατούς... — Πού θέλετε, λοιπόν, να καταλήξετε, κύριε εφημέριε; ρώτησε ο Ρενωντιέρ. — Άρθα να σας παρακαλέσω, απάντησε ο εφημέριος, να μην αφήσετε τη μητέρα μου να κάμει το διάδημα που λογαριάζει και να προδώσει το ιερό μυστικό της εξομολογήσεως. — Και τι πρέπει να κάμω για να προσταλέω τη μητέρα σας απ' αυτή την άσθεή πράξη; ρώτησε με ειρωνικό ύφος ο Ρενωντιέρ. — Ο άδδας Χριστόφορος δεν απάντησε. Ο Ρενωντιέρ γέλασε μ' ένα νευρικό γέλιο.

— Μαντεύω όλη τη σκέψη σας, κύριε εφημέριε, είπε. Ήρθατε για να με συμβουλεύσετε ν' αυτοκτονήσω! Αυτό δεν είναι; Όραία συμβουλή, με την αλήθεια, από το στόμα ενός εκπροσώπου της θρησκείας! — Δεν είναι αυτό που σας συμβουλεύω να κάνετε, είπε ο άδδας Χριστόφορος. Μιλούσα άργα, σαν κάθε λέξη να έδωνε με μεγάλο κόπο από το στόμα του. — Βλέπετε, λοιπόν, καμιά άλλη λύση; ρώτησε ο Ρενωντιέρ. — Ναί. — Μιλήστε. — Τα μάτια του γιατρού έλαμψαν. Ύπηρε, λοιπόν, κάτι που δεν το είχε σκεφθεί; Μπορούσε να ελπίζει ακόμη; — Πηγαίνετε να παραδοῦντε στη δικαιοσύνη, είπε άργα ο εφημέριος. Μ' αυτό τον τρόπο θα κερδίσετε τη συγγνώμη του Θεού και ίσως την επείκεια των ανθρώπων. — Το πρόσωπο του Ρενωντιέρ είχε φωτισθώ για μια στιγμή με τη λάμψη της ελπίδας. Το βλέμμα του έλαμπε τώρα από όργη. — Αυτό μόνον έχετε να με συμβουλευσετε; ρώτησε. — Ναί... — Με συμβουλεύετε, δηλαδή, ή ν' αυτοκτονήσω ή να παραδοῦναι στη δικαιοσύνη. Και αυτό όχι για κανένα άλλο λόγο, αλλά για να μην προδώσω η μητέρα σας ένα μυστικό, που δεν έπρεπε να ξέρη. Τι υποκρισία, Θεέ μου! Κάνετε τη σκέψη, βέβαια, ότι αν η μητέρα σας προδώσει το μυστικό της εξομολογήσεως, θα πρέπει να φυγέτε από τη Σερντόν, όπου όλοι θα σας εξευνολογούν και θα σας περιφροούν. Αυτό δεν είναι το κίνητρο που σας παρακίνησε στο σημερινό διάδημά σας; Όμολογήστε το!

— Όχι, απάντησε ο άδδας. Σας μιλήσα έτσι αποβλέποντας μόνο και μόνο στο δικό σας συμφέρον. Μην παρασύρεσθε από τον τυφλό εγωισμό σας. Οι άνθρωποι θα φανούν επείκειες απέναντί σας, όταν σας δούν να μετανοήτε με ειλικρίνεια. Θα είναι, όμως, αμείλικτοι, αν αφήσετε ένα άλλον να σας καταγγείλει. Ή μετάνοια κι' ή όμολογία του εγκλήματός σας αποτελούν έναν τρόπο σωτηρίας.

— Ευχαριστώ για τις συμβουλές σας, φώναξε ώργισμένος ο Ρενωντιέρ. Μπορείτε να ήσαστε βέβαιοι, ωστόσο, ότι δεν θ' ακολουθήσω ούτε τη μία, ούτε την άλλη. — Ο Θεός σας καταδικάσε, είπε ο άδδας. Δεν σας μένει άλλη ελπίς σωτηρίας εκτός από τη μετάνοια. Μην ξεχνάτε ότι η μετάνοια είναι ή σωτηρία... — Το πρόσωπο του άδδας Χριστόφορου είχε ξαναβρή τη συνηθισμένη ήρεμία του και το βλέμμα του εξέφραζε μίαν απέραντη συμπόνοια.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεται.



Ένας νοθος υιός του ΙΩΑΝΝ. ΣΟΜΠΙΕΣΚΙ

Μιά άφελής άπάτη που καταλήνει σε τραγωδία

Κατά το έτος 1678, υπηρετούσε στις Βερσαλλίες ένας ταπεινός υπάλληλος, ιδιαίτερος γραμματέας της βασιλίσσης Μαρίας-Θηρεσίας, συζύγου του Λουδοβίκου ΙΔ'. Τον έλεγαν Μπριζασιέ και κανείς δεν ήξερε ποιοί ήταν οι γονείς του. Ούτε και ο ίδιος άλλωστε, είχε την παραμικρή ιδέα γι' αυτό. Είχε περάσει τα παιδικά κι τα νεανικά του χρόνια σ' ένα μοναστήρι κι' είχε πάρει αξιόλογη μόρφωση. Σ' αυτήν και στην υποστήριξη ενός άδδα, χρωστούσε τη θέσι που είχε στα άνακτορα.

Η δουλειά του Μπριζασιέ ήταν να γράφει τα γράμματα της βασιλίσσης και να της τα παρουσιάζει για ύπογραφή. Έπειδή όμως του έμεναν πολλές ώρες ελεύθερες τις αφιέρωνε στο να διαβάσει το πλούσιο άρχειο των έπιστολών της βασιλίσσης. Ο Μπριζασιέ έβρισκε μεγάλο ενδιαφέρον σ' αυτό το διάβασμα. Μερικά απ' αυτά τα γράμματα κίνησαν ιδιαίτερα την προσοχή του. Ήταν καταγγελίες γονέων που παρακαλούσαν τη βασιλίσα να μεσιτεύει στον άντρα της, για να ληφθούν μέτρα εναντίον κάποιου Πολωνού ευπατρίδη, που έμενε άλλοτε στο Παρίσι και που έκανε θραύσι ανάμεσα στ' άφελή κορίτσια, που έδιναν πίστι στα λόγια του. Αυτών τον ευπατρίδη τον έλεγαν Ιωάννη Σομπιέσκι κι' ήταν τώρα βασιλιάς της Πολωνίας.

Ο Μπριζασιέ, όπως έδειχνε κάποιο πιστοποιητικό γεννήσεως που είχε — σ' αυτό αναφερόταν πως είχε γεννηθώ από άγνωστους γονείς — ήταν 24 χρονών. Είχε γεννηθώ, λοιπόν, το 1654. Άλλά μερικές από τις καταγγελίες εναντίον του Σομπιέσκι χρονολογούνταν από το ίδιο έτος κι' από το άμέσως προηγούμενο.

Ο ταπεινός γραμματέας της βασιλίσσης σκέφτηκε τότε να έπωφεληθώ απ' αυτό το γεγονός... Το μόνο του σφάλμα ήταν ότι, ακολουθώντας το βότραχο του μύθου, θέλησε να γίνη με μίας βδοί.

Συγκέντρωσε, λοιπόν, διάφορα στοιχεία και σκάρωσε μ' αυτά ένα γράμμα προς το βασιλιά της Πολωνίας, πως ήταν καρπός των σχέσεών του με μια παραμύνα. Για να γίνη πιστευτός, ανέφερε ένα δηθεν γράμμα του πατέρα της προς τη βασιλίσα Μαρία-Θηρεσία για ν' αποδείξει την αλήθεια των ισχυρισμών του.

Ήταν, όμως, άρκετα έξυπνος για να καταλάβει πως το δικό του γράμμα προς τον Ιωάννη Σομπιέσκι δεν άρκούσε. Σκάρωσε, τότε ένα δεύτερο γράμμα της ίδιας της Μαρίας-Θηρεσίας προς τον βασιλιά

της Πολωνίας. Με το γράμμα αυτό η βασιλίσα υποστήριζε την αλήθεια των ισχυρισμών του Μπριζασιέ και πρόσθετε πως κατείχε αναμφισβήτητα στοιχεία για τη βασιλική καταγωγή του. «Είνε άδικο, συνέχιζε, ο γυιός σας να είναι ένας ταπεινός γραμματέας κοντά μου. Η επιθυμία μου και η παράκλησίς μου είναι να γράψετε στον βασιλιά σύζυγό μου, για να τον παρακαλέσετε να όνομασώ το γυιό σας δούκα και όμότιμο του βασιλείου, μ' όλα τα προνόμια και χρηματικά όφέληματα που αυτοί οι τίτλοι παρέχουν στους κατόχους τους».

Άλλά μια βασιλίσα και μάλιστα της Γαλλίας δεν έγραφε ποτέ σ' έναν άλλο ήγεμόνα εκείνη την εποχή χωρίς να του στείλει και κάποιο δάρο. Ο Μπριζασιέ παραγγείλε, λοιπόν, σ' ένα ζωγράφο να του φιλοτεχνήσει ένα πορτραίτο της Μαρίας-Θηρεσίας. Ύστερα το έδωσε σ' ένα χρυσόχο για να το στολίσει με διαμάντια. Άρθα να εγείρασι του στοιχίσε 25.000 φράγκα. Είχε ακόμη 100.000 φράγκα από οικονομίες. Τα κατέθεσε, λοιπόν, σ' έναν τραπεζίτη με την έντολη να τα στείλει σ' ένα συνάδελφό του στην Βαρσοβία για λογαριασμό του Ιωάννη Σομπιέσκι. Πήρε ύστερα τη σχετική έπιταγή και την έσώκλεισε στο γράμμα της Μαρίας-Θηρεσίας. Το να πετύχει από τη βασιλίσα να ύπογραψή το γράμμα του, ήταν ένα παιχνιδάκι για το Μπριζασιέ. Γιατί η Μαρία-Θηρεσία ύπέγραφε πάντα τις έπιστολές που της παρουσιάζε χωρίς να τις διαβάει.

Έπειτα βρήκε έναν άδδα που έφευγε για την Πολωνία και τον έπεφτόρισε να παραδώσει τα δυο γράμματα και το πορτραίτο στον Ιωάννη Σομπιέσκι.

Ο βασιλιάς της Πολωνίας δεν ένθυσιίστηκε από το γράμμα του Μπριζασιέ. Συγκινήθηκε, όμως, από το γράμμα της Μαρίας-Θηρεσίας. Κι' η έσώκλειστη έπιταγή των 100.000 φράγκων, καθώς και το στολισμένο με διαμάντια πορτραίτο της τον έκαναν να σκεφθώ ότι, στο κάτω-κάτω, δεν ήταν και άσχημο ν' αναγνωρίσει αυτό το «γυιό», που είχε στο Παρίσι, άφου αυτή η αναγνώρισις όχι μόνο δεν τον στοιχίσε τίποτε, αλλά του εξασφάλιζε μάλιστα κι' ένα κέρδος 100.000 φράγκων. Χωρίς να διστάσει, λοιπόν, έστειλε μια έπιστολή προς τον Λουδοβίκο ΙΔ', σύμφωνα με τις ύποδείξεις δθεν της Μαρίας-Θηρεσίας.

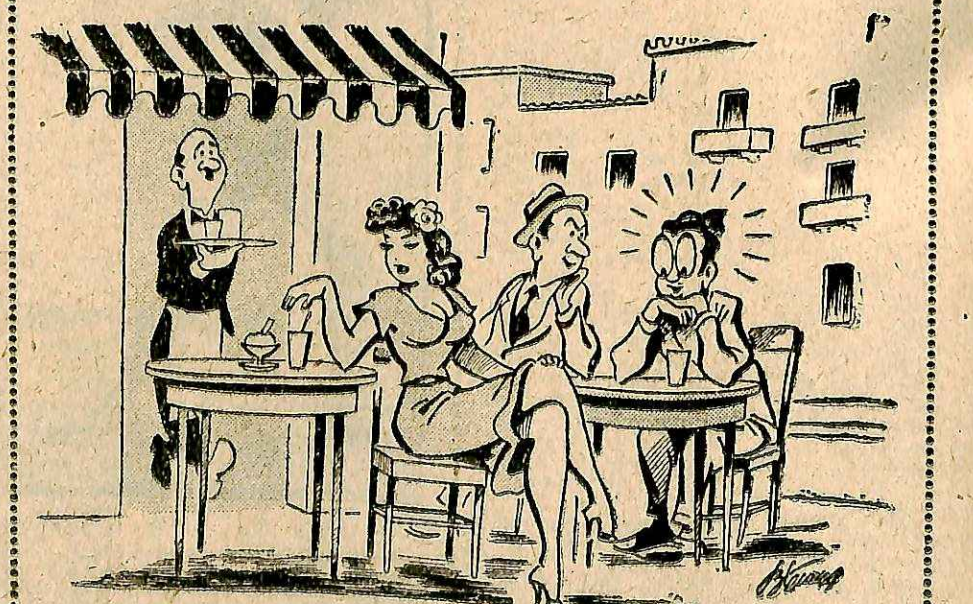
Άλλ' ο βασιλιάς — Ήλιος βρήκε πολύ παράξενη αυτή την αίτηση. Και άνάθεσε στον προεσθιότη του στη Βαρσοβία το Μαρκήσιο ντε Μπετόν να επισκεφθώ το Σομπιέσκι και να προσπαθήσει με ένα εύχημο τρόπο να τον κάνει να καταλάβει ότι, σαν βασιλιάς που ήταν, μπορούσε να ταχτοποιήσει με μεγάλη εύχέρεια τους νόθους γυιούς του, χωρίς να θέλει να τους φορώσει στη ράχη των άλλων!

Ο Μπετόν εξεπλήρωσε με μεγάλη ευσυνειδησία και τάκτ αυτή την άποστολή. Άλλά δεν χρειάστηκε να κοπιάσει πολύ για να μάθει από το Σομπιέσκι ότι ούτε γνώριζε, ούτε είχε κανένα ιδιαίτερο ενδιαφέρον γι' αυτό το «γυιό» του.

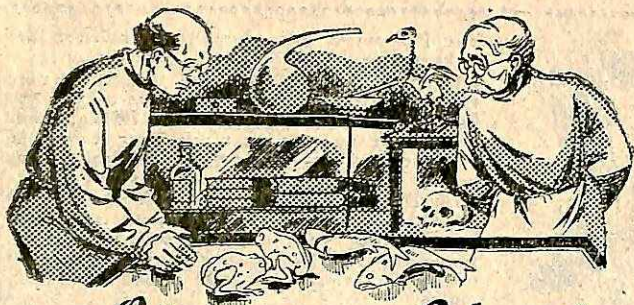
Ο Γάλλος πρεσβευτής τον παρακάλεσε τότε να του έμπιστευθώ το γράμμα της βασιλίσσης και το πορτραίτο της — για τις 100.000 φράγκα δεν έγινε λόγος — και τα έστειλε στο Παρίσι.

Όπως ήταν έπομένο, η άπάτη άποκαλύφθηκε πολύ εύκολα. Ο Λουδοβίκος ΙΔ' σύστησε τότε στη γυναίκα του να προσέχει στο μέλλον τα γράμματα που της πηγαίνουν για ύπογραφή κι' έστειλε τον Μπριζασιέ στη Βαστίλλη.

Ο δυστυχισμένος βγήκε άργότερα από κεί κι' η πρώτη του δουλειά ήταν να τρέξει στη Βαρσοβία, για να προσπαθήσει να πάρη πίσω από τον «πατέρα» του τις 100.000 φράγκα. Άλλ' ο Ιωάννης Σομπιέσκι τον έδιωξε κακήν κακώς από το κράτος του, χωρίς να δώσει προσοχή στα παραπόνά του. Ο Μπριζασιέ πήγε τότε στη Μόσχα και κατάντησε ζητιάνος για να μπορέσει να ζήσει. Άλλ' είχε εξαντληθώ πια από τις κακουχίες και τις στερησεις και πέθανε έπειτα από λίγο καιρό.



—Μην το κυττάς έτσι το κορίτσι, ρε Νικολάκη! Θα το ματιάσεις!... (Τοῦ Β. Χριστοδούλου)



Η προϋπόθεση ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΑΡΞΙ ΖΩΗΣ

Τι απέδειξαν τα νεώτερα πειράματα

Οι σύγχρονες βιολογικές παρατηρήσεις ανατρέπουν τη μια έπαιτα από την άλλη τις παλιές αντιλήψεις μας για την ύπαρξη της ζωής, που αποδεικνύεται ότι είναι ένα φαινόμενο εξαιρετικά πολύμορφο και πολύπλοκο. Πιστεύουμε π. χ. ότι για να υπάρξει ζωή, χρειάζονται ωρισμένες συνθήκες αέρος, ατμοσφαιρικής πίεσης, θερμοκρασίας, κτλ. Η ζωή όμως είναι δυνατή και όταν δεν συντρέχουν αυτές οι συνθήκες ή όταν συντρέχουν συνθήκες ζωής εντελώς διαφορετικές. Και λέγοντας αυτό το έννοούμε μόνο τις πάντοτε είδους συνθήκες που επικρατούν στον πλανήτη μας. Γιατί τίποτε δεν αποκλείει να είναι δυνατή η ζωή και σ' άλλους πλανήτες μέσα στο πλαίσιο συνθηκών, που ούτε να τις φανταστούμε μπορούμε.

Αλλ' ας δούμε χωριστά την καθεμιά από τις συνθήκες που πιστεύεται ότι αποτελούν τις απαραίτητες προϋποθέσεις της ζωής και ας αρχίσουμε από το φως.

Έχει αποδειχθεί σήμερα ότι το φως δεν αποτελεί απαραίτητη προϋπόθεση της ζωής. Μέσα στη θαλάσσια, έπειτα από τα 900 μέτρα, επικρατεί απόλυτο σκοτάδι. Η ζωή συνεχίζεται, ωστόσο, σε βάθος 2000 μέτρων.

Αντίθετα η ατμοσφαιρική πίεση παίζει σοβαρότατο ρόλο στη ζωή των ζώων οργανισμών. Στα θηλαστικά, μια ασθενής πίεση προκαλεί πτώση του περιεχομένου μέσα στο αίμα ανθρώπινου οξέος και επιφέρει το θάνατο λόγω ανεπαρκούς διέγερσης των αναπνευστικών κέντρων του προμήκους μυελού. Στον άνθρωπο, οι διαταραχές είναι φυσιολογικές και νευρωσικές. Σε ύψος 14.000 μέτρων π.χ. τα διαλυμένα μέσα στο αίμα αέρια απελευθερώνονται και φράζουν τα τριχοειδή αγγεία. Στα 19.000 το αίμα αρχίζει να βράζει στη θερμοκρασία του σώματος. Οι μεγάλες ατμοσφαιρικές πιέσεις, αντίθετα, γίνον-

ται περισσότερο ανεκτές. Τα θηλαστικά π.χ. αντέχουν σε πίεσι 5 ατμοσφαιρών, χωρίς να παρουσιάσουν την παραμικρή ενόχληση. (Μια ατμόσφαιρα ισοδυναμεί με πίεσι 1 κιλ. 033 ανά τετραγωνικό εκατοστόμετρο επιφανείας). Τα δυσάρεστα συμπτώματα αρχίζουν έπειτα από αυτή την πίεσι. Τον ανώτερο όριο αντοχής των θηλαστικών κυμαίνεται μεταξύ 15 και 20 ατμοσφαιρών. Πειράματα που έγιναν τελευταία απέδειξαν, όμως, ότι ωρισμένες καλλιέργειες κυττάρων μπορεί ν' αντέχουν σε πίεσι 1000 περίπου ατμοσφαιρών. Τα βακτηρίδια, τέλος, αντέχουν σε πίεσι 5000 ατμοσφαιρών. Στη θαλάσσια, εξ άλλου, η ζωή συνεχίζεται σε βάθη όπου η πίεσις αντιστοιχεί σε πολλές εκατοντάδες ατμοσφαιρών. Ένα πλοίο της αμερικανικής υδρογραφικής υπηρεσίας κατάρωσε, πριν από λίγο καιρό, ν' ανασύρει στην επιφάνεια έναν άχινό που ζούσε σε βάθος 6035 μέτρων. Είπε εύκολο ν' αντιληφθούμε πόσο τρομακτική πρέπει να είναι η πίεσις σ' αυτά τα βάθη, αφού μόνο σε βάθος 1000 μέτρων αντιστοιχεί σε 100 περίπου κιλά κατά τετραγωνικό εκατοστόμετρο!

Ένας άλλος σημαντικός παράγων ζωής είναι η θερμοκρασία. Οι σύγχρονοι βιολόγοι κατατάσσουν τα ζώα σε δυο μεγάλες κατηγορίες, τα ποικιλοθερμα, που η θερμοκρασία τους υφίσταται διαφορές διακυμάνσεις παρακολουθώντας τη θερμοκρασία του περιβάλλοντος — σ' αυτά ανήκουν όλα τα άσπονδα ζώα και από τα σπονδυλωτά τα ψάρια, τα βατράχια, τα ερπετά — και τα ομοιοθερμα, που έχουν σταθερή θερμοκρασία.

Ο άνθρωπος βρίσκεται στην κατωτάτη βαθμίδα μεταξύ των ομοιοθερμών. Η θερμοκρασία του κυμαίνεται γύρω στους 37 βαθμούς. Τα θηλαστικά έχουν θερμοκρασία 39 βαθμών και τα πτηνά 42 βαθμών. (Ο άνθρωπος έχει την κατώτερη θερμοκρασία

απ' όλα τα θηλαστικά. Η θερμοκρασία του ήπου είναι 38,6, του προβάτου και του χοίρου 39, και του λύκου, που είναι το θερμότερο μεταξύ των θηλαστικών, 40,5).

Αν περάσωμε στη σφαίρα των μονοκυττάρων οργανισμών, θα δούμε ότι, τα έγχυματικά π.χ. αντέχουν σε θερμοκρασίες γύρω στους 150 βαθμούς κάτω από το μηδέν. Διάφοροι σπόροι μυκήτων και βακτηριδίων, εξ άλλου, αντέχουν σε θερμοκρασία 269 βαθμών κάτω από το μηδέν, που μόλις απέχει κατά τέσσερις βαθμούς από το απόλυτο μηδέν. Τα βακτηρίδια του τυφοειδούς πυρετού διατηρούν όλη τη ζωτικότητα τους έπειτα από παραμονή 27 και πλέον μηνών στη θερμοκρασία του υγρού αέρος, δηλαδή στους 170 βαθμούς.

Προκειμένου τώρα για τις άνω του μηδενός θερμοκρασίες, τα πειράματα που έγιναν από τους Ντόλλινγκερ και Βάν Τίγκεν απέδειξαν ότι τα μικρόβια δεν μπορούν ν' αντέχουν σε θερμοκρασία ανώτερη από τους 120 βαθμούς. Αξιοσημείωτο είναι η ανεκτικότητα μερικώς παρασίων που αναπτύσσονται στο σιτάρι και που ανέχονται με την ίδια ευκολία τη θερμοκρασία των 80 βαθμών άνω του μηδενός όσο και κείνη των 272 βαθμών κάτω από το μηδέν.

Δυο Γάλλοι, οι δόκτορες Ντυβάλ και Πορτίε, έκαναν το ακόλουθο πείραμα: Έβαλαν βατράχους και ψάρια σε θερμοκρασία 30 βαθμών κάτω από το μηδέν. Το σώμα τους, σ' αυτή τη θερμοκρασία, έγινε τόσο συμπαγές και εύθραυστο, ώστε θα άρκοιτο η πιο μικρή πίεσις για να το κάμη κανείς να σπάσει. Κι' ωστόσο, αυτά τα ζώα ξαναγύρισαν στη ζωή, όταν οι δυο πειραματιστές, αλλάζοντας τις συνθήκες της διαδιώσεως τους, τα έβαλαν σε θερμοκρασία 30 βαθμών υπέρνω του μηδενός.

Αλλά και η προϋπόθεσις του αέρος είναι σχετική. Ζωή χωρίς αέρα δεν φαίνεται δυνατή. Ο τρόπος, όμως, με τον οποίον οι ζώντες οργανισμοί τον παραλαμβάνουν και τον χρησιμοποιούν ποικίλλει από τον ένα στον άλλον. Υπάρχουν, τέλος, ωρισμένοι μονοκύτταροι οργανισμοί, τα καλούμενα αναερόβια, που δεν έχουν ανάγκη από ατμοσφαιρικό αέρα, γιατί παραλαμβάνουν το οξυγόνο που τους χρειάζεται από τους ιστούς όπου αναπτύσσονται (έντερα κτλ.).

Η ζωή είναι ένα πολύπλοκο φαινόμενο. Οι ζωντανοί οργανισμοί προσαρμόζονται με την μεγαλύτερη ευκολία στις πιο διαφορετικές συνθήκες και θα μπορούσε να πη κανείς ότι η ζωή είναι παντού σχεδόν δυνατή π. χ. πάνω σε μερικά από τα καρβιδάκια ή πάνω σε μερικά άλλα, όπου, σύμφωνα με τους ύπολογισμούς των αστρονόμων, επικρατούν θερμοκρασίες καμίνου. Εκείνο που διαφέρει κάθε φορά είναι η μορφή που παίρνει και οι εκδηλώσεις της.

Το αυτοκίνητο που πετάει

Το «αεροφίβιον» και τα πλεονεκτήματά του

Εκείνοι που ταξιδεύουν με το αεροπλάνο για να κερδίσουν χρόνο, εκνευρίζονται απ' την αναποφευκτική καθυστέρηση του πηγαίνοντος με αυτοκίνητα, πριν και μετά το αεροπορικό ταξίδι — γιατί τα αεροδρόμια βρίσκονται συνήθως σε απόστασι απ' τις πόλεις.

Αυτό λοιπόν το πρόβλημα προσπάθησε να λύση ο Αμερικανός Ρόμπερτ Φούλτον, ένας γνωστός εφευρέτης που έχει ασχοληθεί ειδικά με την αεροπορία. Συνεργάστηκε με άλλους 9 ειδικούς, και σκόρπασαν όλοι μαζί το «αεροφίβιον», δηλαδή το «αεροπλάνο — αμφίβιον», συνδυασμό αυτοκινήτου και αεροπλάνου.

Το καινούριο αυτό μεταφορικό μέσον πρωτοδοκιμάστηκε το φθινόπωρο του 1946. Μοιάζει σαν ένα συνηθισμένο μικρό μοτοπλάνο και πετάει με ταχύτητα 120 χιλιομέτρων την ώρα.

Όταν προσγειωθεί, ο πιλότος μετακινεί απ' τη θέση του δυο μοχλούς και χωρίζεται το αεροπλάνο σε δυο κομμάτια. Το ένα κομμάτι περιλαμβάνει το μοτέρ, τη θέση του πιλότου και τους τέσσερις τροχούς. Το δεύτερο αποτελείται απ' τα φτερά και το πίσω μέρος του αεροπλάνου. Μ' ένα άλλο μοχλό, αποχωρίζεται ο έλικας. Και το μπροστινό κομμάτι του «αεροφίβιον» έχει πια μεταβληθή σ' ένα αυτοκίνητο, με το οποίο ο πιλότος — σωφρονοποιείται το ταξίδι του, πάνω στη γη τώρα, χωρίς την παραμικρή καθυστέρηση.

Το αυτοκίνητο αυτό είναι ελαφρότερο από ένα φορτ και μπορεί ν' αναπτύξει πολύ μεγάλη ταχύτητα (εξ αιτίας όμως της ελαφρότητάς του, δεν είναι φρόνιμο να υπερβή τα 70 χιλιομέτρα την ώρα).

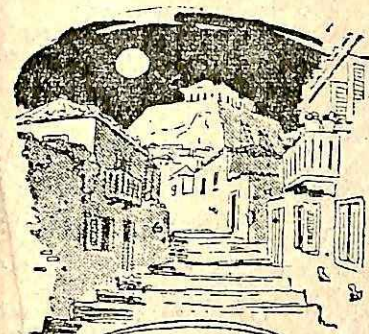
Σε αεροπλάνο, κάνει μια πτήσι 650 χιλιομέτρων, με τα 30 γαλιόνα βενζίνης που χωρεί το ρεζερβουάρ του. Μπορεί να μεταφέρει τον πιλότο, ένα επιβάτη και αποσκευές βάρους 25 κιλών.

Καταλαβαίνοντας ότι θαχάν ν' αντιμετωπίσουν ισχυρούς κι' επικίνδυνους αντιπάλους, που θα ζητούσαν να σταματήσουν τις προσπάθειες τους, ο Φούλτον κι' οι συνεργάτες του εργάσθηκαν στην αρχή με κάθε δυνατή μυστικότητα. Φανέρωσαν το μυστικό τους μόνον όταν το «αεροφίβιον» τους ήταν πια έτοιμο για τις πρώτες δοκιμές.

Κατόπιν, εργάσθηκαν πολύ για την τελειοποίησή του. Τώρα περιμένουν την έγκρισή της αρμόδιας υπηρεσίας Πολιτικής Αεροπορίας, για ν' αρχίσουν να φτιάχνουν και να πουλούν «αεροφίβια». Είναι πρόωρο να προβλέψω κανείς αν η εφεύρεσις τους θα σημειώσει πρακτική επιτυχία. Πάντως, ο Φούλτον είναι γεμάτος έλπίδες κι' αισιοδοξία.

«Σήμερα — λέει ο ίδιος — οι άνθρωποι πηγαίνουν να κατοικήσουν στην έσοχη όλο και πιο μακριά απ' τις δουλειές τους. Τους προσφέρουμε λοιπόν το μέσον να ξυπνούν το πρωί, να πηγαίνουν με το αυτοκίνητό τους, στο κοντινότερο αεροδρόμιο — ή σ' ένα οποιοδήποτε καλό γήπεδο — να το κολοούν εκεί τα φτερά, την ώρα και την έλικα και να πετούν ως την πόλη. Στο αεροδρόμιο της πόλεως, θα το μεταβάλλουν πάλι σε αυτοκίνητο και θα πηγαίνουν στο γραφείο τους. Όλα αυτά δε χωρίς την ελαχίστη καθυστέρηση».

Πρέπει να σημειωθεί ότι ο Φούλτον δεν ήταν μηχανικός, αλλά αρχιτέκτων! Πώς έκανε λοιπόν τέτοιες εφευρέσεις, δίχως ειδικές γνώσεις; Όπως εξηγεί ο ίδιος, τον βοήθησε σ' αυτό «η κοινή λογική».



ΣΤΑ ΩΡΑΙΑ ΧΡΟΝΙΑ
ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΑΘΗΝΑΙ - ΛΥΚΑΒΗΤΤΟΣ

«Δυο θέσεις και φεύγουμε!»

Το όνειρο που εγχοήτεσε, σε διάφορες εποχές, τους παλαιούς Αθηναίους (όπως και τους νεότερους εώ και λίγα χρόνια), ήταν να μεταβληθή η κορυφή του Λυκαβητού σε... ψυχαγωγικό κέντρο με αντικειμενικό σκοπό, όχι μόνο να προσελκύσει ο αθηναϊκός λόφος, χειμώνα - καλοκαίρι, τους «ετοπίους» κατοίκους της πρωτεύουσας, αλλά και τους ξένους περιηγητές που θ' απελαμβάναν, έτσι, απ' εκεί το γοητευτικό θέαμα του άστεος και των αρχαιοελληνικών μνημείων του, ανετα και μ' ευρύτατη προοπτική.

Αυτό, λοιπόν, το παλιό φευγάλο όνειρο, ξαναδόθηκε στη μεση στα 1892, όταν ο τότε επιχειρηματίας Γιάννης Λοβέρδος, ένα ανήσυχο πνεύμα της εποχής εκείνης — οι φίλοι του τον έλεγαν «θηλυκό μυαλό» — αναστάτωσε την Παλιά Αθήνα.

Κυριώτερος υποστηρικτής του, τότε, ήταν ο πρό όλιγους αποβάνων στο Λονδίνο παλινός δημοσιογράφος και έπιφανής διπλωμάτης Δημήτριος Κακλαμάνος που έτιμησε την ελληνική δημοσιογραφία και στο διπλωματικό στάδιο.

Ένα βράδυ ο Λοβέρδος, την προαναφερμένη εποχή, πήγε στο γραφείο του «Αστερος», της καλλιτέρας έφημερίδας της Παλιάς Αθήνας που εξέδιδετο, τότε, από τον Κακλαμάνο και τον Θέμο Αννίνο.

Ήταν καλοκαίρι και η Αθηναϊκή ζέστη ήταν στο φώρτε της. Ο Λοβέρδος ζήτησε να συνομιλήσει ιδιαιτέρως με τον Κακλαμάνο. Κι όταν έμειναν οι δυο τους στο γραφείο της διευθύνσεως, του είπε:

— Κύριε Μίμη, εβόλατε, ποτέ, στο νού σας, έναέριο ταξίδάκι δυο λεπτών, απ' το Σύνταγμα στο Λυκαβητό;

Ο Κακλαμάνος, ξαφνίστηκε. Και για μια στιγμή υποψιάστηκε πως ο επισκέπτης του είχε τρελλαθεί. Έσκέφτηκε, όμως, ότι σε τέτοιες περιπτώσεις, οι φρόνιμοι κρατούν την ψυχραιμία τους και απάντησε σοβαρά:

— Ναί, αγαπητέ μου, πολλές φορές το σκέφτηκα, κι' έλεγα, πότε να φτάση αυτή η ευλογημένη ώρα να παίρνω το Θέμο και την παρέα μας και να δροσιζόμαστε και να ξεκουραζόμαστε στο Λυκαβητό!

Κατενθουσιασμένος, τότε, ο Λοβέρδος, γιατί έβλεπε πως εύρισκε ίκα-

νοποιητική... απάντησι, του είπε χαρούμενος:

— Εγώ, λοιπόν, κύριε Μίμη, αποφάσισα να δώσω αυτή τη χαρά, όχι μόνο σε σας, αλλά και σε όλο τον κόσμο, στους ντόπιους και στους ξένους!

Και ξεδίλωσε, άμεσως, το χαρτινο κύλινδρο που κρατούσε στο χέρι.

Επάνω, λοιπόν, από τα γραφικά ύψωματα της Μπουμπουνίστρας και του Κολωνακίου εφαινετο τονωμένο ένα χοντρό καλώδιο, εις το μέσον του οποίου κρεμότανε ένα βαγονέτο τεσσάρων θέσεων, που θα πηγαίνοντο μεταξύ των δυο ακραίων σταθμών της έναερίου συγκοινωνίας, με ηλεκτρικό ρεύμα.

Ο Λοβέρδος του εξήγησε και τους τεχνικούς όρους του έργου.

Την άλλη μέρα, λοιπόν, εδημοσίευθη στο «Αστυ» τρίστηλο το περίφημο αυτό σχεδιάγραμμα, καθώς και επεξηγηματικό άρθρο του Λοβέρδου.

Αυτά, ήταν τα κατ' αρχήν σχέδια, τα οποία ο Λοβέρδος εξέθεσε και στους πανίσχυρους πολιτικούς αρχηγούς της εποχής εκείνης Χαρίλαον Τρικούπη και Θεόδωρον Δηληγιάννη, καθώς και στον τότε δήμαρχο Αθηναίων Μιχ. Μελά.

Ο Μελάς φιλαθηναίος καθώς ήταν και άνθρωπος της προόδου και των έργων, υποσχέθηκε στο Λοβέρδο πως ο Δήμος θα του παρείχε κάθε δυνατή υποστήριξη. Ο Τρικούπης όμως και με όλο του το δίκιο, είπε στο Λοβέρδο ότι εάν αποφασιζότανε έναερίος συγκοινωνία μεταξύ της πόλεως και του γραφικού βουνού της Αθήνας, θα έπρεπε προηγουμένως να γίνουν ανάλογα έργα στο Λυκαβητό.

— Διότι, σας παρακαλώ, είπε, τί θα κάνουν αυτοί οι άνθρωποι που θ' αποφασίζουν να πηγαίνουν έναερίως στο Λυκαβητό; Θα καθνώνται στα βράχια; Πρέπει, λοιπόν, πρώτα να γίνουν έργα εκεί επάνω.

Ο Λοβέρδος, τότε, του είπε πως το είχε σκεφθεί κι' αυτός από το πράγμα και πως εσχεδιάζε ν' αναζητήσει εταιρεία κεφαλαιούχων για όλη αυτή την επιχείρησι και κατόπιν ν' αρχίση ή εκτελέσις των έργων.

Αλλά σχετικά εύθυμη ήταν ή συζήτηση στο Λοβέρδο με το Θεόδωρο Δηληγιάννη, που έμεινε άμεταπειστος δια την έναερίον συγκοινωνίαν.

Ο Γορτύνιος πολιτικός, μόλις είδε στο σχέδιο, το βαγονέτο, κρεμασμένο στον άερα, κατέγραψε από ήλιγγο και είπε στο Λοβέρδο:

— Έχετε οικογένεια, αγαπητέ μου;

— Έχω, κύριε πρόεδρε, απάντησαν άνυπόκοτος ο Λοβέρδος.

— Εάν, ό, μη γένοιτο, ύποστή απρόβλεπτον θλάθην το μικρόν αυτό όχημα, εις τον άερα,

τί θα συμβή, σας παρακαλώ; Και ποίος θα περιβάλη την οικογένειάν σας, εάν και πάλιν ό μη γένοιτο, συμβή να επιβάνετε κι' ύμεις και έπακολουθήση δυστυχία; Εγώ, τουλάχιστον προτιμώ ν' αναρριχώμαι πεζή τους βράχους του Λυκαβητού, παρά να ανέρχαιμαι... κρεμασμένος εις τον άερα!

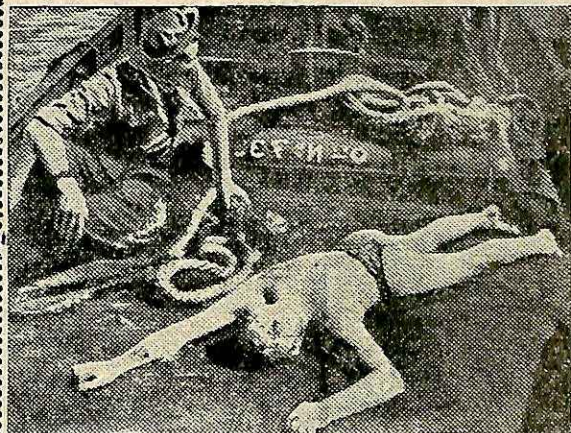
Και τότε ο Λοβέρδος, του είπε:

— Με συγχωρείτε, κύριε πρόεδρε, άλλ' έν τοιαύτη περιπτώσει ασφαλέστερος είναι ό...ποδαροδρομος μέχρι Δημητσάνης, παρά ότι πάλι εις αεροδρόμιο της Πελοποννήσου! Δ. ΓΑΤ.—



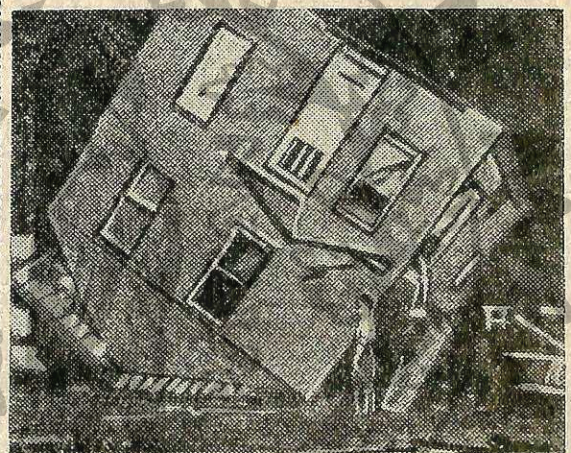
Η ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΑΜΑΖΩΝ

Μια έπιθλητική φωτογραφία της διαδόχου του άγγλικού θρόνου από μια τελευταία εμφάνισή της δημοσία. Η πριγκίπισσα Έλισάβετ με στολή συνταγματάρχου πών γροναδίων της άνακτορικής φρουράς ήπνεύει το άγαπημένο της άλογο Ουίνισταν. Η ήππασία είναι το πιο άγαπημένο σπόρ της πριγκιπίσσης Έλισάβετ



ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ ΤΗΣ ΚΟΛΥΜΒΗΣΕΩΣ

Ο νεαρός Άγγλος Στάνλεϋ Γουέλς, ήλικίας 18 έτών, έτεχέλησε να κερδίση το Μαραθώνιο της κολυμβήσεως, κολυμπώντας από το Λονδίνο στο Σάουθεντ, που απέχει 45 μίλλια. Πας όλον ότι προτού ξεκινήση άλειψε το κορμί του με έλγυκι, φαίνεται πως δεν υπέλογισε καλά τις δυνάμεις του, γιατί άναγκάστηκε να έγκαταλείψη τον άγώνα στο θεκατό μίλλι. Άνωτέρω τον βλέπετε, τελείως εξαντλημένο από τις προσπάθειες, πάνω στο κατάστρωμα του πλοιαρίου που τον συνόδευε, για κάθε ένδεχομενον.



ΕΣ ΑΙΤΙΑΣ ΕΝΟΣ ΚΥΚΛΩΝΟΣ

Ένας τρομερός κυκλών που έξερπασε τελευταίως στο Χίττιν Ούντ Ρίβερ του ήλλινος προέβησε μεγάλες καταστροφές σ' όλη την περιοχή. Η φωτογραφία μας παρουσιάζει ένα σπίτι μετά τον κυκλώνα! Οι κυκλώνες που έξερπάζουν κάποτε στις αμερικανικές άκτές και στα νησιά του Ειρηνικού, είναι άπεριγραπτες θεομηνίες, ασύλληπτες για όποιον δεν τις έχει γνώρισει. Δέντρα, σπίτια, άνθρωποι, ζώα, πλοία, τα πάντα παρασύρονται, έρείπωνονται, καταστρέφονται. Έπειτα από λίγο όμως, απλώνεται και πάλι μια ειρηνική γαλήνη στο μέρος απ' όπου πέρασε ή σφοδρά κι' ό θάνατος.

Χρωματισμόν μου με: **PRIDA** Βαφές φορεμάτων με φανέλλους

ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΚΑΡΟΡΗ 4 ΤΗΛ. 26.123

Ο ύπ' αριθμ. 14231 καν- τάδικος των φυλακών του «Αλκατράς» ήταν ένας μελλοθάνατος. Είχε καταδικαστεί για φόνο και ληστεία. Στην Αμερική, μεταξύ της καταδίκης και της εκτέλε- σης της απόφασης, περ- νούν συνήθως πολλοί μήνες. Μέσα σ' αυτό το διάστημα, ο 14231 κατώρθωσε να δρα- πετεύσει. Αλλά τον έπιασαν έπειτα από μερικές βδομά- δες και τον ξανάκλεισαν στο κελί του.

Ένας ανακριτής, ο Ουίλ- λιαμ Πήρσον πήγε τότε εκεί για να τον ανακριθεί. Ο 14231 τον δέχτηκε μ' αδιαφο- ρία κι' απάντησε, όχι χωρίς

που είχε ξετρελλάνει εκείνη την εποχή ήταν ο Γκρέκορ Βάλκερ.

«Πρέπει να σάς πω ότι ο Βάλκερ ήταν πλουσιώτατος και είχε τη φήμη γυναικοκα- τακτητού. Το συνηθισμένο του κόλπο ήταν, να μπλέκη- στα δίχτυα του εκείνης που πίστευαν στα λόγια του και να τις πηγαίνει σ' ένα διαμέ- ρισμα που είχε στην οδό Σέινς, με την πρόφαση πως θα

ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ



Η Ντόρα έβαζε τα κοσμήματα μέσα στην τσάντα της...

κυνισμό, στις ερωτήσεις του. —Γιατί έφυγα; είπε. Άλλα νομίζω πως έπρεπε να το εί- χατε καταλάβει. Ο μοναδι- κός μου σκοπός ήταν να σκο- τώσω αυτή τη γυναίκα...

—Γιατί σκότωσες την Έλ- λεν Κένεντυ; τον ρώτησε ο ανακριτής.

—Λάθος! φώναξε ο 14231. Εκείνη που σκότωσα δεν την έλεγαν Έλлен Κένεντυ, άλ- λά Ντόρα Κέμπις.

—Τό ίδιο είναι, απάντησε ο ανακριτής, βρίσκοντας πως δεν έπρεπε να επιμένει σ' αυ- τό το σημείο. Γιατί τη σκότω- σες;

—Ο κατάδικος τον κύτταξε. —Φοβάμαι πως θα σάς κουράσω με μία ιστορία, που δεν θα την πιστέψετε, απάν- τησε.

Στο τέλος, όμως, δέχτηκε να μιλήσει.

—Όπως σάς είπα, άρχισε να διηγείται, την έλεγαν Ντό- ρα Κέμπις. Αυτό ήταν τ' ό- νομα που είχε εκείνη την έ- ποχή. Γιατί είχε αλλάξει ένα σωρό ως τότε... Όταν την εί- δα στη Νέα Όρλεάν, έμα- θα πως παρουσιάζονταν σαν χορεύτρια... Ο άνθρωπος

ή Ντόρα χόρευαν σ' ένα καμ- παρέ, έτρεξα στην οδό Σέινς.

«Όπως σάς είπα, τ'α είχα έτοιμάσει όλα. Αλλά, για κακή μου τύχη, ή ουσκευή μου με το όξυγόνο δεν λει- τουργούσε κανονικά. Χρειά- στηκε, λοιπόν, να την επιδι- ορθώσω προτού άρχισω τη δουλειά... Σε μία στιγμή, ά- κουσα το θόρυβο ενός κλει- διού, που γύριζε μέσα στην κλειδαριά της πόρτας... Μό- λις πρόρτασα να μαζέψω τ'α συνέργα μου και να τρέξω να κρυφτώ πίσω απ' τις βα- ρείες κουρτίνες που σκέπα- ζαν το παράθυρο.

«Ήταν ή Ντόρα κι' ο Βάλ- κερ. Ο έρχομός τους κατέ- στρεψε όλα μου τ'α σχέδια. «Σε μία στιγμή, ο Βάλκερ άνοιξε το χρηματοκιβώτιό του κι' έδειξε στη Ντόρα την περίφημη συλλογή του.

«Η Ντόρα κούραστηκε, στο τέλος, να θαυμάζει τ'α κοσμήματα κι' έσπρωξε την πόρτα του χρηματοκιβωτίου.

—Ζαλίστηκα, είπε. Δεν έ- πρεπε να μου τ'α δείξετε...

«Έπειτα, έτρεξε στο μικρό μπάρ, που βρισκόταν πλάι στο παράθυρο, όπου ήμουν κρυμμένος κι' έβαλε ούισκι μέσα σε δυο ποτήρια.

—Νερό ή σέλτς; ρώτησε το Βάλκερ.

—Σέλτς, της απάντησε αυτός.

«Δεν με χώριζε από τη Ντόρα περισσότερο από ένα μέτρο. Την είδα, τότε, να βγάξει από το κορσάζ της μία μικρή πασιτίλια και να τη ρίχνει μέσα στο ποτήρι του Βάλκερ. Έπειτα, γέμισε τ'α δυο ποτήρια με σέλτς και γύ- ρισε κοντά στο φίλο της.

γιατί ΤΗΝ ΣΚΟΤΩΣΕ

τούς έδειχνε τη συλλογή των κοσμημάτων του.

«Στη Νέα Όρλεάν, όλοι μιλούσαν γι' αυτή τη συλλο- γή. Κατάλαβα άμέσως πως ή προτίμησις που έδειχνε ή Ντόρα για το Βάλκερ δεν ήταν άσχετη μ' αυτά τ'α κο- σμήματα. Θα μπορούσα, βέ- θαι, να της προτείνω να συνεργαστούμε, γιατί ήμα- στε παλαιοί γνώριμοι... Αλλά πρέπει να ξέρετε, κύριε ανα- κριτά, πως δεν μου άρεσε ποτέ ν' ανακατεύω γυναικές στις δουλειές μου... Κι' έπει- τα έκανα τη σκέψη πως, αν ή Ντόρα είχε κάποιο σχέδιο, δεν θα δεχόταν ποτέ να μοι- ραστή μαζί μου τ'α κοσμήμα- τα. Έτσι, κατέληξα στη σκέ- ψη πως ήταν καλύτερο να έ- νεργήσω για δικό μου λογα- ρισμό.

«Όταν έφτασα στη Νέα Όρλεάν, ύστερ' από δυο μέρες είχα έτοιμάσει τ'α πάν- τα κι' ένα βρόδυ, άφοδ βε- βαιώθηκα πως ο Βάλκερ κι'

τώντας τη τσάντα της. «Έβγαλα τότε το περι- στροφό μου και προχώρησα προς το μέρος της. «—Ντόρα, της είπα, έχασες το παινίδι! «Εκείνη με κύτταξε με μά- τια πλημμυρισμένα από κα- κία.

—Νά τ'α μοιράσουμε, Ρού- νυ, μου πρότεινε.

«Αλλά ή άπληστία υπερί- σχυσε μέσα μου.

«Όχι, απάντησα, ενώ της έπαιρνα τη τσάντα από τ'α χέρια. Είσα μία γοητευ- τική σειρήνα κι' οί ευκαιρίες δεν θα σου λείψουν για να κάνης την τύχη σου... Πρέπει να ξέρης, άλλωστε, πως είχα έρθει πριν από σένα εδώ μέ- σα...

«Άνοιξα ύστερα την πόρ- τα κι' έφυγα.

«Τί έγινε μετά; Αυτό το έμαθα όταν μ' έπιασαν... δη- λαδή έπειτα από μερικές ώ- ρες.

«Σας είπα ότι ή Ντόρα ή- ταν μία σατανική γυναίκα. Και φαίνεται ότι την κυριέυ- σε μία άληθινή λύσσα όταν είδε πως είχε χάσει το παι- νίδι. Σκέφτηκε, λοιπόν, να μ' έδωκε και, για να το κατορθώσει, δεν δίστασε ού- τε μπροστά στο έγκλημα... Μπορείτε να φαντασθήτε τι έκανε;... Άρπαξε τη μπιτί- λια του ούισκι και με δυο - τρία χτυπήματα άνοιξε το κε- φάλι του Βάλκερ στα δυό... Έπειτα έσχίσε τ'α ρούχα της ανακάτεψε τ'α μαλλιά της, πλήγωσε τ'α χέρια και το στήθος της μ' ένα μαχαιράκι κι' έτρεξε στο τηλέφωνο για να ειδοποιήσει την αστυνο- μία... Στους αστυνομικούς που έτρεξαν στην πρόσκλησί- της άφηγήθηκε μία φαντα- στική ιστορία... Πώς τάχα έ- γώ, ο Ρούνυ Μάρτιν, είχα μπη ξαφνικά, μέσα στο δω- μάτιο, είχα σκοτώσει το Βάλ- κερ, είχα χτυπήσει την ίδια και πως έπειτα έφυγα, κλέ- βοντας τ'α κοσμήματα... Μ' έβρισαν τ'α κοσμήματα... Μ' έπιασαν τη στιγμή που έπαι- ρα τ'α αεροπλάνο, για να φύ- να το άεροπλάνο... Αυτή γω για το Μεξικό... Αυτή είνε ή άλήθεια... Δεν με πιστεύετε;... Αλλά τότε έ- δηγησέ μου γιατί έδρα- πέτευσα από δω και γιατί πέτευσα από δω και γιατί πήγα να σκοτώσω τη Ντόρα Κέμπις;... Νομίζω πως το έγκλημά μου άποτελεί την καλύτερη απόδειξη πως δεν σκότωσα έγω τον Βάλκερ, δεν είνε έτσι; Όταν με πι- γαν την πρώτη φορά στο δι- καστήριο, οί δικαστές δεν με πίστεψαν, γιατί φαντά- στηκαν πως τ'α έλεγα όλ' αυτά για να γλυτώσω το κε- φάλι μου... Αλλά τώρα που σκότωσα τη Ντόρα, το πράγμα δεν είνε το ίδιο. Γιατί θα μπορούσα να σάς πω πως σκότωσα και το Βάλκερ, χωρίς αυτό να έχη σημασία... Ά, συμφωνείτε μαζί μου; Αυτό μ' εύχαρι- στεί πολύ, κύριε ανακρι- τή...

ΟΥΪΛΙΑΜ ΜΟΡΤΟΝ

Το κολούμπι είναι μία ζωογόνος δύναμις. Χάρης στην έπαφή μας με το νερό και την υπο- βολή μας στις πλούσιες και γυμναστικές κολυμ- θητικές κινήσεις, απο- χτούμε ύγεια, όμορφία, λεβεντιά και δύναμη. Αναπτύσσουμε την εύ- λυγισία, την ικανότητα των πνευμόνων και την κανονική στάσι το σώ- ματος. Τονώνουμε τους μύς, τ'α νεύρα, την καρ- δια και στο τέλος απο- χτούμε θάρρος, θέληση κι' αυτοπεποίθησι κι' ό- λες εκείνες τις ψυχικές και σωματικές ικανότη- τες και άρετές, που συ- νδεύουν μία πειθαρχη- μένη και συστηματική διδασκαλία στον ύγρο της θάλασ- σας στίβο.

Απ' την πρωτόγονη εκείνη εποχή, που χάνεται στα βάθη των αιώνων, ο άνθρωπος, για να προφυλάξη τον εαυτό του και να κερδίσει τ'α άπαραίτητα για τη ζωή του, μετα- χρίστηκε πέντε μεθόδους για τη μετακίνησή του κι' αυτές είναι το βάδισμα, ο δρόμος, το πήδημα, ή αναρρίχη- σις και το κολούμπι.

Στην εμφάνισι ενός τέρατος της τότε εποχής, άσυνή- θιτος ο πρωτόγο- νος να τ' αντιμετώ- πιση ή να προφυ- λάγεται και κυρι- ευμένος από φόβο, ριχνόταν να προ- φυλαχθή με μίαν άτακτη φυγή. Πολ- λές φορές θάτυχε να βρεθί στο δρό- μο του ποτάμι ή θάλασσα κι' άδι- σταχα τότε έπε- φτε στο νερό για να προφυλαχθή απ' τον κίνδυνο και να σωθί. Άλλοτε πάλι θα γνώρισε το ύγρο στοιχείο, το νερό, στην προσπάθειά του να πλουτίσι το καθημερινό φαί του, απ' τ'α πλούσια και γευστικά προϊόντα, που μονάχα ή θά- λασσα έφέρει να τρέφει και να κρύβει ζηλότυπα στους κόλ- πους της.

Έτσι λοιπόν σιγά - σιγά εξοικειώθηκε με το νερό κι' απ' τη συχνή έπαφή του ανέπτυξε με τον καιρό τη θεμε- λιώδη αυτή μέθοδο, την τόσο άπαραίτητη στον άνθρωπο για τη μετακίνησή του, με τις ίδιες του δυνάμεις στους ύγρους στίβους και που την γνωρίζουμε ως κολούμπι.

Στους πρωτόγονους λαούς, ακόμα και σήμερα, το κο- λούμπι είναι σέ μεγάλη κλίμακα διαδεδομένο και ή κολυμ- θητική, καθώς και ή τέχνη της καταδύσεως εκτιμάται ί- διαίτερα απ' τους άρχοντες της φυλής. Όπως ή πάλη στους Ντουάλλα, ή πυγμαχία στους Χάουζα και τ'α άλλα σταύς Πάγκβε, έτσι και ή κωπηλασία και το κολούμπι καλλιε- ρούνται έντατικά απ' τους Ιθαγενείς ψαράδες του Κογκό, τους Έρυθροδέριμους της Αμερικής, τους Έσκιμώους της Βορείου Πόλου και τους άγριους της Πολυνησίας. Για τους τελευταίους μάλιστα είναι γνωστό ότι είναι τόσο δεινοί κο- λυμβηταί που φτάνουν χωρίς σκάφανδρο σ' άπίστευτα θά- λασσια βάθη, αλλά και διανύουν μεγάλες άποστάσεις, έ- λχοντας για τιμόνι τ' ακούραστα άκρα το σώμα τους.

Ο Αυστραλός Κέιθιλλ, δια τ'α τελευταία χρόνια του στα τελευταία χρόνια του περασμένου αιώνα, είσηγα- γε την έρποκολύμβηση (κρό- ουλ), ως νέα μέθοδο στην κολυμβητική τέχνη. Αφού την πρωτοδιδάχτηκε απ' τους Ιθαγενείς της Πολυνησίας.

Οί άρχαιότερες μέχρι σή- μερα μαρτυρίες για το κο- λούμπι φτάνουν ως την αίγυ- πτιακή προϊστορική εποχή Μανγκάνα, δηλαδή στα 3200 π. Χ. Σ' ένα σχέδιασμα, πά- νω σ' άργιλλο της εποχής έ-



Το περίφημο ανάγλυφο της Νινευή, που παριστάνει Άσσυρίους στρατιώτες να κολυμπούν κρόουλ τον 8ον π. Χ. αιώνα.

3000 περίπου π. Χ., που αναφέρει ο Μάνγκς φαίνεται καθαρά δολόκληρος κολυμβητής σέ πρηνή στάσι στο νερό, που ζωγραφίζεται με κυματοειδή γραμμή, έχοντας τ'ονα χέρι εμπρός και τ' άλλο πίσω, σά μόλις να βγήκε απ' το νερό, και τ'α πόδια στην κατάλληλη για τη δόνησι τους θέσι. Νεώτερο ιερογλυφικό του 2500 π.Χ. παριστάνει τον κορμό μονάχα ενός κολυμβητού σέ κάθετη κάπως στάσι, γι' αυτό και το πρόσθιο χέρι έρχεται σ' έπαφή με το νερό με πε- ρισσότερη πίεσι και μεγαλύτερη κάμψι.

είκονίζονται τέσσερις κολυμβηταί, απ' τους οποίους δυο φαίνονται καθαρά πως έρποκολυμβούν (κρό- ουλ). Στον κατάλο- γο του μουσείου του Καΐρου βρίσκει κανείς κι' άλλα όμοια άποτυ- πώματα, μ' εκείνα που αναφέρουμε, αλλά το παοαπάνω είναι το πιο καθαρό και το καλύτε- ρα διατηρημένο. Θά φανή ίσως περίεργο και όμως είν' άλήθεια ότι ή άρχαιότερη αίγυπτιακή ιερογλυφική αναπα- ριστάνει την ιδέα «κο- λούμπι» με έρποκολυμ- βητή (κρόουλ). Σε μία πρότυπη εικόνα του 3000 περίπου π. Χ., που αναφέρει ο Μάνγκς φαίνεται καθαρά δολόκληρος κολυμβητής σέ πρηνή στάσι στο νερό, που ζωγραφίζεται με κυματοειδή γραμμή, έχοντας τ'ονα χέρι εμπρός και τ' άλλο πίσω, σά μόλις να βγήκε απ' το νερό, και τ'α πόδια στην κατάλληλη για τη δόνησι τους θέσι. Νεώτερο ιερογλυφικό του 2500 π.Χ. παριστάνει τον κορμό μονάχα ενός κολυμβητού σέ κάθετη κάπως στάσι, γι' αυτό και το πρόσθιο χέρι έρχεται σ' έπαφή με το νερό με πε- ρισσότερη πίεσι και μεγαλύτερη κάμψι.

Στους Άσσυρί- ους έπίσης το κο- λούμπι δεν ήταν ά- γνωστο. Σ'ανάπό- δεξι έχουμε το ά- νάγλυφο της Νι- νευή, που βρίσκε- ται στο Βρετανικό Μουσείο του Λον- δίνου. Σ' αυτό φαίνονται πολεμι- σται να περνούν κολυμπώντας ένα

Το κρόουλ ΓΝΩΣΤΟ ΑΠΟ ΤΟ 3200 π.Χ.

Τι μαρτυρούν τ' άγγεία της Κρητομυκηναϊκής εποχής

ποτάμι. Διακρίνεται καθαρά πως βιάζονται εξαιρετικά, γιατί πίσω τους αντίπαλοι γονατιστοί τοξότες τους σημα- δεύουν, ρίχνοντας βέλη για να καταιώσουν έτσι τη φυγή τους. Δυό απ' τους κολυμβητές φέρνουν δεμένους στο λαι- μού με λουριά κολυμβητικούς σάκκους, που τους φουσκώ- νουν μ' άέρα, άπόνα επιστόμιο. Ο τρίτος κολυμπάει χωρίς κανένα βοηθητικό μέσο. Η θέσι των ποδιών και των τριών κολυμβητών φαίνεται πως είναι ή δονητική της «έρποκο- λυμβήσεως» (κρόουλ), γιατί κι' άλλοιως άν ήθελαν δεν θα μπορούσαν να κάνουν, έξ αιτίας του μακρού τους χι- τώνια, που δεν τους άφίνει να κινούν άνετα τ'α πόδια τους. Δοκιμάζει κανείς ζωηρή χαρά βλέποντας τ'α τεταγμένα μπράτσα του ελεύθερου κολυμβητή, που τίποτε τ'α λαμβά- σμένο από τεχνική άποψι δεν θα υπερέσει και σήμερα να δώη και ο πιο άυστηρός κριτικός της κολυμβητικής τέχνης.

Στην άρχαία Ελλάδα το κρόουλ ήταν έπίσης γνωστό, όπως μαρτυρούν άγγεία της εποχής του Ε' π. Χ. αιώνα. Άλλά και άκόμη άρχαιότερα, στην κρητομυκηναϊκή εποχή υπάρχουν μαρτυρίες πως στην Κρήτη δεν ήταν άγνωστο. Σε άσημένο άγγείο του 1600 π. Χ. διακρίνονται κολυμβη- ται το κρόουλ.

Όπως βλέπει κανείς, ή ιστορία μ'ας άποκαλύπτει πάν- τα, πως δεν υπάρχουν και πολλά πράγματα της σημε- ρινής ζωής που να μην τ'α γνώριζε ή άρχαιότητα. Η διαφορά έγκειται στο ότι ο σημερινός τεχνικός πολιτι- σμός συστηματοποίησε τη ζωή πάνω σχεδόν στην πείρα των περασμένων αιώνων. Γιατί, όπως είναι γνωστό, ή σημερινή ύπάρχουσα πραγ- ματικότητα, δεν είναι αθύρ- πακτο κατασκευάσμα, άλ- λά μία φυσική συνέχεια των κοινωνιών που έμειναν μόνο στην Ιστορία. Έτσι φυσικά συμβαίνει πάντα.



Αίγυπτιακό ιερογλυφικό του 3200 π. Χ. που παριστάνει την ιδέα «κολούμπι» με ένα κολυμβητή «κρόουλ»

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Οί κίτρινοι ΠΕΙΡΑΤΑΙ

Εφοδιάσθηκαν με τορπιλλάκια τους και αεροπλάνα

Η πειρατεία στις θαλάσσιες της Κίνας έχει πάρει, στα τελευταία χρόνια, μεγαλύτερη έκταση από άλλοτε κι' έχει συγχρονισθεί απίστευτα. Άλλοτε, οι πειραταί είχαν μόνο σπαθιά, πιστόλια και τουφέκια. Σήμερα διαβέβαινα αυτόματα, μυδραλλιοβόλα, αντιαερομηχανικές γροθιές, τορπιλλάκια και αεροπλάνα!

Η εκπληκτική αυτή εξέλιξη τους είνε συνέπεια του τελευταίου πολέμου. Οί Κινέζοι και οί Αμερικανοί είχαν χρησιμοποιήσει τότε τους πειρατάς για ένα θαλάσσιο κλεφτοπόλεμο κατά των Γαπωνέζων. Τους εφωδίασαν με καινούργια όπλα και τους δίδαξαν να τα χρησιμοποιούν. Έτσι, οί βαρύν εξοπλισμένες πειρατικές «ζόγκες» βύθισαν πολλά μεγάλα ιαπωνικά πλοία, που μετέφεραν στρατιώτες, όπλα κι' άλλο πολυτιμώδες υλικό απ' την Ιαπωνία στην Κίνα.

Όταν όμως τελείωσε ο πόλεμος, οί πειραταί δεν ήσαν δεδωμένοι άνοιχτοί ώστε να επιστρέψουν στους Αμερικανούς τα όπλα που τους είχαν δώσει... Απεναντίας μαλιστα, αγόρασαν κι' άλλα, απ' τα μεγάλα πλεονάσματα πολεμικού υλικού που πουλήθηκαν στις Φιλιππίνες και στην Κίνα. Απέκτησαν τορπιλλάκια και οί έλαφρα αεροπλάνα. Και οργάνωσαν την πειρατεία πάνω σε κανούργιες βάρκες, ώστε να τους αποδίδη μεγαλύτερα κέρδη.

Οί άρχες της Καντώνας υπολογίζουν ότι οί μεγαλύτερες πειρατικές συμμορίες κερδίζουν σήμερα έδω περισσότερα από 5.000.000 δολάρια το χρόνο! Το ένα τέταρτον σχεδόν απ' αυτά προέρχεται απ' τις 190 περίπου λεηλασίες πλοίων που αναφέρονται κάθε χρόνο στις άρχες. Άλλα τόσα προέρχονται από πειρατικές επιθέσεις εναντίον λαθρεμπορικών πλοίων, που οί ιδιοκτήτες τους αποφεύγουν να τις καταγγείλουν, για εύνοητος λόγους. Τέλος, τα 2.500.000 δολάρια πληρώνονται στους πειρατάς από διάφορους πλοιοκτήτες που προτιμούν να δίνουν προκαταβολικά αυτό το «χαράτσι», για να ταξιδεύουν ανέμελα. Οί πειραταί τους εφοδιάζουν τότε με μία συστηματική σημαία, που την κρεμούν στα κατάρτια τους, για να μην τους σταματήσει κανένα πειρατικό πλοίο. Πολλές εφοπλιστικές εταιρείες του Χονγκ-Κονγκ ή της Καντώνας βρίσκουν φθηνότερο να πληρώνουν αυτό το φόρο στους πειρατάς, παρά να προσπαθούν να προστατευθούν απ' τις επιθέσεις τους με δικά τους μέσα.

ΜΕ **30.000** την εβδομάδα ΚΑΙ ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΚΑΤΑΒΟΛΗ αγοράζετε το κομμάτι και μουσικό αυτό **ΡΑΔΙΟ ΦΩΝΟ** **ΡΑΔΙΟ ΝΕΟΝ** 3 ΤΙΜΗ ΑΕ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ 3

290.000

ΕΡΜΗΣ

νεύουν να λεηλατηθούν τα πλοία τους ή να ανατιναχθούν στον αέρα από μία βροχολογική βόμβα, ενώ βρίσκονται ακόμη στο λιμάνι...

Τα κινεζικά καταδιωκτικά σκάφη περιπολούν συνεχώς τις θαλάσσιες της νοτίου Κίνας, ενισχυμένα κι' από γρήγορα αμερικανικά περιπολικά, που έχουν δανείσει οί Ηνωμ. Πολιτείες στην Κίνα. Παρ' όλην όμως αυτή την επιγρυπνήση, οί πειραταί εξακολουθούν θρασυτάτα τη δράση τους.

Συχνά, όταν συναντήσουν στο δρόμο τους ένα καταδιωκτικό, δεν διατάζουν να του επιτεθούν με αντιαερομηχανικές γροθιές και να το τρέψουν εις φυγήν. Κάποτε μάλιστα, είχαν αιχμαλωτίσει ένα τέτοιο σκάφος και το χρησιμοποιούσαν για τις πειρατείες τους, γιατί τα εμπορικά πλοία το νόμιζαν για καταδιωκτικό κι' υπήκουαν άμεσα στη διαταγή του να σταματήσουν... για νηοψία! Αυτό συνεχίστηκε ως ότου οί κινεζικές άρχες διαργάνωσαν μία εκστρατεία κατά του ορμητηρίου των πειρατών — που ήταν ένα νησάκι κοντά στο Μακάο. Οί πειραταί αντιστάθηκαν επί 2 μέρες στο βραχώδες φρούριό τους, ως ότου τελείωσαν τα πυρομαχικά τους. Έπειτα παραδόθηκαν. Οί άρχηγοί τους όμως είχαν ήδη δραπετεύσει με μικρές βάρκες, την προηγούμενη νύχτα.

Σε μία περίπτωση πειρατικής επιθέσεως, είχε προηγηθεί αναγνώρισις μ' ένα μικρό αεροπλάνο, που εσπέρησε την θέση του εμπορικού πλοίου κι' ειδοποίησε με τον ασύρματο τους πειρατάς. Με τον ίδιο τρόπο οί πειραταί ειδοποιήθηκαν ότι έπρεπε να φύγουν άμεσα, μόλις ο πιλότος του αεροπλάνου είδε από μακριά ένα περιπολικό.

Αυτό συνέβη το Σεπτέμβριο του 1948. Από τότε, αναφέρθηκαν στις κινεζικές άρχες άλλα δύο παρόμοια πειρατικά κρούσματα.

Το μεγαλύτερο πλοίο που αιχμαλωτίσαν οί Κινέζοι πειραταί, ήταν ένα ολλανδικό των 5.000 τόνων, με περισσότερους από 1.000 ταξιδιώτες. Υπολογίστηκε ότι η «δουλεία» αυτή απέδωσε στους πειρατάς περισσότερα από 500.000 δολάρια.

Με την εξασθένιση της κινεζικής Κυβερνήσεως εξ αίτιας του εμφυλίου πολέμου, οί πειραταί έγιναν θρασύτεροι. Διοργάνωνουν επίδρομες αόκη κι' εναντίον μικρών παρالياκών πλοίων. Το περσινό καλοκαίρι, κατέλαβαν μία πόλη με 50.000 κατοίκους, 100 μίλια μακριά απ' τη Σαγκάη, και την κράτησαν επί 3 ημέρες.

Δεν φαίνεται δε πιθανόν να καλύτερήσει ή κατάσταση, εφόσον συνεχίζεται το χάος και ή αταξία στην Κίνα. Άλλωστε οί πειραταί έχουν τα πλεονήματα της αιφνιδιαστικής επιθέσεως και της υποστηρίξεώς τους απ' τα παρالياκά χωριά όπου καταφεύγουν όταν δουν τα σκούρα...

Οί χυμαί τών φρούτων

Πότε ωφελούν και πότε βλάπτουν

Το καλοκαίρι είνε ή εποχή της φρουτοφαγίας. Μία παλιά παροιμία υποστηρίζει πως όποιος τρώει άφθονα φρούτα το καλοκαίρι μπορεί να είνε ήσυχος ότι δεν θ' αρρωστήσει το χειμώνα. Πράγμα που είνε κατά ένα μεγάλο μέρος σωστό. Όχι όμως απόλυτα. Γιατί και τα φρούτα έχουν τα μειονεκτήματά τους. Μερικά π.χ. ερεθίζουν τον πεπτικό σωλήνα. Άλλα, μ' όλο που περιέχουν μεγάλη αναλογία βιταμινών, ή καλύτερα γι' αυτό ακριβώς το λόγο, αναστατώνουν το μεταλλικό μεταβολισμό του οργανισμού μας και προκαλούν σοβαρότερες διαταραχές. Άλλα φρούτα, τέλος, δεν γίνονται άνεκτά από τον οργανισμό μας, είτε γιατί είνε πολύ ζυα, είτε γιατί περιέχουν άφθονο σάκχαρο, είτε γιατί περιέχουν καθαριστικές ουσίες, κτλ.

Να ένας πίνακας τών φρούτων ανάλογα με το βαθμό της οξύτητός των.

Α'. Γλυκά φρούτα (εξαιρετικά ωφέλιμα): μπανάνες, αχλάδια, γλυκά σταφύλια, σουλτανίνα, δαμάσκηνο, μήλο, κεράσι, άνανας, φρέσκα σύκα, πεπόνι, ροδάκινο.

Β'. Φρούτα με μέτρια οξύτητα (ή χρήση τους πρέπει να είνε περιορισμένη): μανταρίνια, πορτοκάλια, φράουλες, μούρα, φραμπουάζ, βερνίκια.

Γ'. Φρούτα με μεγάλη οξύτητα. (Είνε καλό να συμβουλευεσθε το γιατρό σας): λεμόνι, κίτρο, φραγκοστάφυλα και από τα λαχανικά ή τομάτα.

Για να είνε τα φρούτα ωφέλιμα πρέπει να έχουν ώριμάσει τελείως, αλλά και να μην έχουν ξεπεράσει το στάδιο της ώριμότητος. Τα άγουρα φρούτα και τα υπερώριμα είνε βλαβερά και κάποτε επικίνδυνα.

Το να παραγγελλώμε το στομάχι μας με χυμούς φρούτων δεν είνε αξιοσημείωτο σε καμία περίπτωση και ή κατάχρησις αντενδείκνυται ιδιαιτέρως στα βρέφη. Κατά γενικό κανόνα μόνο στα βρέφη που δεν τρέφονται με μητρικό γάλα ενδείκνυται ή χορήγησις χυμού φρούτων (το γάλα της αγέλαδος είνε φτωχό σε βιταμίνη C). Όπωςδήποτε, δεν πρέπει να δίνωμε σ' ένα βρέφος περισσότερες από 4 - 5 κουταλιές του καφέ χυμού φρούτων. Οί μεγαλύτερες δόσεις, ενώ δεν ωφελούν, μπορεί να βλάψουν.

Έκείνο που θα φανή πολύ περίεργο είνε ότι παρατηρήσαν περιπτώσεις ραχιτισμού σε παιδιά, που οί γονείς τους τα παραφορτώνουν με χυμούς φρούτων. Μόλις σταμάτησε αυτή ή κατάχρησις, τα ραχιτικά φαινόμενα εξαφανίστηκαν και ή ανάπτυξις των παιδιών συνεχίστηκε κανονικά.

Η χρήςις χυμού λεμονιού ή τομάτας ενδείκνυται μόνο, σε μεγαλύτερα παιδιά και έπειτα από ρητή έντολή του γιατρού. Οί γονείς που δίνουν παραιοιους χυμούς στα παιδιά τους, γιατί έτυχε ν' ακούσουν ότι είνε περιεκτικοί σε βιταμίνη C, εγκληματούν.

Για τους μεγάλους δεν ισχύουν αυτοί οί αυστηροί περιορισμοί, εκτός αν ή κατάστασις της υγείας τους απαγορεύει τη χρήςι των χυμών ώριμων φρούτων (π.χ. χυμών που έχουν μεγάλη οξύτητα ή γλυκύτητα). Σε πολλές περιπτώσεις π.χ. σε μία γρίπη, μία βρογχίτιδα, κτλ. οί γιατροί συνιστούν την άφθονη χρήςι φρούτων. Ο λόγος είνε ο εξής:

α) Το σάκχαρο που περιέχουν τα φρούτα εξασφαλίζει τη στοιχειώδη θρέψη του οργανισμού.

β) Οί βιταμίνες που περιέχουν τα φρούτα (ιδίως οί Α και C) βοηθούν τον οργανισμό ν' άμυνθ ή εναντίον της μικροβιακής μόλυνσεως.

Η φρουτοθεραπεία αποδίδει επίσης άριστα αποτελέσματα σε ώριμες χρόνιες ασθένειες. Ειδικά ο χυμός του λεμονιού ενδείκνυται εναντίον του χρονίου ρευματισμού. Με την προϋπόθεσι, όμως, ότι ο οργανισμός του ασθενούς άνεχεται τα όξια.

Μην δίνετε εμπιστοσύνη στους διάφορους χυμούς φρούτων που προσφέρονται στο έμποριο. Πολλά απ' τα παρασκευάσματα αυτά περιέχουν συνθετικά χημικά άρώματα, κτλ. και γι' αυτό είνε εξαιρετικά επιβλαβή στον οργανισμό.

Μην ξεχνάτε, τέλος, ότι μία μικρή ποσότης φρούτων είνε αρκετή για να καλύψη τις ανάγκες του οργανισμού σε βιταμίνες. Μεγαλύτερες ποσότητες είνε ίσως ωφέλιμες (σε ώριμες περιπτώσεις), αλλά όχι απαραίτητες. Και κάποτε, αντί να ωφελούν, βλάπτουν τον οργανισμό.

Ανατρέφει άρχινες

Ο Νάν Σόνγκερ στην Καλιφορνια, άγαπούσε πάντα τις άρχινες. Ήταν φυσικό λοιπόν να σκεφθ ή να τις μεταχειρισθ ή για να κερδίξ ή ψωμί του. Πραγματικά έδωσε ένα «άρχινοτρόφείο», όπου οί άρχινες υπαίχουν τους ίστους τους... κατά παραγγελία! Οί ίστοι αυτοί πωλούνται σε καλή τιμή, γιατί οί κλωστής τους χρησιμοποιούνται σε διάφορα όπτικά όργανα ακριβείας.

Ηταν μία ζεστή καλοκαιριάτικη νύχτα, όλο γλυκά και μουσική. Ο Άδωσ κυλούσε ήρεμα τα λασπωμένα νερά του, κάτω απ' τη μεγάλη γέφυρα του Μπουραζάνη. Γύρω τα βουνά άναδιναν ευωδιές θυμариού. Τριζόνια και βατράχια έσκουζαν στις άκρες του ποταμού. Ξεμοναχισμένο στα κλαδιά ένα άηδονι τραγουδούσε μελαγχολικά.

Ένας λόχος, φύλαγε τη γέφυρα. Κι' οί φαντάροι, μαζεμένοι άκουγαν τη συναυλία του βουνού, κύταζαν τ' άστρα σιωπηλοί, νοσταλγικά μακρυνά χωριά, γονιούς, αδελφούς, κι' αγαπημένα πρόσωπα...

Ξάφνου, μία σκιά γλύστρησε στο σκοτάδι, κι' άλλες πολλές κατρακύλησαν απ' τα ύψωματα. Νάρκες ανατινάχτηκαν με φοβερό πάταγο, ούρλιαχτά πόνου άκούστηκαν, κορμιά κουρελιασμένα και καταματωμένες σάρκες κρεμάστηκαν στα συρματοπλέγματα, σφαίρες σφύριζαν σαν δαίμονες στ' αυτιά των φαντάρων...

Οί συμμοριτες χτύπαγαν με λύσσα την Κόνιτσα. Κι' ή γέφυρα του Μπουραζάνη, μεγάλη φλέβα που θα της έστειλε στρατό, δύναμι κι' αίμα για να σωθ ή από τα νύχια του σλαδισμού, δεχότανε, ταυτόχρονη επίθεσι. Χίλιοι κομμουνιστές, μία ταξιαρχία ολόκληρη είχε όρμησει να την κυριεύσει. Μα ό γενναίος κι' ατρόμητος λόχος δεν έκανε βήμα προς τα πίσω. Οί φαντάροι ένοιωθαν τα πόδια τους βαθεία ριζωμένα στο χώμα, πολεμώντας άφοβα, σίγουροι για τη νίκη τους...

★

Πρωί - πρωί όμως, ή γέφυρα περικυκλώθηκε. Μα τα λεοντόκαρδα παλληκάρια μας μαζεύτηκαν στο δυτικό μέρος συνεχίζοντας γενναία, τη μάχη, το ίδιο σίγουροι σαν και πρώτα, για την τελική τους νίκη.

Κείνες τις ώρες της μεγάλης άναταραχής, βρέθηκαν πλάι - πλάι οί δυο φίλοι. Ήταν και οί δυο λοχίες. Πειραϊώτης ό ένας, ό Νίκος, από τη συνοικία της Άγίας Σοφίας, κι' από την Πυρροσιανή της Ήπειρου ό άλλος, ό Μήτσος. Οί κίνδυνοι, οί κακουχίες, κι' οί μεγάλες χαρές της νίκης, είχαν ενώσει τις ψυχές τους σφιχτά και στέρεα, μ' ένα δεσμό άκατάλυτο που ξεπερνούσε και την αδερφική αγάπη.

— Όχι βέλλες, Νίκο! Ψώναξε σε μία στιγμή στο φίλο του ό Μήτσος. Βόλι και τομάρι! Μείνε στο χαρακώμα...

— Δε βαστάει ή καρδιά μου. Κύττα τον άτιμο, τί πάει να κάνει. Νά. Τρέχει κι' άλλος κι' άλλοι από κοντά του με βενζίνα...

Ο Μήτσος γύρισε, είδε και κατάλαβε άμεσα, Ή σημαία κυμάτιζε περήφανη σ' ένα θεόρατο κοντάρι στην άκρη



Ορθός σκόπευε με το «τόμικαν» και πυροβόλησε τον συμμορίτη.

γύρω μεγάλωσα, έδω βρίσκονται τα χαρακώματά μου, οί αδερφές μου, ή μάνα μου... Πρώτα θα πεθάνω εγώ, κι' ύστερα κάθε άλλος γενναίος Έλληνας... Σκόπευε μόνο καλά, και χτύπα στο ψαχνό αυτούς που είνε στον αχένα...

Ο Νίκος τον κάλυψε με το αυτόματο του κι' ό Μήτσος πήδηξε απ' το χαρακώμα. Χίλιες σφαίρες έπεσαν τριγύρω του, μα ό Θεός τον φύλαξε... Οί άτιμοι συμμοριτες, καθηλωμένοι απ' τα πυρά του Νίκου, τον έχασαν στην κρίσιμη στιγμή του πολέμου...

Έτσι με την άφαστη γενναϊότητά τους, οί δυο ήρωικοί λοχίες έμπόδισαν τους άτιμους συμμορίτες να προχωρήσουν. Παγκόσμιη, κατακίτρινη, με την ψυχή στο στόμα, μπρος στις σφαίρες που έπεφταν βροχή γύρω τους, έχασαν με μίας το ήρικό τους και τόβηλαν στα πόδια.

Λίγα λεπτά αργότερα, ό Νίκος άκουσε το αυτόματο του συντρόφου του να κακαρίζει. Άναστένανε, πήρε κι' εκείνος όσα μπορούσε πυρομαχικά και ξεκίνησε να βρή τον αγαπημένο του σύντροφο... Όταν την άλλη μέρα έφτασαν οί πρώτες ενισχύσεις απ' τα Γιάννενα, βρήκαν τους δυο λοχίες να πολεμούν τραγούδοντας ό ένας πλάι στον άλλον... Έπί τόπου, ό στρατός στολίσε τα γενναία στήθη τους με τον πολεμικό Σταυρό!...

Ο Νίκος κι' ό Μήτσος, άψηφώντας κάθε κίνδυνο αναδείχτηκαν άξια παιδιά της Έλληνικής πατρίδος.

Γ. ΛΥΔΙΑΣ

Με τις τριάντα χιλιάδες λίμνες της, τα ψηλά βουνά της και τους επιβλητικούς καταρράκτες της, η Νορβηγία έχει να παρουσιάσει μεγαλοπρεπή φυσικά θεάματα.

Ανάμεσα στις φυσικές καλλονές της βορεινής αυτής χώρας ξεχωρίζει ο καταρράκτης του Ριούκανφους, στο Γουάστα Φιέλντ. Ένα στενό μονοπάτι, ανώμαλο και σχεδόν αδιάβατο, οδηγεί ως εκεί. Ψηλά στην κορυφή, σχη-

ΘΥΛΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ



ΤΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ

Είχε δη τον Έσταίν να πέφτει στον καταρράκτη...

ματίζει μια μικρή πλατεία, όπου μπορούν να σταθούν δυο άνθρωποι.

Είπε το «μονοπάτι της Μαρίας»...

Εκεί πάνω πήγαινε κάθε μέρα η ώραία Μαρία του Ουέσφιορντάλ, για ν' ανταμώσει τον αγαπημένο της, τον Έσταίν Χαλφρόντντ.

Τό είνε ανακαλύψει μόνη της, αυτό το μονοπάτι. Κι' ήταν τόση η λαχτάρα των δυο νέων να βρεθούν μαζί, μακριά απ' τα μάτια του κόσμου, ώστε σκαρφάλωναν εκεί ψηλά χωρίς να νοιώσουν την παραμικρή κούραση.

Τα χαλίκια του μονοπατιού φαίνονταν τριαντάφυλλα για τα πόδια των δυο έρωτευμένων. Κι' όταν τέλος βρίσκονταν μαζί, τους πλημμύριζε μια έκσταση άπεριγραπτη. "Ακουγαν τον καταρράκτη να κυλάει με πάταγο τ' αφρισμένα νερά του κάτω απ' τα πόδια τους, κι' η άγρια εκείνη μουσική τους φαινόταν σαν γλυκύτατη μελωδία.

Τι ευτυχισμένες στιγμές περνούσαν εκεί πάνω, λέγοντας ο ένας στον άλλον τα κρυφά τους όνειρα, τις μυστικές τους σκέψεις, μέσα στην επιβλητική μεγαλοπρεπεία της Φύσεως! Ζούσαν ώ-

κηρο! Δεν μπορούσε να βλέπει πια μια κοπέλλα, αφού δεν έπρόκειτο να τη στεφάνωσει. Κι' ο Έσταίν έπνιξε τον πόνο της καρδιάς του κι' αποφάσισε να φύγει μακριά, να ξεριζωθεί.

Πήγε λοιπόν στα βουνά του Λογκφιέλντ. Η Μαρία έκλαιγε. Ο Έσταίν αναστέναζε νύχτα και μέρα. Μά δεν ξαναμίξανε...

Στο μεταξύ, ο πατέρας της Μαρίας της πρότεινε διάφορους γαμπρούς. Εκείνη όμως δεν ήθελε ν' άκούση τίποτε. Πήγαιναν χαμένα τα παρκακάλια, οι ύπασχέσεις, οι απειλές του πατέρα της. Είχε όρκησθι να μην πάρη άλλον άντρα απ' τον Έσταίν.

Σε λίγο καιρό, το γέλιο σβύστηκε απ' τα χείλη της και τα τριαντάφυλλα του προσώπου της μαράθηκαν. Είχε καταστήσει πια φάντασμα του έαυτού της, απ' την εξάντληση και την αγωνία...

Πέρασαν μέρες, βδομάδες, μήνες, χρόνια... Ο καιρός κυλούσε κι' έπεφτε στην άβυσσο της λήθης. Μά η Μαρία του Ουέσφιορντάλ δεν ξεχνούσε τον άρραβωνιαστικό της...

Γέρασε. Γέρασε κι' ο πατέ-

ρας της και πέθανε μια μέρα. Η Μαρία τον έκλαψε και τον κήδεψε σαν καλή κόρη. Τότε σκέφτηκε πως θα μπορούσε να ξανακαλέσει κοντά της τον Έσταίν, μια και δεν ξέρουμε πια ο πατέρας της για ν' απαγορεύει την ένωσή τους...

Ο Έσταίν δεν είχε ξεχάσει κι' εκείνος τη Μαρία. Μόλις πήρε το μήνυμά της, ξεκίνησε άμέσως απ' τα βουνά του Λογκφιέλντ για να πάει στην αγαπημένη του.

Η Μαρία τον περίμενε με λαχτάρα στο μονοπάτι του Ριούκανφους, εκεί που συναντιόνταν άλλοτε, όταν ήσαν νέοι... Η καρδιά της χτυπούσε δυνατά. Ο καταρράκτης κυλούσε τα νερά του κάτω απ' τα πόδια της, σαν άλλοτε...

Τέλος, φάνηκε στην αντίκρουση όχημιά σιλουέττα. Η Μαρία αναγνώρισε τον Έσταίν, κι' εκείνος την αναγνώρισε άμέσως. Μιά χαρούμενη ραυή βγήκε απ' τα στήθη και των δυο. "Απλώσαν τα χέρια τους, σαν νάβελαν ν' άγκαλιαστούν από μακριά...

Σαφικά, η Μαρία έμπηξε ένα σπαραχτικό ξεφωνητό: Είχε δη τον Έσταίν να γλυστοράει στην άκρη του γκρεμού και να πέφτει στον καταρράκτη!...

Μετά την αγωνία της συναντήσεως, έννοιωσε τώρα την αγωνία του αιώνιου χω-

ρισμού. Την είχε τιμωρήσει ο Θεός για την πολύ μεγάλη χαρά της!...

Όσο κι' αν έψαξαν παντού, δεν υπέρεσαν να βρουν το πτώμα του Έσταίν για να το θάψουν. Τα νερά του καταρράκτη θά τ'όταν παρασύρει μακριά, πολύ μακριά, στην απέραντη θάλασσα...

Από τότε, η Μαρία άνεβαινε κάθε μέρα στο μονοπάτι, σαν ν' ανέβαινε στο Γολγοθά της. Πήγαινε και στεκόταν εκεί πούχε ανταλλάξει τόσους έρωτικούς όρκους με τον Έσταίν...

Έσκυβε πάνω απ' τον καταρράκτη κι' άφινε τα δακρύα της να τρέχουν στ' αφρισμένα νερά του... Και το προσκύνημα αυτό συνεχίστηκε, όχι μόνο ως την ημέρα που κλείσε τα μάτια της, αλλά και ως σήμερα ακόμη... Ός σήμερα, οι κάτοικοι αυτής της περιφέρειας βλέπουν κάθε τόσο ένα άσπρο φάντασμα ν' ανεβαίνει στο «μονοπάτι της Μαρίας».

Το μυστήριο των «θεραπευτών»

Υπήρχαν σε κάθε εποχή άτομα προικισμένα με το εξαιρετικό χάρισμα να γιάτρευουν διάφορες άρρώστειες με ψυχικά μόνο μέσα. Προπάντων οι αρχαίοι Αιγύπτιοι είχαν το μεγαλύτερο ποσοστό θεραπευτών—ίσως γιατί, την εποχή εκείνη, οι λαϊκές μάζες είχαν περισσότερη «πνευματικότητα» άγνωστη στη σημερινή εποχή του υλισμού που άρνείται ότι δεν μπορεί να εξηγηθεί με την ανθρώπινη επιστήμη.

Άλλοι παραδέχονται ότι η δύναμις των θεραπευτών είναι χάρισμα του Θεού, κι' άλλοι ότι οφείλεται σε προσωπικό μαγνητισμό και υπνωτική υποβολή. Όστόσο, κι' οι δυο αυτές εκδοχές δεν διαφέρουν βασικά μεταξύ τους, γιατί ο μαγνητισμός, όπως κι' όλη η ζωή μας, είναι δώρο του Θεού.

Πολλοί θεραπευταί προσεύχονται με κατανυχή στο Θεό και του ζητούν τη δύναμη να ελαφρώσουν τον πόνο. Έπειτα άκουμπουν τα χέρια τους πάνω στον άρρωστο, τον άνακουφίζουν και τόν γιάτρευουν.

Υπάρχουν όμως κι' άλλοι, που επιτυγχάνουν το ίδιο αποτέλεσμα χωρίς προσευχή, μόνο με μια πνευματική συγκέντρωση, που τους βοηθεί—κατά τους άποκρυφιστές—να άπορροφήσουν και να συγκεντρώσουν με την άναπνοή τους μιάν άόρατη «κοσμική ενέργεια», για να τη διοχετεύσουν έπειτα στον άρρωστο με την έπαφή των χεριών τους. "Αλλωστε κι' η προσευχή δεν είναι παρά μιá βαθειά συγκέντρωση.

Πάντως, για να επιτύχη η θεραπεία, ο θεραπευτής πρέπει να έμπνευσθι στον άρρωστο τ η ν π ί σ τ ι, ότι θα γίνει καλά.

Πρέπει να σημειωθεί ότι οι αρχαίοι Αιγύπτιοι χρησιμοποιούσαν ακόμη κι' επιδέξιμους για τα άρρωστα μέλη του σώματος, που δεν περιείχαν βίτανη ή αλοιφές, αλλά ήταν έμπιστοι με τα μαγνητικά κύματα του θεραπευτού.

ΕΝΑ νέο όπλο, άπλο και θαυματουργό, ήρθε να προστεθι στο όπλοστάσιο της ιατρικής επιστήμης. Είνε η «χρυσομυκίνη», μιá σκόνη χρυσή, που παράγεται από ένα μύκητα του ίδιου χρώματος και που έξοντώνει διάφορα μικρόβια άθεκτικά σε άλλα αντιβιοτικά φάρμακα. Χορηγείται απ' το στόμα, έτσι που δεν χρειάζονται πια ένεσεις, ούτε και συνεχής ιατρική παρακολούθηση.

Μπορούμε λοιπόν να πούμε ότι υπερέχει από πολλών άπόψεων απ' τους ισχυρούς «ξεδέλφους» της, την πενικιλίνη και τη στρεπτομυκίνη. Η πενικιλίνη καταστρέφει πολλά θανατηφόρα μικρόβια, είνε όμως άνίσχυρη έναντι των ώρισμένων βακτηριδίων, καθώς και όλων των ιών. Η στρεπτομυκίνη φέρνει ικανοποιητικά αποτελέσματα σε ασθένειες βαρείες, όπως η φυματίωση, πρέπει όμως να χορηγείται με ένεσεις και με την άγρυπνη επίβλεψη του γιάτρου.

Δέν ήταν δυνατόν λοιπόν να βρεθι ένα αντιβιοτικό-τελείως άκίνδυνο κι' άποτελεσματικό έναντι των πολλών άσθενειών, που να μπορούν να το παίρνουν οι άρρωστοι απ' το στόμα.

Πριν από 3 χρόνια, οι έπιστήμονες των άμερικανικών εργαστηρίων Λέντερλε είχαν εξετάσει έκκοντάδες μύκητες του έδάφους κι' είχαν βρη ότι ένας απ' αυτούς, χρυσού χρώματος, σκότωνε 50 διάφορα είδη μικροβίων.

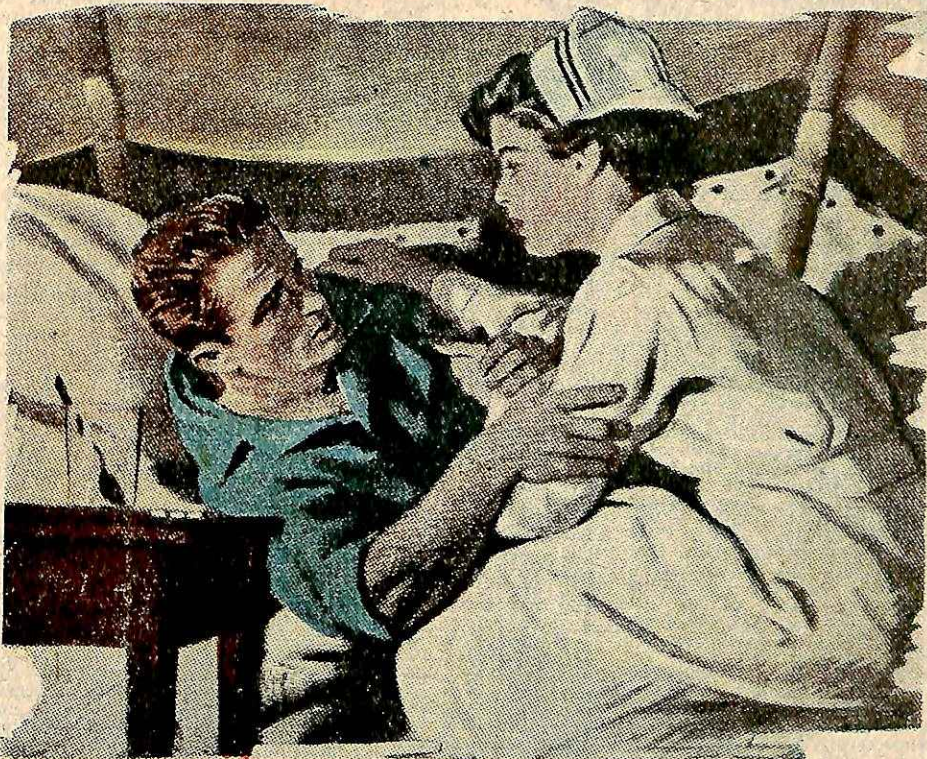


Ένα καινούργιο αντιβιοτικό φάρμακο

μέσα στους δοκιμαστικούς σωλήνες του εργαστηρίου.

Ο διευθυντής των έρευνών αυτών ήταν ένας Ίνδος, ο δόκτωρ Γιελαπραγκάντα Σούμα - Ρόου. Αυτός συγκέντρωσε τα αποτελέσματα των εργασιών 100 περίπου έπιστημόνων κι' επέτυχεν' αύξηση την παραγωγή της μικροβιοκτόνου ουσίας του χρυσού μύκητος, καλλιεργώντας τον μέσα σε κατάλληλα θρεπτικά υλικά και υποβάλλοντάς τον στην έπίδραση υπερυψών άκτινών. Η ουσία αυτή, η «χρυσομυκίνη», απέδειχθι ότι θέραιπε τις πνευμονοκοκκικές, στρεπτοκοκκικές και σταφυλοκοκκικές μολύνσεις όπως κι' η πενικιλίνη. Έπί πλέον όμως, έφερε άποτελεσμα έναντι των διαφόρων άσθενειών των ουροποιογεννητικών οργάνων, του άτύπου πνευμονίας, κλπ.—ένώ η πενικιλίνη είνε άνίσχυρη σ' όλες αυτές τις περιπτώσεις.

Τέλος, μικρές σχετικώς δόσεις της δέν άφηναν να προσβληθούν από «ψιτάκωσι» τα πειραματόζωα του έργα-



Ο «Πυρετός των Βραχών Όρέων», μιá ένδημική άμερικανική άρρώστεια, που σκότωνε τα 20% των θυμάτων της, θεραπεύεται σήμερα με τη χρυσομυκίνη...

στηρίου, μολονότι τους γινόταν ένεσεις με τον ίδιο αύτης της άρρώστειας απ' εύθειας μέσα στον έγκέφαλο. Συνεπώς, η χρυσομυκίνη ήταν άποτελεσματική ακόμη κι' έναντι των ιών, που δέν τους έπηρεάζε κανένα άλλο φάρμακο.

Από άπόψεως τοξικότητας, υπολογίσθηκε ότι μπορούσε ένας άνθρωπος να πάρη τεράστιες δόσεις, μέχρι 150 γραμμαρίων, χωρίς να πάθι το παραμικρό!

Μετά τα πειραματόζωα, το νέο φάρμακο δοκιμάσθηκε και στους ανθρώπους, με άποτελέσματα αξιοθαύμαστα. Δεκαέξη μόνο μήνες αφού είχαν άρχισι οι έρευνες, η χρυσομυκίνη εφαρμό-

σθηκε μ' έπιτυχία έναντι των μιάς άφροδισμού άσθενείας, που λέγεται «λυμφογαρνωύλωση». Ήταν η πρώτη φορά που ένα φάρμακο θέραιπε μιá ανθρώπινη άσθένεια προκαλούμενη από ιό.

Κατόπιν, η χρυσομυκίνη χρησιμοποιήθηκε με λαμπρά άποτελέσματα έναντι του «πυρετού των Βραχών Όρέων», μιáς ένδημικής άμερικανικής άρρώστειας, που μεταδίδεται απ' τα τσιμπούρια και που σκότώνει τα 20% των θυμάτων της. Με τη χρυσομυκίνη, η θνησιμότης της κατέβηκε σχεδόν στο μηδέν.

Η «άτυπος πνευμονία» είνε μιá αρκετά κοινή πνευμονική άσθένεια, που προκαλείται πιθανότατα από κάποιον ιό (μολονότι αυτό δέν έχει εξακριβωθεί άπολύτως). Δέν σκότώνει συνήθως τα θύματά της, αλλά τα έξαντλεί, καρφώνοντάς τα δολόκληρες βδομάδες σ' ένα κρεβάτι νοσοκομείου. Οι γιάτροι ήσαν άλλοτε τελείως άνίσχυροι έναντι της. Τώρα όμως τη θεραπεύουν εύκολα κι' άπλά, με μερικές

καψούλες χρυσομυκίνης κάθε μέρα. Σε 24 - 48 ώρες, πέφτει ο ύψηλός πυρετός, σταματάει ο βασιανιστικός βήχας, κι' η άκτινοσκόπηση άποδεικνύει ότι δέν υπάρχει πια καμμιá άνωμαλία στους πνεύμονες. Έτσι δέν χρειάζεται να είσασθι ο άρρωστος σε νοσοκομείο, έφόσον γίνεται καλά σε λίγες μέρες στο σπίτι του.

Πρέπει δέ να σημειωθεί ότι είνε η πρώτη φορά που νικήθηκε μιá μολυσματική άσθένεια πριν ν' ανακαλυφθι η αίτία της.

Δέν είνε, βεβαίως, πανάκεια η χρυσομυκίνη. Δέν φέρνει άποτέλεσμα κατά της φυματίωσης, του κοκκύτου, της πολιομυελίτιδος, της γρίπης, της λύσσας, της παρωτίτιδος, κλπ., κι' είνε κατώτερη απ' τη «χλωρομυκίνη» (ένα άλλο αντιβιοτικό φάρμακο) σε περιπτώσεις τυφοειδούς πυρετού.

Έχει όμως σώσει ήδη αρκετά νεογέννητα βρέφη, που κινδύνευαν ή ζωή τους από μολύνσεις με σταφυλοκοκκούς άθεκτικούς στις σουλφαμίδες και στην πενικιλίνη. Θεραιπει την κοινή πνευμονία όπως και η πενικιλίνη, πλεονεκτώντας άπάντα της γιάτι, χορηγείται απ' το στόμα.

Έχει θεραπεύσει έντεροκοκκικές μηνιγγίτιδες, προερχόμενες από ένα μικρόβιο που είνε άβλαβές όσο μένει στο έντερο, αλλά γίνεται θανατηφόρο αν τύχη να φτάσθι στον έγκέφαλο ή στην καρδιά. Έχει δώσει άριστα άποτελέσματα κατά της βακτηριακής ένδοκαρδιτιδος, της άμοιβαδικής δυσστενρίας, της συφιλίδος στο πρώτο της στάδιο, του μολυσματικού κηρίου, διαφόρων εκέτασεων και κισσών έλκων, κλπ.

Προκαλεί κάποτε ναυτία και έμετους, αλλά οι δυσόρεστες αυτές άντιδράσεις έξαφανίζονται αν χορηγηθι μαζί και ύδροξείδιον άργιλίου.

Δέν θάνα λοιπόν υπερβολή, αν όνομάσουμε τη χρυσομυκίνη δώρο του Θεού στους γιάτρος και στους άρρώστους.

ΠΩΛ ΝΤΕ ΚΡΟΥΪΦ

Κινδυνεύουν οί αμερικανικές
πόλεις:

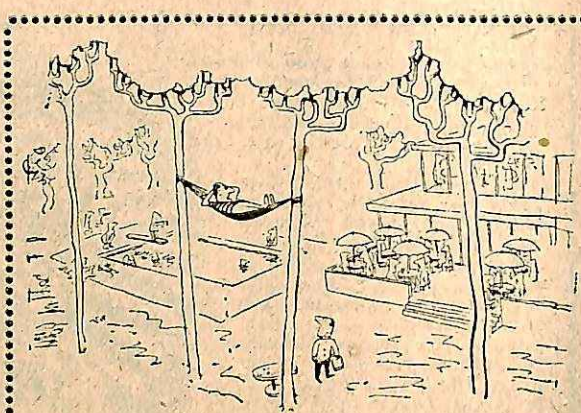
4. Η ραδιενέργεια από μια ατομική έκρηξη μπορεί να είναι θανατηφόρος μέχρι απόστασες 1.300-1.400 μέτρων. Στην περίπτωση όμως έναρσιου έκρηξης, δεν διαρκεί τόσο ώστε να είναι επικίνδυνη στα συνεργεία των πρώτων βοηθειών που



Χαίρομαι ελεύθερα τὸ χᾶδι τῆς
θάλασσης καὶ κάνω τὴν ἡλιοθερα-
πεία μου χωρὶς φόβο νὰ πάθω ἐγ-
καύματα. Καὶ αὐτό, χάρις στὴν

ΚΡΕΜΑ NINON

Δὲν συμφωνεῖτε καὶ σεῖς ὅτι οἱ
λωποδύτες αὐτοὶ ἦσαν ὑπὸ πρεωτι-
κοὶ ἄνθρωποι;



A cartoon illustration on a textured, aged paper background. In the center, a man with a large nose, wearing a patterned short-sleeved shirt and shorts, stands in a doorway. He holds a small basket in his left hand and looks out with a surprised expression. Outside the doorway, a man in a suit and hat is running away from him, looking back over his shoulder with a worried expression. In the background to the left, two women in bikinis stand near a beach, and a small figure is crouching on the sand. The scene is framed by a dotted border on the left and bottom edges.

A cartoon illustration by Grim. It depicts an office scene. On the left, a woman is seated at a desk, her entire body wrapped in white bandages like a mummy. She has a distressed expression. On the right, a man with a large bow tie and a white shirt stands, gesturing emphatically with his right hand as if shouting or making a strong point. He holds a briefcase in his left hand. The floor is covered with several crumpled and discarded papers. In the background, there is a desk lamp, a rotary telephone, a clock on the wall, and two framed portraits. A door on the far right has a sign that reads 'KIPAL' and 'F. 1000'. The signature 'GRIM' is in the bottom right corner.

A cartoon illustration of a man in a suit standing in a doorway, looking surprised as a large pile of money (bills and coins) falls out of the door. A woman is seated at a table in the background.

— Πλακώσανε οί χρεώφειλέτες γυναίκα... Φαίνεται ότι έχουμε σήμερα πρώτη του μηνός!...

Οἱ ἑπτὰ ψυχολογικὲς
ἀνάγκες τοὺς

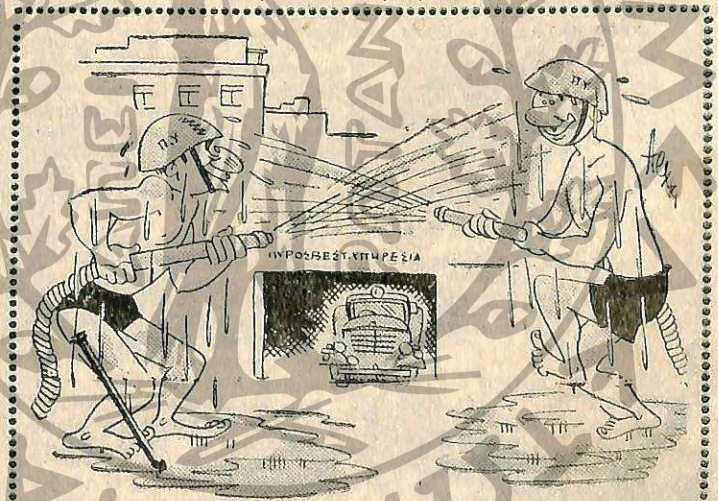
Ἡ ἔξπλητη γυναίκα κάνει τὸν ἄντρα της νὰ θεωρῇ τὸ σπίτι του σὰν μοναδικὸ καταφύγιο, ὅπου μπορεί νὰ ξεσφαλίσῃ τὴν ἀνέσιν του. Ἀπεναντίας, ἐκείνη ποὺ ἔχει τὴν ἀντίληψιν ὅτι «μπο-



Και τώρα, προσοχή! Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ προσφέρете στὸν ἄντρα ὅλες αὐτές τίς ἱκανοποιήσεις μαζί, γιατί ὑπάρχει κίνδυνος νὰ ἐμπουχίστῃ. Είναι προφύερω νὰ τοῦ τίς δίνετε κατὰ δόσεις, μικρότερες ἢ μεγαλύτερες, καὶ μάλιστα μὲ συχνές ἀλλαγές — δηλαδή προσφέροντάς του πότε τὴ μιά καὶ πότε τὴν ἄλλη. Διπλασιάζετε τίς δόσεις ὅταν νοιώσετε πὺς ἔχει λιγοστεύῃ ἡ ἐπιπρὸς σας ἀπάντησή του.



Ἀλλὰ τώρα πιά εἶχαν τελειώσει τὰ ψέμματα. Ὁ Σωτηράκης θὰ τὸν χτύπαγε ἐκεῖ



(Τοῦ Ἀρχέλαου)

«Αὐτὸ θέλω κι' ἐγώ», εἶπε ἀπὸ μέσα του ὁ Σωκράτης κι' ἐπανάλαβε τὴν ἐπίθεσι. Ἄλλ' αὐτοῦ τοῦ εἰους τις περὶ γραφὰς τις συμπληρῶνει ἡ φαντασία καί... τις ἀπαγορεύει ἡ εὐπρέπεια. Τὸ γεγονός εἶνε ὅτι ἡ κ. Λόλα ἔπαψε πιά ν' ἁμαρτάνῃ μετ' τὴ σκέψι κι' ὁ κ. Ἀρτέμις ἀπ' αὐτὸ πού φρόντανε δὲ γλύτωσε!

Μόνο που — σὰ σύζυγος,
φυσικά — ἄργουσε νὰ τὸ μά-
θῃ ὁ κ. Ἀρτέμης κι' ὁ Σωτη-
ράκης ἀναγκάστηκε νὰ στείλῃ
ἐν' ἀνώνυμο γράμμα.

Καὶ παρακολούθησε ὁ Ἀρτέμης καὶ... ἐπείσθη ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα ποὺ ἔκανε κατὰ τὴν 11 1/2 τὸ πρωὶ αἰφνιδισμός! Ἔπρεσε σὲ στιγμή κρίσιμη! Ἦταν ἀδύνατο νὰ τὰ μπαλώσουν.

Ὁ Σωτηράκης, περίμενε νὰ πᾶ πᾶρ νὰ φύγουνε, γιατί γὰρ μεγάλες σκηνές καὶ σκάνδαλα καὶ φασαρίες δὲν τὸν εἶχε ἱκανό. Ἀλλὰ τὰ γεγονότα τὸν διέψευσαν. Πρῶτον, ὁ Ἀρτέμης τράβηξε πιστόλι κ' ἡ Λόλα ἔβαλε κάτι ἄγρια τσι-

— Πάρε χαρτί και μελάνι και γράφε τώρα πώς ομολογῆς τις σχέσεις σας και πώς θὰ τὴν παντρευτῆς, γιατί ἀλλοιῶς σὲ καθαρίζω στὸ πὶ και φί, παληάνθρωπε!

Κι' εἶχε ἀγριέψει τὸ μάτι
του κι' ἔτρεμε σύγκορμος! Τί
νάκανε ὁ Σωτηράκης; Ἐγρα-
ψε ὅτι τοῦ εἶπε καὶ υπέγρα-
ψε. Ἐβαλε τὸ χαρτί στὴν τσέ-
πη ὁ Ἀστύνης καὶ δῆλωσε:

— Καί τώρα πηγαίνετε στο διάολο! Έγώ πάω στο δωμάτιό μου. Κι, απ' αύριο θα φέρνω και τις φιλενάδες μου! Δικό μου είναι τὸ δωμάτιο κι, ὅ,τι θέλω θὰ τὸ κάνω!

Ἡ κυρία Λόλα, κύτταξε τρυφερὰ τὸ μέλλοντα σύζυγό της; — Σωτηράκη μου, δὲν εἶς εὐτυχισμένος πὺν ἦρθαν ἔτσι τὰ πράγματα; τὸν ρώτησε.

Ὁ Σωτηράκης σκεπτόταν πῶς ἀντί νά κερδίσει τὸ δαμάτιο ἔχανε τώρα... καὶ τὸ ὑπόλοιπο σπίτι πού θά ἐγκαθίστουσε τὴ Λόλα! Τὴ Λόλα, τὴν ἀπένταρη... καὶ παρδαλή! Γύρισε, τὴν κύτταξε καὶ δὲν ἄντεξε:

— "Ασ' τὸ διάολο μωρὴ κι' ἐσύ! τῆς εἶπε.

Κι' αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη τρυ-
φερὴ κουβέντα τῶν ἐπισήμων
ἀρραβωνίων τους!...

ΕΨΙΛΟΝ
✱✱
"Ενας χαλοπροκίρετος
ἀπατεών

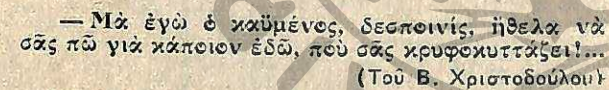
Οι κάτοικοι της μικρής άφρικανικής πόλεως Χέννεμμαν ένθουσιασθηκαν, όταν έμαθαν ότι είχε φθάσει ένας «έπιθεωρητής ύγιεινής» κι' είχε έγκτασταθής στο Δημαρχείο. Γιατί έλπισαν ότι θα καθάρριζε μέτρα ύγιεινής και καθαριότητας.

Οι ελπίδες τους δέν διαψεύσθηκαν. Ἀφού συνεργάστηκαν με τις τοπικές αρχές και συζητήσαν με τους δημοσιογράφους, ο έμπιστος τους άρχισε τις ριζικές μεταρρυθμίσεις, σύμφωνα με το παράνομο που του υπέβαλλαν οι ενδιαφερόμενοι. Διέταξε πρώτα ν' αδειάσουν και να κατεδαφίσουν πέντε τελείως άνθυγιεινά κτίρια. Ἀφαίρεσε έπειτα τις άδειες λειτουργίας δύο καταστημάτων τροφίμων και τις έπέστρεψε μόνον αφού συμμορφώθηκαν με τους κανόνες υγιεινής.

Επειτα όμως έκαμε ένα λάθος: Έδωσε σ' έναν άλλο καταστηματούχο 3 ημερών προθεσμία, για διάφορες διαπραγματεύσεις. Βάσισε δέ τη διαταγή του σ' ένα νόμο, που διαγραμμάτευε της Δημαρχίας δεινόν ήξερε, ούτε και μπόρεσε να τον βρή πουθενά.

Παραξενωμένοι τότε, ο γραμματέας έστειλε ένα τηλεγράφημα στις δομοδίες αρχές της περιφέρειας, κι' εξακριβώσε έτσι ότι ο «έπιθεωρητής» ήταν ένας απλός απάτενας. Τον συνέλαβε άμέσως η αστυνομία, πριν μωριστή πως τον είχαν άνακαλυψει. Προέκυψε τώρα να δικασθί, για «άντιποιήσιον έξουσίας».

Όστόσο οι μισοί κάτοικοι του Χέννεμαν σκοπεύουν να ζητήσουν ομάδια άπ' το δικαστήριο τιν άδωσσί του, μιά και δεν έκαμε κανένα κακό, αλλά άπλως και μόνον καθάρισε κι' έξύλιανε την πόλι τους.

[illegible]

ΟΙ «ΑΣΘΕΝΕΙΣ ΤΗΣ ΟΡΕΞΕΩΣ»

Οι διάφορες αιτίες της άνορεξίας

Η άνορεξία δεν είναι ασθένεια, αλλά διαταραχή μιάς από τις κυριότερες λειτουργίες του οργανισμού μας: της όρεξης. Αυτή η διαταραχή προηγείται, συνοδεύει ή είναι επακόλουθο πολλών ασθενειών και είτε έχει καθολικό χαρακτήρα, αφορά δηλαδή το σύνολο σχεδόν των τροφών, είτε σχετικό, αφορά δηλαδή ώρισμένες μόνον απ' αυτές. Μερικοί άνθρωποι π.χ. αποστρέφονται τις λιπαρές τροφές, τις σάλτσες, τα τηγανητά, κτλ. Γι' αυτούς λέμε ότι πάσχουν από σχετική άνορεξία. Ένώ για κείνους που αποστρέφονται όλες σχεδόν τις τροφές και τρέφονται με μεγάλη δυσκολία λέμε ότι πάσχουν από καθολική άνορεξία.

Οι κυριότερες αιτίες στις οποίες οφείλεται η άνορεξία είναι οι ακόλουθες:

1. Σε ώρισμένες περιπτώσεις η άνορεξία αποτελεί το πρώτο σύμπτωμα σοβαρών ασθενειών που βρίσκονται ακόμη σε λανθάνουσα κατάσταση, αλλά που πρόκειται να εκδηλωθούν έπειτα από σύντομο χρονικό διάστημα. Αυτό συμβαίνει, π.χ. σε περιπτώσεις φυματιώσεως ή καρκίνου. Άλλα και διάφορες άλλες ασθένειες, όπως π.χ. η γρίπη, ένα κρυολόγημα, κτλ. μας κάνουν να χάνουμε προσωρινά την όρεξί μας.

Η παρατεινόμενη άνορεξία προκαλεί, όπως εινε εύλογο, απίστευτη του οργανισμού.

2. Η άνορεξία μπορεί να οφείλεται επίσης σε ήπιες διαταραχές. Σ' αυτές τις περιπτώσεις αφορά ώρισμένα μόνον είδη τροφών, π.χ. τα λίπη, τα παχιά κρέατα, τα μπαχαρικά, τις σάλτσες, τα τηγανητά, κλπ. Είναι, δηλαδή, ένα είδος άμυνας του οργανισμού, που αποστρέφεται τις τροφές που μπορούν να τον βλάψουν.

3. Διάφορες νευροψυχικές διαταραχές μπορούν να προκαλέσουν επίσης άνορεξία. Σε βαρείες μορφές, η άσθενής, όχι μόνον αρνείται να φάει, αλλά κι' αν τον αναγκάσουμε να το κάμει, αποβάλλει με έμετο τις τροφές που εισήγαγε στον οργανισμό του. Η απίσχυανση σ' αυτές τις περιπτώσεις είναι πολύ μεγάλη. Ο άσθενής χάνει μέσα σ' ελάχιστες ή μέρες 20 και πλέον κιλά.

4. Πολλές νέες παθαίνουν άνορεξία από φόβο μήπως παχύνουν. Ο καταναγκασμός στον όποιον υποβάλλουν τον εαυτό τους δημιουργεί ένα είδος εξεως, που κάνει το άτομο να χάνει σιγά - σιγά την όρεξί του. Διάφορες νευροψυχικές αιτίες κάνουν πιο έντονη την αποστροφή προς τις τροφές και η άνορεξία, σ' αυτές τις περιπτώσεις, παίρνει κάποτε σοβαρώτατη μορφή.

5. Η δυσμηνόρροια και γενικά οποιαδήποτε διαταραχή της λειτουργίας των ωοθηκών στις γυναίκες είναι δυνατόν να προκαλέσει άνορεξία σοβαρώτατης μορφής, που συνοδεύεται από ραγδαία απίσχυανση, αλλοιώσεις της ύψους του δέρματος, κτλ.

6. Σχετική άνορεξία παθαίνουν επίσης όλες σχεδόν οι γυναίκες κατά τους πρώτους μήνες της εγκυμοσύνης.

Κατά γενικό κανόνα, κάθε άνθρωπος που αισθάνεται άνορεξία, είτε καθολική, είτε μερική, είναι άσθενής ή υποψήφιος άσθενής, (εκτός στην περίπτωση των γυναικών που κυοφορούν).

Διάφορα φάρμακα χρησιμοποιήθηκαν κατά καιρούς εναντίον της άνορεξίας. Ο σίδηρος, ο όρρος του ίππου, το ασβέστιο, τα μεντικά κάρνα, το άρσενικο, η γέντιανή, το «κάντουρανγκάρ», κτλ. αποδίδουν σε ώρισμένες περιπτώσεις πολύ καλά αποτελέσματα. Πρό πάντως, όμως, πρέπει ν' αναζητηθεί η βασική αιτία της άνορεξίας, που μπορεί να είναι μια λανθάνουσα ασθένεια (φυματίωση, καρκίνος, ήπιες διαταραχές, ανωμαλίες του νευροφυτικού συστήματος, κτλ.). Ο καθαρός αέρας της εξοχής, η αμέριμη ζωή, η ήρεμη εργασία κτλ. συντελούν επίσης στην επάνοδο της όρεξης, όταν η άνορεξία δεν οφείλεται σε βαθύτερο κλινισμό της ισορροπίας του οργανισμού.

Υπάρχουν ακόμη δυο άλλες κατηγορίες «ασθενών της όρεξης». Η πρώτη περιλαμβάνει τους κνευρικούς βουλιμιάτες, που αδυνατίζουν μ' όλο που καταβροχθίζουν το καταπέτασμα. Ο λόγος είναι ότι δεν απομοιώνουν τις τεράστιες ποσότητες τροφής που εισάγουν στον οργανισμό τους. (Σ' αυτό οφείλεται, άλλωστε, η τρομερή και ανικανοποίητη πείνα που αισθάνονται αδιάκοπα). Στη δεύτερη υπάγονται τα άσθενικά άτομα, που πάσχουν από χρόνια νευρική εξάντληση και παρουσιάζουν, μειωμένη ζωτικότητα.

Πλοία κατά ποδηλάτων και τσικινών

Οι συγκρούσεις πλοίων δεν είναι καθόλου περίεργες. Δεν μπορούμε όμως να πούμε το ίδιο για τα πλοία που συγκρούστηκαν με αντικείμενα... στην ξηρά! Ένας ποδηλατιστής περνούσε κάποτε απ' την παραλία κάποιας αγγλικής πόλεως, όταν ξαφνικά είδε με φόβη και ξεπροβάλλη μέσα απ' το σκοτάδι ή πρόραξ ενός πολεμικού πλοίου, που τον χτύπησε και τον τινάξε μέσα σ' ένα γειτονικό χωράφι! Επρόκειτο για ένα μικρό λάθος στην εκτέλεση μιάς ναυτικής άσκησης.

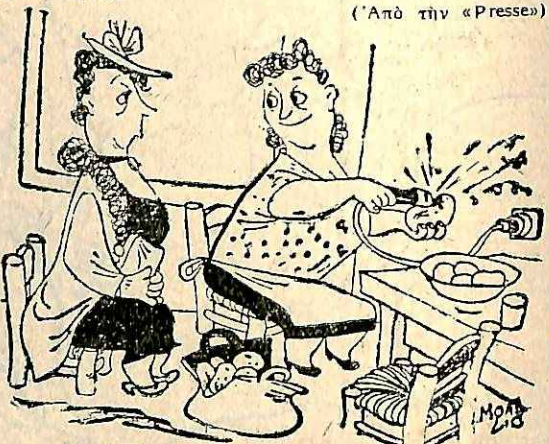
Σε μια άλλη περίπτωση, ένα πλοίο, στο Νιού Τζέρσεϊ, έκοψε τις άγκυρες του, παρασύρθηκε απ' την παλίρροια κι' έπεσε πάνω σ' ένα τραίνο, που περνούσε μιά γέφυρα.

ΦΥΛΑΚΕΣ



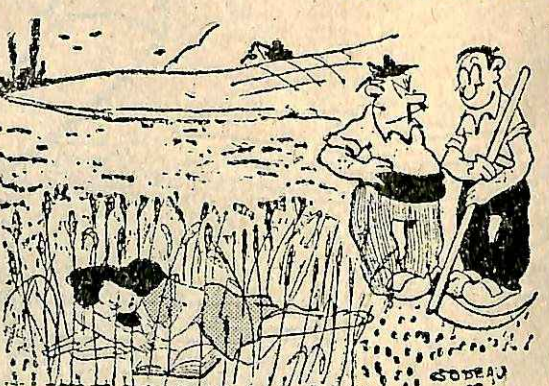
— Έλα μέσα, συνάδελφε, να συμπληρωθώ το κα... μας!...

(Από την «Presse»)



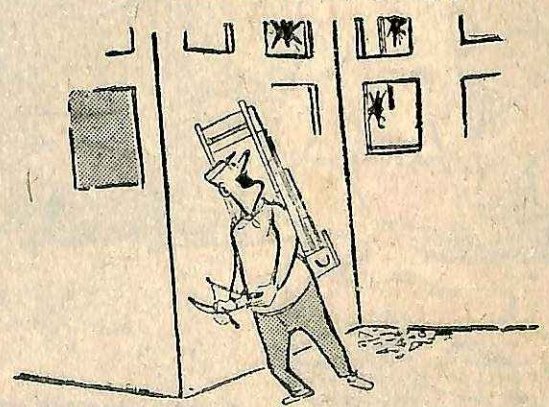
— Από τον καιρό που ο άντρας μου πήρε αυτή την ηλεκτρική ξυριστική μηχανή, το καθάρισμα της πατάτας είναι για μένα διασκέδασις!...

(Από το «ici Paris»)



ΙΠΠΟΤΗΣ ΘΕΡΙΣΤΗΣ

— Θα το αποτελειώσω μόλις ξυπνήση!...



— Τζάμια... Τζαυτζίς!...

(Από το «ici Paris»)

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΖΕΙΜΣ ΤΖΕΗΖ



ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ

Ο Τζέιμς Κέιν, άνθρωπος του υποκόσμου της Νέας Υόρκης, φτάνει στο Παραντάιζ Πάλμς για ν' αναπαυθεί για κάμποσον καιρό, ξεκουράζοντας 20.000 δολάρια που κέρδισε στα γαρίπια.

Ο Τζέιμς είναι περιέργως τύπος παλλήκαρος. Έχει στο παθητικό του πεντε φόνους. Άλλα τους αντιπάλους του τους σκοτώνει άνω νόμιμα και γι' αυτό ακριβώς κυκλοφορεί έλευθερος.

Ο Κέιν είναι αθάνατος στο γοργό τράβηγμα του πιστολιού και στο σημάδι. Κατά βάθος έχει καλή καρδιά. Αν δεν τον πειράσουν δεν κάνει κακό σε κανένα. Αλλοίμονο όμως στους «ζορικούς» που θα του ληστέυσουν να τα βάλουν μαζί του!

Μόλις φτάνει στο Παραντάιζ Πάλμς, ο Τζέιμς γίνεται αντικείμενο εξαιρετικών περιποιήσεων. Στο ξενοδοχείο του φέρονται πρόθυμα κι' ευγενικά. Ο διευθυντής της γαρτοπακτικής Λέσχης της πολιτικής Κ. Σπεράντζι τον καλεί και του συμπροφέρει μ' αφάνταστη εγκάρδιότητα.

Ο Δήμαρχος του Παραντάιζ Πάλμς κ. Κίλεαν του τηλεφωνεί για να του εκφράσει τη χαρά του για την άφιξή του.

Τι σημαίνουν όλες αυτές οι περιποιήσεις; Ο Κέιν αρχίζει να υποπτεύεται κάποια παγίδα.

Μόνο ο αντίπαλος του Κίλεαν στις δημοτικές εκλογές που θα γίνουν σε λίγον καιρό, ο Χέρικ, συστάς στον Τζέιμς να φύγει άμεσα απ' το Παραντάιζ Πάλμς, όπου δεν έχουν περάσει οι παλληκάρια και τα αίσια κομμάτια.

Το ίδιο βράδυ, ο υποχρεωτικότερος Σπεράντζι, συνιστά στον Κέιν την ωραιότερη υπάλληλο της Λέσχης μίς Γουόντερλντ, για να τον διασκεδάσει με τη συντροφιά της.

Έπειτα από ένα μπάνιο που κάθοντο κάτο απ' το φεγγάρι, το ζευγάρι νορδίζει στο ξενοδοχείο, όπου ο Κίλεαν έχει στείλει για τον Κέιν μερικές υποκαλές μ' εκλεκτά ποτά.

Ο Τζέιμς ανοίγει μιά μπουκάλα με μπράντυ. Μόλις πίνει όμως το πρώτο ποτήρι σωριάζεται κάτω αισθημένος. Το μπράντυ περιείχε δραστικό ναρκωτικό.

Όταν συνέρχεται ο Κέιν κοντά στα εφμερώματα, το διαμέρισμά του είναι άνω - κάτω. Η μίς Γουόντερλντ ουρλιάζει κατάτρομανιμένη. Στο σαλόνι βρίσκεται νεκρός, μέσα σε μιά λίμνη αίματος, ο Χέρικ. Πλάι στο πτώμα είναι ριχμένο το πιστόλι του Τζέιμς.

Ανοίγει η πόρτα και μπαίνουν ο υπάλληλος του ξενοδοχείου, μερικοί πελάτες, ο αστυνομικός Φλάγκερ κι' άλλοι αστυνομικοί.

Ο Κέιν την έχει άσχημα. Μαντεύει τώρα καλά σε τι «βρωμοδουλειά» τον έμπλεξαν. Ο Φλάγκερ τον αρχίζει την ανάκριση, λυσώντας εναντίον του Τζέιμς, με το πιστόλι στο χέρι, έτοιμο να τον πυροβολήσει στην παραμικρή κίνηση που θα του μολοβόσε να κάνει.

Μά σε μιά στιγμή ο Κέιν άρπάζει το πιστόλι που βρίσκεται πλάι στο πτώμα του Χέρικ, τους καρφώνει όλους στη θέση τους, και φεύγει μαζί του μ' ούτοπρη.

Ευχαριστώ, του είπα, — Και τώρα, Τί σκοπεύετε να κάνετε; με ρώτησε.

— Έχω δουλειά στην πόλη. Το κυνηγητό εξακολουθεί. — Μαλλον. Άλλα δίνουν κάτι χαρακτηριστικά για σάς που εινε να γελιά κανείς. Λένε πως είσαστε άμορφος. Έσκασα στα γέλια.

— Τόσο το καλλίτερο είπα. Γιατί όπως σου εξήγησα, θα πάω στην πόλη.

— Θέλετε νάρθω μαζί σας; — Γιατί διάβολο θέλεις ν' ανακατευθείς σ' αυτή την άσχημη ιστορία;

— Να με κρεμάσουν αν τ' ξέρω! Απάντησε περνώντας τα χοντρά του δαχτυλά στα υπερδεμένα του μαλλιά. — Ίσως γιατί η πόλη δεν μου άρσει και χάνομαι για φασαρία. — Ίσως γιατί ο Κίλεαν δεν μου άρσει. Ίσως γιατί είμαι τρελός...

— Θα πάω μόνος μου. — Ο κεί! Μπορώ να σάς βοηθήσω σε τίποτε άλλο;

— Μου χρειάζεται ένα αυτοκίνητο. Μπορείς να μου δανείσης, κανένα; — Όχι τη Μπουϊκ βέβαια.

— Βεβαίωτατα. Είναι παλιό, αλλά τρέχει καλά.

— Πήγαμε να τ' όφρη. — Καπνιστά ένα τσιγάρο, περιμένοντας. Από μακριά, ακουγόταν η μουσική του Καζίνου.

Ο Ντυβάλ ξαναγύρισε, οδηγώντας ένα παλιό γκρίφο ανοιχτό αυτοκίνητο. Φαινόταν στραπατσισμένο κάπως, αλλά το μωτέρ του δούλευε καλά. — Ανέβηκα πάνω.

— Θέλεις να σε πληρώσω τώρα; τον ρώτησε.

— Έχω τη μπενζίνα μου, το αυτοκίνητό σας και χίλια δολάρια, δεν είν' έτσι; — Τί θα μπορούσα να ζητήσω περισσότερο; Μόνο που θα μου άρσει ν' ανακατευθώ μ' αυτό γ' αυτή την υπόθεση.

Κούνησε το κεφάλι του. — Όχι προς το παρόν, του είπα.

Σήκωσε τους ώμους του. — Ίσως να έκλαιγε.

Ο Τίμ Ντυβάλ.

Το Παραντάιζ - Πάλμς ήταν τόσο όμορφο τη νύχτα, όσο και την ημέρα.

Καθώς έβαζα πλώρη για την προκυμαία, διέκρινα από μακριά το κατάφωτο Καζίνο. — Αναρωτιόμουν αν με περιμένε εκεί, για να με υποδεχτεί, κανένα... τιμητικό απόσπασμα, ώπλισμένο με αυτόματα.

Η ώρα ήταν ακριβώς δεκάμιση, κι' η προκυμαία, που μπορούσα να κρίνω τουλάχιστον, φαινόταν έρημη. Πήρα το πιστόλι στο χέρι, καθώς πλησιάζα.

Όταν έφτασα σε είκοσι μέτρων απόσταση από την προκυμαία, διέκρινα κάποιον μέσα στο μισοσκόταδο. — Αναγνώρισα τον Τίμ Ντυβάλ.

Επιάσε το σχοινί, που του πέταξα, και πόδεσε σ' έναν κρίκο.

— Γειά σου, μου είπε χαμογελώντας.

Ερρίξα μιά γρήγορη ματιά στην προκυμαία.

— Γειά σου, απάντησα. — Ήρθαν από δω πριν από δυο ώρες, αλλά κρυφτικά, με πληροφόρησε. Οι γείτονες τους είπαν πως είχα βγή για ψάρεμα. Αυτό εξηγούσε την εξαφάνισή της βενζινοκάρτας. Δεν βρήκαν το αυτοκίνητο, κι' αφού έψαξαν λίγο - παντού, έφυγαν.

— Ευχαριστώ, του είπα. — Και τώρα, Τί σκοπεύετε να κάνετε; με ρώτησε.

— Ένα συνοικέσιο είχε ενώσει τη Ζαχαρούλα με τον Πελοπίδα Δυστυχίδη. Στα χέρια της Ζαχαρούλας, ο φουκαράς ο Πελοπίδας είδε να επανηλυθεί το επώνυμο του, ένα εκ παραλήλου μάταια προσπάθησε ο δυστυχής να δικαιολογήσει τ' όνομα της γυναίκας του.

Η Ζαχαρούλα δεν έκανε ευκαιρία για να του υπενθυμίσει πως μέσα στο σπίτι τους, όλα ήταν δικά της: Τ' ασήμνια σκευή, στο πιάνο, τα έπιπλα, τα πάντα.

Ο Πελοπίδας τ' άκουγε όλ' αυτά χωρίς να διαμαρτύρεται, γιατί ήξερε πως κάθε συζήτησις ήταν άνοφελη.

Ένα βράδυ όμως, τ' μεσάνυχτα, η Ζαχαρούλα ξύπνησε από κάποιο ύπνο που έφτανε να έρχεται απ' το κάτω πάτωμα. Τραυμαμένη τότε σκούνησε τον άντρα της και του ψιθύρισε: — Πελοπίδα!... Πελοπίδα!... Σήκω!... Μπήκαν κλέφτες στο σπίτι!...

Κλέφτες; ξανάπε εκείνος απάθεστα χωρίς να δείχνει καμμία διάθεσι να σηκωθεί. Και τι με νοιάζει ξμένα; Μήπως υπάρχει τίποτα δικό μου εδώ μέσα για να μου το κλέψουν;

Γύρισε πάλι από τ' άλλο πλευρό και πρόσθεσε: — Μόνο εσύ είσαι δική μου. Άλλα εμένα δεν πρόκειται να σ' κλέψουν, δυστυχώς!

τίποτα βρωμοϊστορίες από το παρελθόν του Κίλεαν. Ρώτησε τον Ντέιβις. Ψάχτε καλά. Ένας τύπος σαν τον Κίλεαν πρέπει ναχη άρκετες βρωμοϊστορίες στη ζωή του. Όλα να κανέτε, ό,τι είναι δυνατόν...

Το πρόσωπο του φωτίστηκε. — Θα έρω όπως σ' άρεσει, είπε.

— Κι' ένα άλλο πράγμα ακόμα: Κάπου στην προκυμαία υπάρχει ένα κακόφημο σπίτι. Θέλω να μάθω σε ποιόν ανήκει. Ο Σπεράντζι, αυτός του Καζίνου, έχει δολοφίες μ' αυτό το σπίτι. Ασφαώς θαχη λόγους για να ενδιαφείρεται γι' αυτό, κι' αυτούς τους λόγους θέλω να τους μάθω.

— Το ξέρω αυτό το σπίτι. — Ο κεί! Θα το μάθουμε κι' αυτό που θέλετε.

— Έβαλα μπρός το μωτέρ. Μιά άλλη ιδέα μου ήρθε ξαφνικά.

— Δώσε μου το νούμερο του τηλεφώνου σου, τον παρακάλεσα.

Μου το είπε. — Μπορεί να συμβη τίποτα, του εξήγησα κυττάζοντας τον. Μπορεί και να μην ξαναγυρίσω. Αν συμβη ένα τέτοιο πράγμα, θέλεις να κάνης κάτι για μένα;

Κατάλαβε άμέσως. — Βεβαίωτατα. Θα την προσέξω. Δεν θέλετε να μου πείτε που είνε;

— Ήμουν υπαχρεωμένος να έμπιστευθώ σε κάποιον. Μου φαινόταν ότι μ' αυτόν δεν διεκινδύνευα τίποτα.

— Στο Κιούντε - Κέϊ, είπα. — Ναι, έκανε, κουνώντας το κεφάλι του, είνε ένα καλό μέρος. Βρίσκεται κι' ο Μάκ εκεί.

— Τον ξέρω, είνε καλός άνθρωπος.

— Μά' ελ'οι είμαστε καλοί άνθρωποι. Μείνε ήσυχος. Θ' απασχοληθώ μ' αυτήν.

— Την αγαπώ, είπα άργά. — Αν τής συνέβαινε τίποτα...

Και τού έρριξα ένα απειλητικό βλέμμα. — Θ' απασχοληθώ, γι' αυτήν, επανέλαβε. Να είσαστε ήσυχος.

Τον ευχαρίστησα κι' άπομακρύνθηκα.

Λέις Σπένς

Η Λεωφόρος Λάντνικ βρίσκεται στην αριστοκρατική...

Μυριές Ιστορίες

Όλα δικά της

Ένα συνοικέσιο είχε ενώσει τη Ζαχαρούλα με τον Πελοπίδα Δυστυχίδη. Στα χέρια της Ζαχαρούλας, ο φουκαράς ο Πελοπίδας είδε να επανηλυθεί το επώνυμο του, ένα εκ παραλήλου μάταια προσπάθησε ο δυστυχής να δικαιολογήσει τ' όνομα της γυναίκας του.

Η Ζαχαρούλα δεν έκανε ευκαιρία για να του υπενθυμίσει πως μέσα στο σπίτι τους, όλα ήταν δικά της: Τ' ασήμνια σκευή, στο πιάνο, τα έπιπλα, τα πάντα.

Ο Πελοπίδας τ' άκουγε όλ' αυτά χωρίς να διαμαρτύρεται, γιατί ήξερε πως κάθε συζήτησις ήταν άνοφελη.

Ένα βράδυ όμως, τ' μεσάνυχτα, η Ζαχαρούλα ξύπνησε από κάποιο ύπνο που έφτανε να έρχεται απ' το κάτω πάτωμα. Τραυμαμένη τότε σκούνησε τον άντρα της και του ψιθύρισε: — Πελοπίδα!... Πελοπίδα!... Σήκω!... Μπήκαν κλέφτες στο σπίτι!...

Κλέφτες; ξανάπε εκείνος απάθεστα χωρίς να δείχνει καμμία διάθεσι να σηκωθεί. Και τι με νοιάζει ξμένα; Μήπως υπάρχει τίποτα δικό μου εδώ μέσα για να μου το κλέψουν;

Γύρισε πάλι από τ' άλλο πλευρό και πρόσθεσε: — Μόνο εσύ είσαι δική μου. Άλλα εμένα δεν πρόκειται να σ' κλέψουν, δυστυχώς!



τερη συνοικία του Παρνατίτ; Πάλμς. Δεν δυσκολεύτηκε να βρω την πολυκατοικία που ζητούσα.

Καθώς έμπαινα στη δενδροστοιχία, μια λιμευζία πολυτελέστατη με προσπέρασε και σταμάτησε μπροστά στην πολυκατοικία. Κατέβηκαν τρεις γυναίκες, με γούνες βίζον, και μπήκαν μέσα.

Σταμάτησα το αυτοκίνητό μου πίσω από τη λιμευζία, κατέβηκα και μπήκα κι' εγώ. Έρριξα μια ματιά γύρω μου. Οι τρεις γυναίκες είχαν πλησιάσει στο άσπασερ. Η μία απ' αυτές μούκλεισε το μάτι.

Πλησίασα ένα γέρο υπάλληλο κι' άκουμπσα πάνω στο γράφειό του.

— Η μίς Σπένς; τόν ρώτησα. Η Μίς Λόις Σπένς είν' εδώ;

— Διαμέρισμα 466, κύριε. Πάρτε το άσπασερ προς τα δεξιά.

— Είστε άπανω; — Μάλιστα, κύριε. — Θυμάσαι; είπα, άναβοντας ένα τσιγάρο.

Με κούταξε παραξενεμένος, αλλά δεν με ρώτησε γιατί δεν άνέβαινα να την ιδω. Περιόριστηκε να περιμένει.

— Έχεις άνάγκη από λεφτά, γέρο; τόν ρώτησα ξαφνικά.

Τα βλέφαρά του παίζανε. — Πάντοτε χρειάζονται χρήματα, κύριε, μου άπάντησε.

Τράβηξα από την τσέπη μου ένα χαρτονόμισμα τών πέντε δολλαρίων και τó διπλώσα προσεκτικά. Ο γέρος τó κυτόυσε με άληστία.

— Η μίς Σπένς μ' ένδιαφέρει, τόν είπα. Ξέρεις τίποτα γι' αυτήν;

— Έρριξε μια ματιά γύρω του και φάνηκε στενοχωρημένος.

— Μην άφίνετε τα λεπτά σας να τά βλέπη όλος ο κόσμος, μου ψιθύρισε παρακλητικά. Δεν θέλω να γάσω τή θέση μου.

Δίπλωσα τó ναυτονόμισμα στη χούφτα μου.

— Θέλεις να μιλήσεις, ναι ή όχι; τόν ρώτησα.

— Μα την πίστι μου, την ξέρω καλά, κύριε, την μίς Σπένς, άπάντησε. Είνε τρία χρόνια τώρα που μένει εδώ, και, ξέρετε, γρήγορα γνωρίζομαστε με τούς νοικοηρδες.

— Τί τύπος είνε;

Ο γέρος έκανε μια γκριμάτσα.

— Ο Τόμ, ό μικρός τού άσπασερ, λέει πως έχει τó διάβολο μέσα της! μου άπάντησε. Πιστεύω να καταλαβαίνετε τί θέλω να πώ.

— Μ' άλλα λόγια δηλαδή, είνε διαβολοθήλυκο. Αυτό δεν θές να πής;

Κούνησε τó κεφάλι του.

— Φυσικά. Ανάβει φωτιά στους άντρες κι' έπειτα τούς κρατάει σέ άπόσταση. Έχω ήδη άντρες που ξετρελλάθηκαν γι' αυτή. Κάποιος μάλιστα σκοτώθηκε εξ αίτίας της.

— Τί μου λές!... Κι' ό Χέρικ τάχε καλά μαζί της;

— Δεν ξέρω άν έχω τó δικαίωμα να μιλήσω γι' αυτόν κύριε. Οι άστυνομικοί όλο τριγυρνούν εδώ από τó πρωί. Εί- ναι σ' όλες τις γωνίες κρουμέ- νη.

Τού έδειξα τó χαρτονόμισμα γιά να τόν συγκινήσω.

— Γιά κάμε μια προσπάθεια, τού είπα.

— Μ' έκεινον ήταν άλλο πράγμα, κύριε, μου έξηγησε. Όπως και με τόν Μπάσκο...

— Τόν Μπάσκο;

— Ναι. Είνε άπάνω αυτή τή στιγμή.

— Ήταν φιλενάδα τού Χέ- ρικ ή Λόις;

— Έβγαίναν μαζί. Ο Χέ- ρικ είχε πολλά λεφτά, μα δεν πιστεύω ώστόσο να ήταν φιλε- νάδα του, έτσι όπως τó έννο- ειτε δηλαδή...

— Ά έτσι; Κι' ό Μπάσκο;

— Άνασκήκωσε τούς όμους του κι' άποκρίθηκε:

— Ξέρετε αυτές τις γυναί- κες... Πρέπει νάχουν πάντοτε κάποιον... Μου φαίνεται πως ό Μπάσκοκς είναι ό φίλος της σήμερα. Άλλά με τόν Χέρικ ή- ταν κάτι τó διαφορετικό. Αυ- τός δεν ήταν ποτέ με άλλους...

Δεν έμεινε ποτέ τή νύχτα μαζί της... Κατά τή γνώμη μου ύπήρχε κάτι άλλο άνάμεσα τους... Ίσως να έκαναν τίποτα δουλειές μαζί...

— Δεν θα μπορούσες όμως και να όρκιστής;

— Όχι, πάντως δεν φρόντι- ζε να κρύψω από τόν Χέρικ τó Μπάσκο... Βρισκόταν συχνά άπάνω ό Μπάσκο, όταν έρχό- ταν ό Χέρικ και δεν φαινόταν να τούς στενοχωρη σέ τίποτα ή έπίσκεψή του.

— Μα ποιός είναι αυτός ό Μπάσκοκς, τέλος πάντων;

— Λέγεται Χουάν Γκομέθ Είμαι ένας πρωταθλητής.

— Έκτός απ' αυτό τί άλ- λη δουλειά κάνει;

— Μα την πίστι μου, μου φαίνεται ότι δεν άπασχολείται παρά με τήν μίς Σπένς.

— Οι άστυνομικοί ήρθαν να τήν εξετάσουν μετά τή δολοφο- νία τού Χέρικ;

— Ναι.

— Δεν άκουσες τίποτα;

— Όχι, άλλ' ήταν ό Γκομέθ έπάνω. Κι' άσφαλώς θα δυσκο- λεύτηκε κάπως να τούς έξηγη- ση τί έκανε αυτός ό μινας στις όκτώ ή ώρα τó πρωί στην καμαρά της...

— Οά τούς είπε πως είχε έρθει γιά... να διορθώση τó ψυγείο, είπα γελάοντας. Είδες ποτέ τόν Κιλεάνο εδώ;

— Όχι.

— Καλά, είπα, βάζοντάς του, στό χέρι τó χαρτονόμισμα, που τόκρυψε άμέσως στην τσέπη του.

Καθώς άπομακρυνόμουν με σταμάτησε.

— Νά τούς! ψιθύρισε.

— Έρριξα μια ματιά πίσω μου. Είδα τρώτα τήν μίς Σπένς. Φορούσε λιγδ παντελό- νι, μεταξωτό πουκάμισο κι' έ-

— Ήταν φιλενάδα τού Χέ- ρικ ή Λόις;

— Έβγαίναν μαζί. Ο Χέ- ρικ είχε πολλά λεφτά, μα δεν πιστεύω ώστόσο να ήταν φιλε- νάδα του, έτσι όπως τó έννο- ειτε δηλαδή...

— Ά έτσι; Κι' ό Μπάσκο;

— Άνασκήκωσε τούς όμους του κι' άποκρίθηκε:

— Ξέρετε αυτές τις γυναί- κες... Πρέπει νάχουν πάντοτε κάποιον... Μου φαίνεται πως ό Μπάσκοκς είναι ό φίλος της σήμερα. Άλλά με τόν Χέρικ ή- ταν κάτι τó διαφορετικό. Αυ- τός δεν ήταν ποτέ με άλλους...

Δεν έμεινε ποτέ τή νύχτα μαζί της... Κατά τή γνώμη μου ύπήρχε κάτι άλλο άνάμεσα τους... Ίσως να έκαναν τίποτα δουλειές μαζί...

— Δεν θα μπορούσες όμως και να όρκιστής;

— Όχι, πάντως δεν φρόντι- ζε να κρύψω από τόν Χέρικ τó Μπάσκο... Βρισκόταν συχνά άπάνω ό Μπάσκο, όταν έρχό- ταν ό Χέρικ και δεν φαινόταν να τούς στενοχωρη σέ τίποτα ή έπίσκεψή του.

— Μα ποιός είναι αυτός ό Μπάσκοκς, τέλος πάντων;

— Λέγεται Χουάν Γκομέθ Είμαι ένας πρωταθλητής.

— Έκτός απ' αυτό τί άλ- λη δουλειά κάνει;

— Μα την πίστι μου, μου φαίνεται ότι δεν άπασχολείται παρά με τήν μίς Σπένς.

— Οι άστυνομικοί ήρθαν να τήν εξετάσουν μετά τή δολοφο- νία τού Χέρικ;

— Ναι.

— Δεν άκουσες τίποτα;

— Όχι, άλλ' ήταν ό Γκομέθ έπάνω. Κι' άσφαλώς θα δυσκο- λεύτηκε κάπως να τούς έξηγη- ση τί έκανε αυτός ό μινας στις όκτώ ή ώρα τó πρωί στην καμαρά της...

— Οά τούς είπε πως είχε έρθει γιά... να διορθώση τó ψυγείο, είπα γελάοντας. Είδες ποτέ τόν Κιλεάνο εδώ;

— Όχι.

— Καλά, είπα, βάζοντάς του, στό χέρι τó χαρτονόμισμα, που τόκρυψε άμέσως στην τσέπη του.

Καθώς άπομακρυνόμουν με σταμάτησε.

— Νά τούς! ψιθύρισε.

— Έρριξα μια ματιά πίσω μου. Είδα τρώτα τήν μίς Σπένς. Φορούσε λιγδ παντελό- νι, μεταξωτό πουκάμισο κι' έ-

να φουλάρι πορτοκαλλί. Είχε κόκκινα μαλλιά, στόμα μεγάλο και ματία γαλαζία. Ήταν πολυπροκλητική.

Ο Μπάσκοκς επίσης ήταν ένας τύπος όχι κοινός. Ήταν ψηλός, με πλατείς ώμους, και φαινόταν πολύ δυνατός. Τό πρόσωπό του ήταν άδύνατο και ήλιοκαμμένο, και τά ματία του είχαν μια παγερή έκφραση.

Η μίς Σπένς έδωσε τά κλει- διά της στό θυρώρο, χωρίς να τόν κυττάξη, και διέσχισε τó χώλ, συζητώντας με τόν Γκο- μέθ.

Καθώς περπατούσε, κουνού- σε προκλητικά τó σώμα της, κι' όλοι οι κύριοι, που βρίσκον- ταν εκεί, τήν κυττούσαν με θαυμασμό.

Σταμάτησε μια στιγμή και ζήτησε ένα τσιγάρο από τόν συνοδό της. Καθώς της τó ά- νωθε, άκούστηκε τó ραδιόφω- νο:

«Εδώ Άστυνομία τού Πα- ρνατίτ - Πάλμς. Επαναλαμ- βάνουμε τήν έκπομπή της 9 και 15' τήν άφορώσαν τήν δολοφονία τού Χέρικ. Καταζη- τείται ό Τσέστερ Κέιν. Χαρα- κτηριστικά: Ύψος 1.80, ήλι- κία τριανταπέντε έτών περί- που, μαλλιά καστανά, χρώμα προσώπου μάλλον άχρόν, ένδυ- μασία γκρι, και καπέλλο τού ιδίου χρώματος. Προσπαθεί πι- θανόν να εγκαταλείψη τήν πό- λιν. Ο άνθρωπος αυτός είναι έπικίνδυνος. Οποιοσδήποτε τó άναγνωρίσει, όφείλει να είδοποιήση άμέσως τήν Άστυ- νομία τηλεφωνικά. Μη δοκι- μάσετε να τόν συλλάβετε, άν δεν είσθε ώπλισμένοι. Τέλος τής έκπομπής».

Η μίς Σπένς πέταξε τó τσιγάρο που κάπνιζε και τó πάτησε με τó πόδι της.

— Δεν τόν έπιασαν λοιπόν ακόμα αυτόν τόν κακούργο; εί- πε με θυμό.

Στή φωλιά τού θηρίου

Ακολούθησα τήν Καντιλλάκ της μίς Σπένς ως τó Σταδίο, όπου θα γίνονταν οι άγώνες. Ο συνοδός της μπήκε από τήν είσοδο τών παίκτων, κι' αυτή προχώρησε προς τά θεωρεία της πρώτης σειράς. Τήν πήρα έστιαση.

Κάθησα πλάι της, προς τ' άριστερά της.

Ακούμπησε μπροστά της ένα πρόγραμμα, τά κυάλια της, τήν τσάντα της, ένα κουτί τσι- γάρα και τó πορτοκαλλί φου- λάρι της.

Ετσι κοντά της που καθό- μουν, ένιωθα να με τυλίγη τó βαρύ άρωμά της, που, θαρρείς, κι' έβγαίνε από τούς πόρους τού κορμιού της. Σκέφτηκα, γιά μια στιγμή, τί θάλεγε, ά- ραγε, άν έσκυβα ξαφνικά και τή φιλούσα.

Όταν έγινε διάλειμμα, έρ- ριξε μια ματιά γύρω της, και με είδε. Τήν κούταξα με ύφος άπελπισμένο και τρυφερό συ- γχνώνω, κι' αυτή με πρόσεξε περισσότερο.

— Λέγομαι Ρέιλυ, της είπα. Είμαι γλεντζές, έχω πολλά λε- φτά, κι' άδυναμία γιά τις κο- κινομαλλούσες. Σας συμβου- λείω να καλέσετε βοήθεια, προ- τώ νάναι πολύ άργά, γιατί έ- γω φημι πολύ τολμηρού δόν Ζουάν!

Με κούταξε κατάματα με μίαν έκφραση μάλλον σκληρή.

— Τά καταφέρνω και μόνη μου, είπε με φωνή μάλλον βρα- χύη, που μ' έκανε να νοιώσω ένα αλλόκοτο ριγος. Έξ' άλλου, συχαίνομαι τούς γλεντζέδες.

— Σας ζητώ συγγνώμη, ψι- θύρισα. Δεν ήμουν ποτέ καλός ψυχολόγος. Νομίζω πως οι γλεντζέδες σας ένδιεφεραν. Τό- σο τó χειρότερο.

Πήρα τó πρόγραμμα στά χέ- ρια μου και προσποιήθηκα πως τó μελετώ.

Μουρριξε μια ματιά έρευνη- τική, και κούταξε μπροστά της.

Όταν ξανάρχισε τó πειγνύ- δι, ψιθύρισα, δείχνοντάς της τούς παίχτες!

— Δεν σας φαίνεται πως παίζοντάν σαν γυναίκες;

— Μήπως περνάτε τόν έαυ- τό σας γιά πιο άντρα; με ρώ- τησε.

— Δώστε μου τήν εύκαιρία, και θα ιδήτε, άπάντησα.

— Αν τά ματία της ήσαν πι- στόλια, άσφαλώς θα μ' είχε σκοτώσει, με τή ματία που μου έριξε.

— Σε λίγο, της ψιθύρισα, δείχνοντάς της τόν Γκομέθ, αυτό τó κήνος θάρρη να σας ζητήσει; Τί λέτε; Τόν που- λάμε; Έρχεστε μαζί μου να κάνουμε ένα ρωμαντικό περί- πατο;

— Σας είπα ότι συχαίνομαι τούς γλεντζέδες, άπάντησε ψι- θυριστά, και μου γύρισε τήν πλάτη.

Κούταξα γύρω μου γιά να βεβαιωθώ ότι κανείς δεν μάς πρόσεχε, κι' έπειτα της έδωσα μια δυνατή γροθιά στό γοφό.

Η άνασχη της κόπηκε γιά μια στιγμή.

— Προτιμάτε ίσως τούς σκληρούς άντρες, της είπα χα- μογελώντας.

Δεν γύρισε τó κεφάλι της, αλλά τά ρουθούνια της τρεμό- παίζουν και τά ματία της σκο- τείνισσαν. Μάζεψε τά πράγ- ματά της και σηκώθηκε.

— Ποιός είσαστε; με ρώτη- σε με κομμένη φωνή.

— Ο Τσέστερ Κέιν!

Κούταξε γύρω της και τó βλέμμα της φωτίστηκε, καθώς καρφώθηκε πάνω στό τηλεόφωνο. Δίστασε γιά λίγο κι' έπειτα με δανακύνταξε.

— Καθήστε, της είπα. Έ- χω να σας μιλήσω.

Πήγε στό τηλεόφωνο.

— Δεν θέλω, μουρμούρισε με φωνή αλλοιωμένη από τόν τρόμο.

Τήν άφισα να πλησιάση στό τηλεόφωνο. "Επειτα, μ' έ- να άποτομο, πήδηκα, βρέθηκα κοντά της κι' άρπαξα τó άκου- στικό. Θέλησε να με μπατίσι- ση. Άφισα τó τηλεόφωνο, κι' άρπάχοντας τó χέρι της, τó στρίψα με δύναμη. Ήταν πα- ράξενα δυνατή. Προσπαθούσε να μου γρατσουνίση τó πρό- σωπο με τó άλλο της χέρι. Χα- μήλωσα όμως τó κεφάλι, και της ξέφυγα. Νομίζω πως θα τήν άκούσω να ουρλιάζει, άλ- λα αντίθετος αυτή πάλευε σι- ωπηλή. Λαχάνιαζε μόνο, τά χείλη της ήσαν σφιγμένα και τά ματία της έλαμπαν.

Με μεγάλο κόπο κατώρθωσα να τήν σύρω ως τó ντιβάνι. Με μίαν άποτομη κίνηση τήν άρπαξα τότε από τó πόδι και τήν έσπρωξα δυνατά.

Έπεσε πάνω στό ντιβάνι, ξανασηκώθηκε, αλλά τήν ξανά- ριξα. Μου έδωσε μια κλωτσιά στό καλάμι τού ποδιού και μια γροθιά στό πρόσωπο, και δοκί- μασε να με δαγκώσει στό λαι- μό. Τήν άρπαξα από τή μέση. Προσπαθούσε να μου ξεφύγη χτυπώντας με δυνατά. Λαχα- νιάζαμε τώρα κι' οι δύο μας. Μου έδωσε έξαφνα μια κεφα- λιά στό μάτι.

— Πήγαινε στό διάβολο έπί τέλους! φώναξα.

Τήν έσπρωξα και τράβηξα τó πιστόλι μου, όπισθοχωρών- τας ένα βήμα.

Με κούταξε κατάματα με μίαν έκφραση μάλλον σκληρή.

— Τά καταφέρνω και μόνη μου, είπε με φωνή μάλλον βρα- χύη, που μ' έκανε να νοιώσω ένα αλλόκοτο ριγος. Έξ' άλλου, συχαίνομαι τούς γλεντζέδες.

— Σας ζητώ συγγνώμη, ψι- θύρισα. Δεν ήμουν ποτέ καλός ψυχολόγος. Νομίζω πως οι γλεντζέδες σας ένδιεφεραν. Τό- σο τó χειρότερο.

Πήρα τó πρόγραμμα στά χέ- ρια μου και προσποιήθηκα πως τó μελετώ.

Μουρριξε μια ματιά έρευνη- τική, και κούταξε μπροστά της.

Όταν ξανάρχισε τó πειγνύ- δι, ψιθύρισα, δείχνοντάς της τούς παίχτες!

— Δεν σας φαίνεται πως παίζοντάν σαν γυναίκες;

— Μήπως περνάτε τόν έαυ- τό σας γιά πιο άντρα; με ρώ- τησε.

— Δώστε μου τήν εύκαιρία, και θα ιδήτε, άπάντησα.

— Αν τά ματία της ήσαν πι- στόλια, άσφαλώς θα μ' είχε σκοτώσει, με τή ματία που μου έριξε.

— Σε λίγο, της ψιθύρισα, δείχνοντάς της τόν Γκομέθ, αυτό τó κήνος θάρρη να σας ζητήσει; Τί λέτε; Τόν που- λάμε; Έρχεστε μαζί μου να κάνουμε ένα ρωμαντικό περί- πατο;

— Σας είπα ότι συχαίνομαι τούς γλεντζέδες, άπάντησε ψι- θυριστά, και μου γύρισε τήν πλάτη.

Κούταξα γύρω μου γιά να βεβαιωθώ ότι κανείς δεν μάς πρόσεχε, κι' έπειτα της έδωσα μια δυνατή γροθιά στό γοφό.

Η άνασχη της κόπηκε γιά μια στιγμή.

— Προτιμάτε ίσως τούς σκληρούς άντρες, της είπα χα- μογελώντας.

Δεν γύρισε τó κεφάλι της, αλλά τά ρουθούνια της τρεμό- παίζουν και τά ματία της σκο- τείνισσαν. Μάζεψε τά πράγ- ματά της και σηκώθηκε.

— Ποιός είσαστε; με ρώτη- σε με κομμένη φωνή.

— Ο Τσέστερ Κέιν!

Κούταξε γύρω της και τó βλέμμα της φωτίστηκε, καθώς καρφώθηκε πάνω στό τηλεόφωνο. Δίστασε γιά λίγο κι' έπειτα με δανακύνταξε.

— Καθήστε, της είπα. Έ- χω να σας μιλήσω.

Πήγε στό τηλεόφωνο.

— Δεν θέλω, μουρμούρισε με φωνή αλλοιωμένη από τόν τρόμο.

Τήν άφισα να πλησιάση στό τηλεόφωνο. "Επειτα, μ' έ- να άποτομο, πήδηκα, βρέθηκα κοντά της κι' άρπαξα τó άκου- στικό. Θέλησε να με μπατίσι- ση. Άφισα τó τηλεόφωνο, κι' άρπάχοντας τó χέρι της, τó στρίψα με δύναμη. Ήταν πα- ράξενα δυνατή. Προσπαθούσε να μου γρατσουνίση τó πρό- σωπο με τó άλλο της χέρι. Χα- μήλωσα όμως τó κεφάλι, και της ξέφυγα. Νομίζω πως θα τήν άκούσω να ουρλιάζει, άλ- λα αντίθετος αυτή πάλευε σι- ωπηλή. Λαχάνιαζε μόνο, τά χείλη της ήσαν σφιγμένα και τά ματία της έλαμπαν.

Με μεγάλο κόπο κατώρθωσα να τήν σύρω ως τó ντιβάνι. Με μίαν άποτομη κίνηση τήν άρπαξα τότε από τó πόδι και τήν έσπρωξα δυνατά.

Έπεσε πάνω στό ντιβάνι, ξανασηκώθηκε, αλλά τήν ξανά- ριξα. Μου έδωσε μια κλωτσιά στό καλάμι τού ποδιού και μια γροθιά στό πρόσωπο, και δοκί- μασε να με δαγκώσει στό λαι- μό. Τήν άρπαξα από τή μέση. Προσπαθούσε να μου ξεφύγη χτυπώντας με δυνατά. Λαχα- νιάζαμε τώρα κι' οι δύο μας. Μου έδωσε έξαφνα μια κεφα- λιά στό μάτι.

— Πήγαινε στό διάβολο έπί τέλους! φώναξα.

Τήν έσπρωξα και τράβηξα τó πιστόλι μου, όπισθοχωρών- τας ένα βήμα.

— Καθήστε, της είπα. Έ- χω να σας μιλήσω.

Πήγε στό τηλεόφωνο.

— Δεν θέλω, μουρμούρισε με φωνή αλλοιωμένη από τόν τρόμο.

Τήν άφισα να πλησιάση στό τηλεόφωνο. "Επειτα, μ' έ- να άποτομο, πήδηκα, βρέθηκα κοντά της κι' άρπαξα τó άκου- στικό. Θέλησε να με μπατίσι- ση. Άφισα τó τηλεόφωνο, κι' άρπάχοντας τó χέρι της, τó στρίψα με δύναμη. Ήταν πα- ράξενα δυνατή. Προσπαθούσε να μου γρατσουνίση τó πρό- σωπο με τó άλλο της χέρι. Χα- μήλωσα όμως τó κεφάλι, και της ξέφυγα. Νομίζω πως θα τήν άκούσω να ουρλιάζει, άλ- λα αντίθετος αυτή πάλευε σι- ωπηλή. Λαχάνιαζε μόνο, τά χείλη της ήσαν σφιγμένα και τά ματία της έλαμπαν.

Με μεγάλο κόπο κατώρθωσα να τήν σύρω ως τó ντιβάνι. Με μίαν άποτομη κίνηση τήν άρπαξα τότε από τó πόδι και τήν έσπρωξα δυνατά.

Έπεσε πάνω στό ντιβάνι, ξανασηκώθηκε, αλλά τήν ξανά- ριξα. Μου έδωσε μια κλωτσιά στό καλάμι τού ποδιού και μια γροθιά στό πρόσωπο, και δοκί- μασε να με δαγκώσει στό λαι- μό. Τήν άρπαξα από τή μέση. Προσπαθούσε να μου ξεφύγη χτυπώντας με δυνατά. Λαχα- νιάζαμε τώρα κι' οι δύο μας. Μου έδωσε έξαφνα μια κεφα- λιά στό μάτι.

— Πήγαινε στό διάβολο έπί τέλους! φώναξα.

Τήν έσπρωξα και τράβηξα τó πιστόλι μου, όπισθοχωρών- τας ένα βήμα.

— Καθήστε, της είπα. Έ- χω να σας μιλήσω.

Πήγε στό τηλεόφωνο.

— Δεν θέλω, μουρμούρισε με φωνή αλλοιωμένη από τόν τρόμο.

Τήν άφισα να πλησιάση στό τηλεόφωνο. "Επειτα, μ' έ- να άποτομο, πήδηκα, βρέθηκα κοντά της κι' άρπαξα τó άκου- στικό. Θέλησε να με μπατίσι- ση. Άφισα τó τηλεόφωνο, κι' άρπάχοντας τó χέρι της, τó στρίψα με δύναμη. Ήταν πα- ράξενα δυνατή. Προσπαθούσε να μου γρατσουνίση τó πρό- σωπο με τó άλλο της χέρι. Χα- μήλωσα όμως τó κεφάλι, και της ξέφυγα. Νομίζω πως θα τήν άκούσω να ουρλιάζει, άλ- λα αντίθετος αυτή πάλευε σι- ωπηλή. Λαχάνιαζε μόνο, τά χείλη της ήσαν σφιγμένα και τά ματία της έλαμπαν.

Με μεγάλο κόπο κατώρθωσα να τήν σύρω ως τó ντιβάνι. Με μίαν άποτομη κίνηση τήν άρπαξα τότε από τó πόδι και τήν έσπρωξα δυνατά.

Έπεσε πάνω στό ντιβάνι, ξανασηκώθηκε, αλλά τήν ξανά- ριξα. Μου έδωσε μια κλωτσιά στό καλάμι τού ποδιού και μια γροθιά στό πρόσωπο, και δοκί- μασε να με δαγκώσει στό λαι- μό. Τήν άρπαξα από τή μέση. Προσπαθούσε να μου ξεφύγη χτυπώντας με δυνατά. Λαχα- νιάζαμε τώρα κι' οι δύο μας. Μου έδωσε έξαφνα μια κεφα- λιά στό μάτι.

— Πήγαινε στό διάβολο έπί τέλους! φώναξα.

Τήν έσπρωξα και τράβηξα τó πιστόλι μου, όπισθοχωρών- τας ένα βήμα.

— Καθήστε, της είπα. Έ- χω να σας μιλήσω.

Πήγε στό τηλεόφωνο.

— Δεν θέλω, μουρμούρισε με φωνή αλλοιωμένη από τόν τρόμο.

Τήν άφισα να

τὸ σκοτάδι σκέπασε καὶ πάλι τὸ δρομάκι.

Ἡ κορυφή τοῦ τοίχου μὲ ἔγδαρε τὶς παλάμες. Εὐτυχῶς εἶχα μάθει νὰ σκαρφαλώνω στους τοίχους καὶ νὰ σέρνουνμαι μὲ τὴν κοιλιὰ, χωρὶς νὰ τοὺς καθάλλικεύω. Ἡμουν ἥδη ἔτοιμος νὰ ξαναπέσω μέσα στο σκοτάδι, ὅταν ὁ ἀστυνομικὸς ἔρριξε τὴν πρώτη ριπή μὲ τὸ πολυβόλο του. Οἱ σφαῖρες σήκωσαν ἕνα συννεφάκι ἀπὸ τσιμέντο κι' ἀπὸ σκόνη τούβλων, πέντε σπιθαμὲς πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι μου.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ τοίχου, ἦταν μιὰ ἑκτασί ἐλεύθερη, ἕνας κήπος καὶ δέντρα καὶ θάμνοι. Σὺρθηκα μέσα στο σκοτάδι καὶ βιάσασα πρὸς τὰ δεξιά, ὅπου ἤξερα ὅτι, στο τέλος, θάβρισα τὸ κεντρικὸ δρόμο.

Στὴ δεινροστοιχία, φώναξαν δυνατὰ. Κεφάλια προδελαν προσεκτικὰ στὰ παράθυρα. Τὸ πολυβόλο χτυποῦσε διαρκῶς. Στὸ στρατὸ εἶχα μάθει νὰ σέρνουνμαι σὰν ἑρυθρόδερμοι. Δὲν ἔκανα περισσότερο θόρυβο ἀπ' ὅτι θάκανε ἕνα φάντασμα, καθὼς προχωροῦσα ἀνάμεσα στὰ δέντρα καὶ τοὺς θάμνους. Εἶχα γίνεи σχεδὸν ἀόρατος.

Ἡ νύχτα ἦταν γεμάτη ἀπ' τὸ θόρυβο τῶν ἀστυνομικῶν σειρήνων. Μερικὲς ἦταν πολὺ κοντὰ, ἄλλες πιὸ μακριὰ. Ἦσαν κι' ἄλλες ποὺ μόλις ἀκούγονταν. Ὅλη ἡ ἀστυνομικὴ δύναμι ἦταν στο πόδι.

Τὴ στιγμὴ, ποὺ ἔφτασα στὸν τοῖχο τοῦ κήπου, κάποιος διάβολος εἶχε τὴν ιδέα ν' ἀνάψει ἕναν προβολέα. Μόλις εἶχα σκαρφαλώσει στὸν τοῖχο καὶ βρισκόμουν ἀκόμα ἐκεῖ πάνω, ὅταν τὸ φῶς τοῦ προβολέως καρφώθηκε ἀπάνω μου. Εἶχα περίπου τὴν ἐντύπωση ποὺ θὰ δοκίμαζε ἕνας γυμνιστής, ἀν βρισκόταν μέσα σ' ἕνα τράμ, πλημμυρισμένο ἀπὸ κόσμο!...

Ὁλόκληρος λόχος πολυβό-

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Τὸ πολυτελέστατον λεωφορεῖον, ὑπ' ἀριθ. 53.435, ἰδιοκτησία Δ. ΦΡΕΝΤΖΟΥ-Χ. ΜΠΙΤΟΥΝΗ ἐκετελεῖ τακτικὸτάτην συγκοινωνίαν Τριπόλεως — Δημητσάνης — Στεμνίτης.



ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ

Ριζικὴ ἀποτρίχωση τοῦ προσώπου καὶ ἀντιοδὲμας βλάβης τοῦ δέρματος, ἐπιτυγχάνεται διὰ τελευταίου τύπου ἐδικῶν μηχανήμα-
τος ὑπὸ τοῦ ἐδικῶν ΔΕΡΜΑΤΟΛΟ-
ΓΟΥ Ιατροῦ κ. ΤΑΣΣΟΥ ΣΚΑΠΕ-
ΠΟΡΡΑΧΗ. Ἱατρεῖον: Ὁδὸς Γε-
ρανίου 33, Τηλ. 53-539 2-7 μ. μ.

Ὁρολόγια με δόσεις ΑΝΤΩΝΙΟΥ Σ. ΜΗΤΡΗ

Χαβρίου 1 καὶ Κολοκοτρώνη γωνία. 2ος ὄροφος. Γραφεῖον 5

λιστῶν ὄρχισε νὰ χτυπᾷ. Θὰ μπορούσαν, μ' αὐτὰ τὰ βλήματα ποὺ ἔριχναν, νὰ ἐξοντώσουν ὁλόκληρη στρατιά. Οἱ σφαῖρες σφύριζαν ἀπὸ παντοῦ. Μία μου ἔσχισε τὸ μανίκι μου. Πήδησα στο δρόμο σὰν ἀγριόγατος.

Ἐνας ἀστυνομικὸς ποὺ φύλαγε ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ δρόμου μὲ πυροβόλησε, καθὼς ἔφευγα σύρριζα στους τοίχους. Τὸν πυροβόλησα κι' ἐγώ. Ἐπεσε στὰ γόνατα, κρατώντας τὸ σπασμένο μπράτσο του καὶ οὐρλιάζοντας σὰν τρελλός.

Ἐπειτα συνέχισα τὸ τρέξιμο. Γλύστρησα μιὰ - δυὸ φορές, προτοῦ φτάσω σὲ μιὰν εἴσοδο, γιὰ νὰ προφυλαχθῶ. Ἦταν μιὰ πόρτα ἐνὸς μεγάλου σπιτιοῦ.

Οἱ σφαῖρες περνοῦσαν πλᾶί μου κι' ἐβγαίνουν σίδηες καθὼς χτυποῦσαν στο τσιμέντο. Ἐφτασα στὴν πόρτα καὶ κρύφτηκα. Ξεφυσόσα σὰν ἀσθμα-
τικὸς καὶ τὸ πρόσωπό μου ἦταν πλημμυρισμένο στὸν ἰδρῶτα. Χωρὶς ν' ἀπομακρυνθῶ ἀπὸ τὴν πόρτα ποὺ μὲ προφύλαγε, ἔρριξα μιὰ ματιὰ στο δρόμο. Εἶδα πολλοὺς ποὺ προχωροῦσαν μὲ ἄλματα. Οἱ ἀστυνομικὲς ἦσαν μυρμηγκιὰ στο δρόμο.

Πυροβόλησα ἕναν ἀπ' αὐτούς. Ἡ σφαῖρα τρύπησε τὸ πλίκιό του κι' ἔπεσε καταγής, μισοπεθαμένος ἀπὸ τὸ φόβο του.

Ξαναχώθηκα στὴ γωνία μου, ἀμέσως μετὰ τὸν πυροβολισμό. Τρία πολυβόλα ἄρχισαν νὰ ρίχνουν καί, γιὰ τρία λεπτά τῆς ὥρας, ὁ θάνατος φτεροῦγιζε γύρω μου. Τοὺς ἄφισα νὰ ρίχνουν καί, ὀπισθοχωρώντας μὲ μύριες προφυλάξεις, ἀπομακρύνθηκα τοῖχο - τοῖχο, κι' ἔπειτα ἔκαμα ἕνα ἀπότομο πηδημα. Σκαρφάλωσα ἕναν ἄλλον τοῖχο καὶ βρέθηκα σ' ἄλλον κήπο, προτοῦ ἐκείνου ἀντιληφθῶν ὅτι θὰ μπορούσαν νὰ προχωρήσουν χωρὶς κίνδυνον.

Ἀρχισα νὰ κουράζομαι ἀπ' αὐτὸ τὸ παιχνίδι τῆς γάτας καὶ τοῦ ποντικιοῦ. Ἀντὶ νὰ σκαρφαλώσω ἄλλον ἕναν τοῖχο, προχώρησα πρὸς ἕνα μεγάλο στίτι, ποὺ ἡ πλατεῖα βεράντα του ἐβγαζε στὸν κήπο. Δὲν ὑπῆρχαν φῶτα.

Μὲ μιὰ κλωτσιὰ ἀνοῖξα ἕνα παράθυρο καὶ μπήκα σ' ἕνα δωμάτιο, ποὺ μύριζε πούρο καὶ ἄρωμα. Διέσχισα τὸ δωμάτιο, ἀνοῖξα μιὰ πόρτα καὶ βγήκα σ' ἕνα διάδρομο.

Ἐνας ἄντρας καὶ μιὰ γυναῖκα στέκονταν σὲ μιὰ γωνία, προσπαθώντας νὰ προφυλαχτοῦν ἀπὸ τὶς σφαῖρες κι' ἀπὸ τὰ τζάμια ποὺ ἔφεφταν σὲ συντριμμια γύρω τους.

Ὁ ἄντρας ἦταν ψηλὸς καὶ δυνατός, μὲ πρόσωπο κοκκινω-
πὸ καὶ μουστάκι καλοστριμ-
μένο. Εἶχε βλέμμα σκληρὸ καὶ ἠλίθιο συγχρόνως, κι' ὁ λαι-
μός του ἦταν σὰν τοῦ ταύρου. Ἡ γυναῖκα ἦταν καστανὴ καὶ καλοκαμωμένη. Θὰ ἦταν καμ-
μιὰ τριανταπενταριά χρονῶν καὶ τὰ γκρίζα ματιά της εἶ-
χαν τὴν ἀγρία ἑκφρασί τῆς πείρας, ποὺ μὲ ἀρέσει τόσο στὶς γυναῖκες τῆς ἡλικίας της.

Ὁ ἄντρας, ὅταν συνήρθε κάπως ἀπὸ τὴν ἐκπλήξι του, μούγκρισε ἄγρια καὶ μούδωσε μιὰ γροθιά τόσο ἀδεξιά, ποὺ κι' ἕνα παιδί θὰ μπορούσε νὰ τὴν ἀποφύγει.

Χαμήλωσα τὸ κεφάλι μου καὶ χτύπησε στο κενό. Κάρφω-
σα ἀμέσως κατόπιν τὸ πιστό-
λι μου στο πλευρὸ του.

— Ἀσε τ' ἀστεῖα! τὸν

συμβούλεψα. Δὲν εἴμαστε στο μελόδραμα...

Τὸ κοκκινωπὸ τοῦ πρόσωπο ἔγινε κατακίτρινο σὰν τὸ κερί. Κτύπαξε τὴ γυναῖκα. Δὲν εἶχε κινήθῃ ἀπ' τὴ θέσι της. Μὲ κτύπησε μ' ἐνδιαφέρον, χω-
ρὶς νὰ δείχνῃ κανένα φόβο.

—Γιὰ σκέψου λίγο πόσα πράγματα θάχης νὰ διηγηθῇς στοὺς φίλους σου! εἶπα στὸν κύριο εἰρωνικά. Θὰ τοὺς λὲς πὼς ὁ Τέστερ Κέιν πέρασε ἀπὸ δῶ...

Δὲν ἀπάντησαν τίποτα, οὔτε ὁ ἕνας οὔτε ἡ ἄλλη. Ὁ ἄν-
τρας λαχάνιαζε.

—Κάνετέ μου τὴ χάρι νὰ μπήτῃ ἐκεῖ μέσα, εἶπα, δει-
χνοντάς τους μιὰ ἀπὸ τὶς πόρ-
τες τοῦ διαδρόμου. Ὅταν δὲν μῦρ ἀντιλέγουν δὲν κάνω κακὸ οὔτε σὲ μιλία.

Τοὺς ἔβαλα σ' ἕνα δωμάτιο στὴν πρόσοψι τοῦ σπιτιοῦ καὶ τοὺς διέταξα νὰ καθίσουν. Ἡ γυναῖκα μὲ κυττοῦσε πάντοτε μ' ἐνδιαφέρον.

Ἀπέσυρα τὸ πιστόλι μου ἀπὸ τὸ πλευρὸ τοῦ ἄντρα κι' ἔρριξα μιὰ ματιὰ ἐξω.

Οἱ προβολεῖς ἔψαχναν παν-
τοῦ, οἱ φάροι ἐνὸς αὐτοκινή-
του φωτίσαν τὸ δρόμο, καὶ πη-
λίκια ἀστυνομικῶν ποδελναν ἀπ' ὅλες τὶς γωνίες.

—Θὰ μείνω ἐδῶ, εἶπα καὶ κάθησα χωρὶς νὰ πάψω νὰ τοὺς κυττάζω.

Ἀναψα ἕνα τσιγάρο καὶ πρόσφερα τὸ πακέτο μου στὴν γυναῖκα. Πῆρε κι' αὐτὴ ἕνα, ρίχνοντάς μου ἕνα διαπεραστι-
κὸ βλέμμα, γεμάτο περιέργεια.

—Τζι! φώναξε ὁ ἄντρας. Γιὰ τὸνομα τοῦ Θεοῦ! Μήπως τρελλάθηκες;

—Μοῦ φαίνεται πὼς ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ καπνίσω, ἀπάν-
τησε ἐκείνη μὲ ὕφος κουρασμέ-
νο.

Ἀνοῖξε τὸ στόμα του, τὸ



Προτοῦ ὀρχίσετε νὰ
γυαλίσετε τὰ καινούργι-
α παπούτσια σας ρω-
τήσατε τὸν τσαγκάρη
σας μὲ τί νὰ τὸ γυα-
λίσετε γιὰ νὰ διατηρη-
θοῦν ὡραία

ARIZONA



ξανάκλεισε, χωρὶς νὰ πῇ λέξι καὶ τὴν κτύπησε σὰν νὰ τὰχε χαμένα.

Αναψα ἕνα σπῖρτο καὶ πρόσφερα φωτιά στὴ γυναῖκα. Κατὰ βάθος εἶχα τὴν ἐντύπω-
σι, ὅτι μπορούσαμε νὰ συνεν-
νοηθοῦμε.

Μένουμε καθισμένοι. ἀκίνη-
τοι, ἐνῶ οἱ ἀστυνομικοὶ ἔτρε-
σαν παντοῦ κι' ἔψαχναν τοὺς θάμνους τοῦ κήπου ἕνα πρὸς ἕνα.

Ἐξαφνὰ ὁ κοκκινωπὸς κύριος φαντάστηκε πὼς δὲν ἦ-
μουν πιά ἐπικίνδυνος. Ἰσως, ἀφοῦ δὲν κρατοῦσα, τὸ πιστόλι μου στὸ χέρι, ἢ ἴσως, ντρά-
πηκε γιὰ λογαριασμό του. Ξα-
φνικά, λοιπὸν ἔκρυψε ἀπάνω μου σὰν ρινόκερος.

Πρόφτασα νὰ τραβήξω τὸ πιστόλι μου προτοῦ πῆσῃ ἁ-
πάνω μου, καὶ τοῦ ἔδωσα ἕνα γερό χτύπημα μὲ τὴ λαβὴ στο κρανίον. Σωριάστηκε στο χαλί σὰν βῆδι!...

—Λυτᾶμαι πολὺ, εἶπα στὴν γυναῖκα, ἀλλ' εἶδατε τί γέινε.

Κυττοῦσε τὸν ἄντρα, ποὺ ἦ-
ταν πεσμένος ἀναίσθητος στο πάτωμα, χωρὶς νὰ δείχνῃ οὔτε ἀνησυχία, οὔτε λύπη.

—Τὸν σκοτώσατε; μὲ ρώτη-
σε.

—Θάλεγε κανεὶς πὼς τὸ ἔλπι-
ζε πολὺ αὐτό.

—Ὅχι, ἀπάντησα, κουνών-
τας τὸ κεφάλι μου.

—Εἶχε πάρεϊ τὸ παράσημο τῆς Ἀνδρείας, μοῦ εἶπέ κυτ-
τάζοντάς με. Τὸν ἔρεσε νὰ μι-
λᾷ γιὰ τὶς μάχες, στίς ὁ-
ποιες εἶχε λάβεϊ μέρος.

Κι' ἀνασχηκσε μὲ ἀδιαφορία τοὺς λεπτοὺς ὤμους της.

Κτύπαξε τὸν κοκκινωπὸς ἄν-
τρα καὶ σκέφτηκε πὼς ἀσφαλῶς ἡ κυρία δὲν θὰ ἦταν καθόλου ἐνθουσιασμένη ἀπὸ τὴ ζωὴ ποῦκανε μαζί του.

—Ναί, εἶπα. Αὐτοὶ οἱ τύποι ποὺ ζοῦν μὲ τὶς ἀναμνήσει-
ται, εἶναι ἀνυπόφοροι.

Δὲν ἀπάντησε τίποτα.

Δυὸ χτυπήματα, ποὺ ἔκού-
στηκαν ἔξω ἰκὰ στὴν πόρτα τῆς εἰσοδου μ' ἔκαμαν νὰ τι-
ναχθῶ ἀπάνω.

—Μοῦ φαίνεται πὼς εἶνε ἡ ἀστυνομία, εἶπα παίζοντας στὸ χέρι τὸ πιστόλι μου.

—Φοδύσατε; μὲ ρώτησε κυττάζοντάς με. Κι' ὁμως πί-
στευα ὅτι δὲν φοδύσατε τί-
ποτα.

—Πέσατε ἔξω, τῆς εἶπα γε-
λῶντας. Φοδᾶμαι... τὶς ἀρ-
χες σὰν μικρὸ παιδί!...

Ἀνοῖξα τὴν πόρτα τοῦ δι-
ωματίου καὶ συνέχισα:

—Ἐλάτε. Πρέπει νὰ μιλή-
σετε στοὺς ἀστυνομικοὺς.

—Ἄν τοὺς πᾶ ὅτι εἰσασε ἐδῶ θὰ μὲ σκοτώσετε; ρώτησε.

Κοῦνησα τὸ κεφάλι μου.

—Τοὺς ἀστυνομικοὺς θὰ ἡ-
μουν ὑποχρεωμένος νὰ σκοτώ-
σω. Καὶ θὰ ἦταν κρίμα, εἶπα.

Πῆγαμε στὴν πόρτα τῆς εἰ-
σοδου, διασχίζοντας τὸ δια-
δρομο καὶ κόλλησα στὸν τοί-
χο, ἔτσι ποὺ νὰ βλέπω, χωρὶς νὰ μὲ βλέπουν.

—Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σὰς ἐξηγήσω τί πρέπει νὰ τοὺς πῇ-
τε, δὲν εἶν' ἔτσι; τὴ ρώτησα.

—Δὲν τὸ νομίζω, μοῦ ψιθύ-
ρισε, ἀνοίγοντας τὴν πόρτα.

Δυὸ ἀστυνομικοὶ στέκονταν στο κατώφλι. Τὴν χαίρετσαν μάλιστα τὴν εἶδαν.

—Ὅλα καλά, κυρία Γουά-
ιτλν; τὴν ρώτησε ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς μὲ σεβασμό.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ἐνας ἀκόμη «σκλη- ροτράχηλος» τοῦ Χόλλυγουντ

ἘΑΙ πόσοι νὰ εἶνε ση-
μερα οἱ «σκληροτρά-
χηλοι» στο Χόλλυγουντ; ῥωτου-
σαν πρὸ καιροῦ οἱ δημοσιογρᾶ-
φοι ἕνα γνωστὸ παλῶ σκηνο-
θέτη.

—Τί θέλετε νὰ πῇτε μὲ τὴ
λέξι «σκληροτράχηλος»; ἀπάν-
τησε ἐκεῖνος μὲ ἀπορία. Μήπως
τὸν ἠθοποιὸ ποὺ δὲν πεθορρεῖ
στοὺς κανονισμοὺς τοῦ στούντιο
καὶ στίς οδηγίες τοῦ σκηνοθέτη;

—Κάθε ἄλλο, εἶπαν αὐτοὶ,
ἐννοοῦμε ἀπλῶς τοὺς ἠθοποιούς
— τοὺς ἄντρες φυσικά — ποὺ
ἀπόκτησαν τὴν εἰδικότητα νὰ
ἐρμηνεύουν στὴν ὀδὸν ρόλους
«κακῶν» ἀνθρώπων, ποὺ κρατᾶ-
νε πάντα ἕνα πιστόλι, ποὺ εἶν'
ἔτοιμοι νὰ μαλῶσουν γιὰ τὸ τι-
ποτα κι' ἔχουν ὁλοένα δσοσλη-
φίες μὲ τὴν ἀστυνομία καὶ τὸ
νόμο.

—Κατάλαβα... Θέλετε νὰ
πῇτε ἠθοποιούς σὰν τὸ Μπὸγ-
καρτ, τὸν Κάγκνεϋ καὶ τοὺς
ἄλλους...

—Ἀκριβῶς... Ξεχάσατε ὁ-
μως τὸ Μπράϊαν Ντόνλεϋ, τὸν
περίφημο αὐτὸν «σκληροτράχηλο»,
εἶπαν οἱ δημοσιογράφοι στο
σκηνοθέτη.

—Ἐχετε δίκαιο. Δούλεψα μαζί
του σὲ τέσσερις ταινίες
τοῦ εἶδους αὐτοῦ καὶ νὰ ποὺ τὸν
ξεχάσα... Αὐτὸ βέβαια δὲ
σημαίνει ὅτι δὲν τὸν θεωρῶ σὰν ἕνα
ἀπ' τοὺς καλύτερους ἐρμηνευτὰς
«σκληρῶν» ρόλων, στο Χόλλυγουντ.

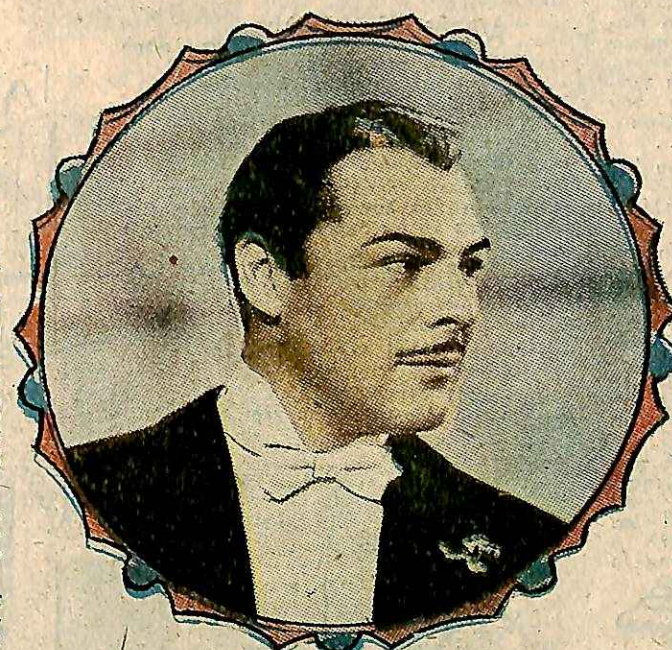
Ἐψηλός, γεροδεμένος, μὲ τετρο-
γώνους ὤμους καὶ χέρια σὰν τανα-
λίες, ὁ Μπράϊαν εἶνε ἕνας πολὺ εὐ-
συνειδητὸς ἠθοποιὸς ποὺ ἐκτελεῖ πει-
θνίαι αὐτὸ ποὺ θέλει ὁ σκηνοθέτης
του. Θάλεγε κανεὶς πὼς δὲν υποκοί-
νεται ἀπλῶς στοὺς ρόλους του, ἀλ-
λὰ πὼς τοὺς ζῇ πραγματικά.

Ἐτώρα θυμήθηκα κι' ἕνα χαριτω-
μένο ἐπεισόδιο ποὺ εἶχα μαζί του
πέρυσι, ὅταν γυρίζαμε τὸ γκαγκ-
στερικό φιλμ «Καννὺν Πάσσετς».

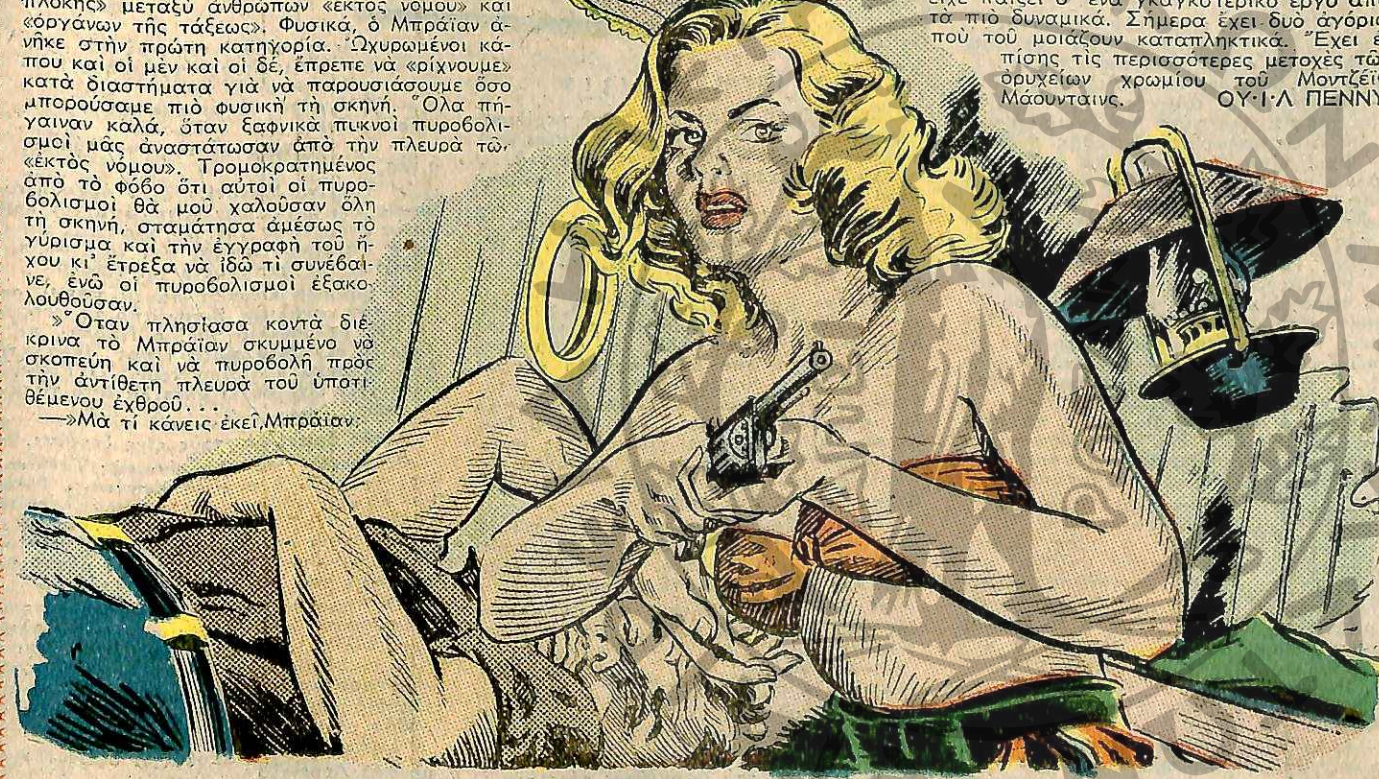
Ἐρισκόμαστε στοῦταιθρο κι' ἐ-
τοιμαζόμε μετὰ σκηνὴ «φονικῆς συμ-
πολκῆς» μετὰξὺ ἀνδρῶπων «ἐκτὸς νόμου» καὶ
«ὀργάνων τῆς τάξεως». Φυσικά, ὁ Μπράϊαν ἀ-
νῆκε στὴν πρώτη κατηγορία. Ὁχυρωμένοι κά-
που καὶ οἱ μὲν καὶ οἱ δε, ἔπρεπε νὰ «ρίχνουμε»
κατὰ διαστήματα γιὰ νὰ παρουσιάσουμε ὅσο
μπορούσαμε πιὸ φυσικὴ τὴ σκηνή. Ὅλα πη-
γαίνουν καλά, ὅταν ἔσφηνκα πικνοὶ πυροβολι-
σμοὶ ἕνα ἀναστάτωση ἀπὸ τὴν πλευρὰ τῶν
«ἐκτὸς νόμου». Τρομοκρατημένος ἀπὸ
τὸ φόβο ὅτι αὐτοὶ οἱ πυρο-
βολισμοὶ θὰ μὲ χαλοῦσαν ὅλη
τὴ σκηνή, σταμάτησα ἀμέσως τὸ
γύρισμα καὶ τὴν ἐγγραφή τοῦ ἡ-
χου κι' ἔτρεξα νὰ ἰδῶ τί συνέβαι-
νε, ἐνῶ οἱ πυροβολισμοὶ ἔξακο-
λουθοῦσαν.

Ὅταν πλησίασα κοντὰ διέ-
κρινα τὸ Μπράϊαν σκυμμένο νὰ
σκοπεύῃ καὶ νὰ πυροβολῇ πρὸς
τὴν ἀντίθετη πλευρὰ τοῦ ὑποτι-
θέμενου ἐχθροῦ...

—Μὰ τί κανεὶς ἐκεῖ, Μπράϊαν;



Ὁ «σκληροτράχηλος» Μπράϊαν



τοῦ εἶπα ἀγανακτισμένος. Ἐ-
τσι ὅπως ρίχνεις στὴν τύχη μοῦ
χαλάσες ὅλη τὴ σκηνή.

—Μὲ συγχωρεῖς, Μπόμπ,
μοῦ ἀπάντησε μὲ τὸ αἰώνιο του
χαμόγελο, κατὶ ὅμως ἔπρεπε νὰ
κάνω κι' ἐγὼ ἐδῶ ποὺ εἶμαι πε-
σμένος. Κι' ἐπειδὴ δὲν εἶχα ἀ-
πεναντί μου «ἐχθρὸ» γιὰ νὰ
«σκοτώσω», σκοτώσα μερικοὺς...
λαγούς ποὺ φοβισμένοι ἀπὸ τὴν
φασαρία, βγήκαν ἀπ' τὶς τρύ-
πες τοὺς κι' ἀρχισαν νὰ τρέ-
χουν. Πάμε κοντὰ νὰ δῆς... Μοῦ
φαίνεται ὅτι θὰ κάνουμε καλὸ
δεῖπνο τὸ βράδυ...

Ἐμ' ὅλο ποὺ ἤμουνα πολὺ
θυμωμένος ἀπὸ τὴν ἀπειθαρχία
τοῦ Μπράϊαν, δὲν ὑπόρεσα ὡς
τόσο νὰ κρατήσω τὰ γέλια.
Γιατὶ, πραγματικά, ἐνῶ εμεῖς
γυρίζαμε τὴν ταινία, αὐτὸς εἶχε
σκοτώσει ἐφτά ὠραιότατους
καὶ μεγάλους λαγούς, ἀδιαφο-
ρώντας ἂν θὰ μὰς χαλοῦσε ὅλη
τὴ σκηνή.

Ἐσὲ κάτι τέτοια ὁ Μπράϊαν
εἶνε πάντα ὁ ἴδιος: ἀνοιχτόκαρ-
δος, ἀφέλης, καταδεκτικὸς μὲ
τὸ αἰώνιο χαμόγελο καὶ τὴν πί-
πα στο στόμα. Δὲν τὰ χάνει
ποτέ του — ἀκόμη κι' ὅταν κιν-
δυνεύουν χρηματικὰ κεφάλαια...

Ὁ Μπράϊαν Ντόνλεϋ γεννή-
θηκε στο Πορτλάντ τῆς Ἴρ-
λανδίας στὶς 14 Φεβρουαρίου τοῦ
1910. Ἀπὸ μικρὸς ἐγκάτε-
λειψε τὴν πατρίδα του καὶ μαζί
μὲ τοὺς γονεῖς του ἐγκατα-
στάθηκε στὴν Ἀμερική, ὅπου καὶ
μεγάλωσε. Ἀργότερα φοί-
τησε τὴν στρατιωτικὴ Ἀκαδημία
τοῦ Σαῖν Τζόρτζς καὶ ἀπο-
φοίτησε μὲ τὴν εἰδικότητα τοῦ
ἀστυματιστοῦ. Μὲ τὴν ἐκρηγῆ-
σιν τοῦ 1941 κατατάχτη-
κε στὴν ἀμερικανικὴ πολεμικὴ
αεροπορία. Ἐλαβε μέρος σὲ
πολλὲς ἀερομα-
χίες καὶ βομβαρδιστικὰς ἀποστο-
λές καὶ μέχρι τὸ 1943 ποὺ ἀποστρα-
τεύθηκε εἶ-
χε τραυματισθῇ, ὀχτὼ φορές. Τὰ
πρῶ-
τα μαθήματα ἠθοποιίας καὶ δραμα-
τικῆς υποκριτικῆς τὰ ἔλαβε τὸ
1939 ἀπὸ
τὸν παλαιόμαχο καὶ διάσημο ἠθο-
ποιὸ Λούις Βολχάιμ. Τὸ 1940 ἔκανε
τὴν ἐμ-
φάνισί του στὰ θεάτρα τοῦ Μπροντ-
γουάϊ καὶ στίς ἀρχὲς τοῦ 1941 μετε-
πηδῆσε στὸν
κινηματογράφου ὅπου ἀπὸ
τότε ἀναδείχτηκε.

Τὸ 1937 παντρεύτηκε τὴν ἠθο-
ποιὸ καὶ τραγουδίστρια Μάρτζο-
ρυ Λέιν. Μαζί της
εἶχε παίξει σ' ἕνα γκαγκστερικό
ἔργο ἀπὸ
τὰ πιὸ δυναμικά. Σήμερα ἔχει
δυὸ ἀγῶρια
ποῦ τοῦ μοιάζουν καταπληκτικά.
Ἐχει ἐ-
πίσης τὶς περισσότερες μετοχές
τῶν
δρυεῶν χρωμίου τοῦ Μοντζέιβ
Μάουνταιν.

ΟΥ-Ι-Λ ΠΕΝΝΥ

Η Τσελίνα Μπερτινί κοίταζε στενοχώραμενη την καριέρα της. Γιατί δεν είπες στο Ραφαέλε Βιτσέντζε ότι δεν ήσουν ιδώ; τη ρώτησε.

Ο αρχοντας Βιτσέντζε είδε τη γόνιολα σας μπροστά στα σκαλοπάτια του ιεγαρού, απάντησε η γορπ Φραντζέσκα. Δεν μπορούσα να του πω ψέματα...

Εκείνη τη στιγμή, το ρολόγι του 'Αγιού Μάρκου χτύπησε έννηα.

Οδηγήσε τον εδώ, είπε η Τσελίνα, έπειτα από μικρό διασταγμό.

Πήγε ύστερα μπρος στον καθρέφτη της κι έριξε μια τελευταία ματιά στο πρόσωπο και την τσαλέττα της. Σ' αυτή τη βέσι την βρήκε ο Ραφαέλε Βιτσέντζε.

Έχεις ανάγκη, λοιπόν, τη ρώτησε, προχωρώντας προς το μέρος της, να μάθης από τον καθρέφτη πόσον είσαι ώραια.

Η Τσελίνα προσπάθησε να χαμογελάσει.

— Ποιό είναι το εξαιρετικό γεγονός που σε έφερε αυτή την ώρα εδώ; τον ρώτησε.

— Βιάζεσαι να με διώξεις;...

— Ναι, αγαπήτε φίλε, απάντησε η νέα. Και, βεβαία, λυτάμαι γι' αυτό. 'Αλλ' η Μασάλντα Καντιάνο, η πιο αγαπημένη

— Δεν θέλεις αλήθεια αν σου πηλούσε διαφορετικά.

— Αγαπας άλλον, Τσελίνα;

— Όχι, απάντησε η νέα μ' ένα ελαφρό τρεμουλιασμά στη φωνή.

— Είσαι έτοιμη να το όρκισθής;

— Ναι.

Η φωνή της ήταν διστακτική. 'Αλλ' άμέσως έπειτα η νέα σήκωσε με περηφάνεια το κεφάλι της.

— Το κάτω - κάτω, είπε, δεν είμαι υποχρεωμένη να λογοδοτήσω σε σένα. Ραφαέλε, για το αν αγαπώ ή όχι έναν άλλον.

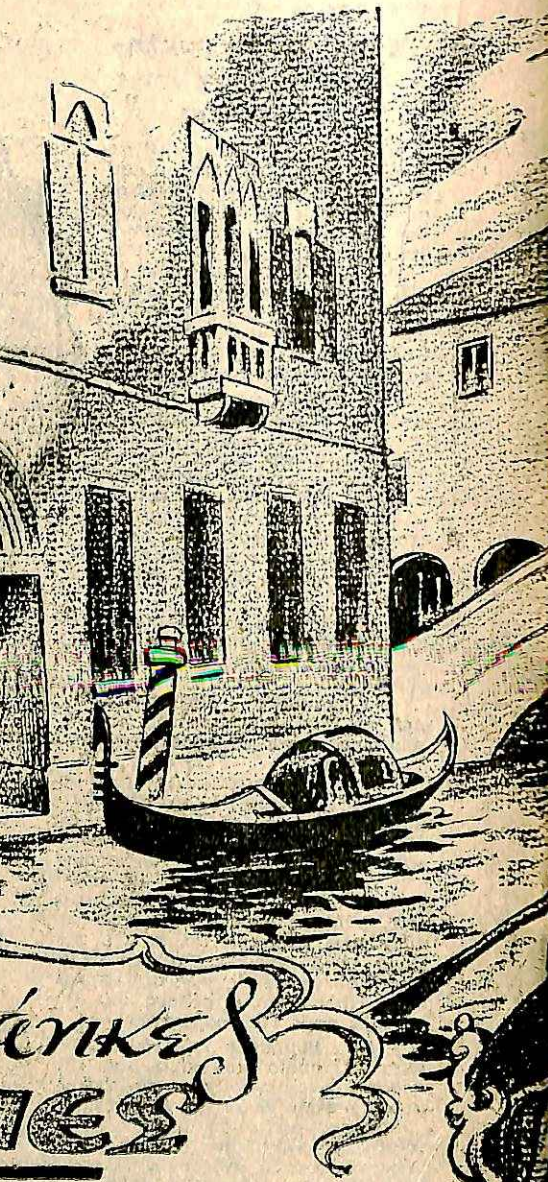
— Έχεις δίκιο, συμφώνησε ο νέος. 'Αφήσε με τουλάχιστον, να έλπιζω, Τσελίνα, πως μία μέρα θα κατορθώσω ίσως να σε συγκινήσω.

— Μην το έλπιζης, Ραφαέλε.

— Είσαι σκληρή.

— Είμαι ειλικρινής!

Ο νέος της φίλησε το χέρι.



Βενετσιάνικες ΑΓΑΠΕΣ

από τις φίλες μου, είναι πολύ άρρωστη... Κινδυνεύει... Υποσχέθηκα να περάσω μία - δυο ώρες στο προσκέφαλό της.

— Πρέπει, λοιπόν, να είμαι σύντομος;

— Ω, Θεέ μου, απάντησε η Τσελίνα, αν είναι τόσα πολλά αυτά που έχεις να μου πής, θα ήταν καλύτερα να έρθης αύριο...

— Όχι! είπε αποφασιστικά ο Ραφαέλε. Δεν είμαι βέβαιος ότι θα έχω το ίδιο θάρρος κι' αύριο.

— Χρειάζεται θάρρος, λοιπόν, για να μου πής εκείνο που θέλεις;...

— Ναι, Τσελίνα, απάντησε ο Ραφαέλε. Και πολύ μεγάλο, μάλιστα... 'Από ένα χρόνο τώρα, δεν βρήκα την παραμικρή ενθάρρυνση στα μάτια σου. Κι' όμως, δεν μπορείς να μην έχεις καταλάβει πως σ' αγαπώ... Να, τώρα την είπα τη μεγάλη λέξη!... Σ' αγαπώ από την πρώτη μέρα που σε είδα στο μεγάλο Καντιάνο!...

Από τότε, ο ουρανός, τ' άστρα, τα πουλιά, τ' άνθη, η ζωή, όλα μου φάνηκαν πιο έμορφα, σαν το καθένα να είχε πάρει κάτι από τη δική σου περίσσια ομορφιά...

Η Τσελίνα τον σταμάτησε απότομα.

— Είσαι τρελλός, Ραφαέλε, είπε.

— Πιθανόν, απάντησε ο νέος. Είμαι τρελλός από αγάπη, έλπίδα, αγωνία και ζήλεια! Βλέπω παντού αντιπάλους, δυσμορφία Τσελίνα, κι' η ζωή μου έχει καταντήσει μαρτυρική. Να γιατί πήρα το θάρρος να σου μιλήσω άποψη. Απάντησε μου τώρα; Θέλεις να γίνης γυναίκα μου;

— Όχι.

— Δεν έχεις, λοιπόν, την παραμικρή συμπάθεια για μένα;

— Άλλο πράγμα είναι η συμπάθεια κι' άλλο η αγάπη, Ραφαέλε. Νοιώθω μία πολύ μεγάλη φιλία στα σένα...

— Μόνον αυτό.

ΔΥΣΤΥΧΙΚΟ ΔΙΛΗΜΜΑ

— Δεν είμαι τυχερός, είπε με περίλυπο ύφος. Χαίρε, Τσελίνα. Θα σ' αγαπώ από μακριά, αλλά δεν θα σ' ενοχλήσω πιά...

Κι' έφυγε χωρίς να προσθέση τίποτε άλλο.

— Δυστυχισμένο Ραφαέλε! ψιθύρισε η Τσελίνα, όταν άκουσε την πόρτα του μεγάρου της να κλείνεται πίσω από τον νυχτερινό επισκέπτη της.

Έπειτα από μερικά λεπτά, η γόνδολά της κυλούσε γρήγορα πάνω στα νερά του Μεγάλου Καναλιού. 'Αλλά δεν σταμάτησε μπροστά στο από ρόζ μαρμαρό μέγαρο των Καντιάνο, όπως η νέα είχε πη στον Ραφαέλε Βιτσέντζε. Το ξεπέρασε με μεγάλη ταχύτητα, έστριψε δεξιά, έπειτα αριστερά και στάθηκε για μερικά στιγμές μπροστά σε μία μικρή αποβάθρα της πλατείας του 'Αγιού Μάρκου. Η Τσελίνα βγήκε άμέσως στο μουράγιο.

Ένας άνθρωπος με μάσκα στο πρόσωπο την πλησίασε γρήγορα και την παρέσυρε μέσα στη γόνδολα, που άπομακρύνθηκε και πάλι πάνω στα ήρεμα νερά.

Η Τσελίνα αγκάλιασε τον αγαπημένο της στο βάθος της γόνδολας.

— Πάολο!

— Αγάπη μου!

Ήταν ο Πάολο Λορέντζο, ο αγαπημένος της Τσελίνας.

— Γιατί άργησες, αγάπη μου; τη ρώτησε.

Η Τσελίνα του αφηγήθηκε τότε την έπισκεψη του Ραφαέλε Βιτσέντζε και τα

λόγια του κι' οι δυο νέοι, με τον έγωισμό που δίνει στους ανθρώπους η αγάπη, γέλασαν μαζί του.

— Ο! αυτά θα τελειώσουν σε μερικούς μήνες, είπε ο Πάολο.

— Σε τέσσερες μήνες, συμπλήρωσε η νέα.

Η Τσελίνα Μπερτινί ήταν όρφανή από γονείς και βρισκόταν κάτω από την κηδεμονία ενός θείου της. Σε τέσσερες μήνες, όμως, θα ενηλικιωνόταν και τότε θα παντρευόταν τον αγαπημένο της Πάολο.

Η γόνδολα κυλούσε πάντα πάνω στα νερά των καναλιών. Κάτω από το προστατευτικό κουδουκλιό της, ο Πάολο κι' η Τσελίνα δεν σκέφτονταν τίποτ' άλλο εκτός από τη μεγάλη αγάπη τους. Ο Ραφαέλε Βιτσέντζε είχε φύγει ολότελα από το μυαλό τους.

Αυτός όμως, δεν τους είχε ξεχάσει.

Φεύγοντας από το σπίτι της Τσελίνας, είχε τρέξει στο μεγάλο Καντιάνο, θέλοντας να εξακριβώσει αν η νέα του έλεγε την αλήθεια. 'Αλλ' είχε δη τη γόνδολά της να περνά από κει χωρίς να σταματήσει κι' έπειτα να διευθύνεται προς το μέρος της πλατείας του 'Αγιού Μάρκου.

Ο Ραφαέλε Βιτσέντζε άρχισε τότε να τρέχει πάνω στα μουράγια των καναλιών και σε λίγο αντίκρυσε ένα θέαμα που άναστατώνει την ψυχή του. Είδε τη γόνδολα να σταματά σε μία μικρή αποβάθρα της πλατείας κι' έναν άνθρωπο με μάσκα να πηδά μέσα σ' αυτή.

Απέναντι στην αποβάθρα ύψωνόταν το μεγάλο Λορέντζο.

Ο αγαπημένος της Τσελίνας ήταν, λοι-



Ένας άνθρωπος με μάσκα στο πρόσωπο πλησίασε την Τσελίνα...

— Πόν, ο Πάολο Λορέντζο, ο αδελφικός φίλος του;

Ο Ραφαέλε ήθελε να βεβαιωθεί γι' αυτό κι' είχε την υπομονή να περιμένη την επιστροφή της γόνδολας, κρυμμένος πίσω από μία κολώνα της επιβλητικής εισόδου του μεγάρου Λορέντζο.

Και αυτές οι ώρες της άναμονής ήταν οι πιο βασανιστικές, οι πιο εφιαλτικές. Ήταν πράγματι έρωμένη του φίλου του;

Θα κόντευσε μεσάνυχτα όταν η γόνδολα πλησίασε και... 'Αι στη μικρή αποβάθρα. Κι' ο Ραφαέλε Βιτσέντζε είδε τότε στο φώς του φεγγαριού πως δεν είχε απαντήσει. Ο ευτυχισμένος αντίπαλός του ήταν ο Πάολο. Αυτόν αγαπούσε η Τσελίνα!

Ένα τρομερό σχέδιο εκδίκησης περάσε τότε από το μυαλό του. Θα μπορούσε βεβαία, αν ήθελε, να σκοτώσει τον Πάολο στην Τσελίνα ή και τους δυο. 'Αλλά τι αξία θα είχε η πράξις του; Όχι. Θα έκανε κάτι πολύ χειρότερο.

Ένα βράδυ, τη στιγμή που ο Πάολο έβγαине από το μέγαρο του για να τρέξει στη γόνδολα της αγαπημένης του, δυο άνθρωποι που ήταν κρυμμένοι λίγο πιο πέρα, έτρεξαν πίσω του και τον χτύπησαν μ' ένα ρόπαλο στο κεφάλι. Ο νέος σωριάστηκε άμέσως αναίσθητος πάνω στις πλακές της προκυμιάς.

Την ίδια στιγμή, ένας άλλος άνθρωπος, με μάσκα, έτρεξε στην αποβάθρα και πήδησε μέσα στη γόνδολα, που άπομακρύν-

θηκε άμέσως προς το μέρος του Μεγάλου Καναλιού.

Το φεγγάρι δεν έλαμπε στον ουρανό και, κάτω από το κουδουκλιό της γόνδολας, το σκοτάδι ήταν τόσο πυκνό, ώστε η Τσελίνα μόλις μπορούσε να διακρίνη τα χαρακτηριστικά του ανθρώπου, που βρισκόταν πλάι της. Πως θα μπορούσε ν' αμφιβάλλει ότι ήταν ο Πάολο, ο αγαπημένος της;...

Και όπως κάθε φορά γινόταν, επιδόθηκαν στο άφωνο έρωτικό τους παιχνίδι, στο χάδια και τα φιλήματα. Και φαίνεται πως ο έρωτας τυφλώνει, όχι μόνο το νου αλλά και τα μάτια. Ένοιωσε την ψυχή του αγαπημένου της και όχι τα χαρακτηριστικά του. Και ύστερα ήταν τόσο πηχτό το σκοτάδι μέσα στο κουδουκλιό της γόνδολας, 'Όταν η νέα κατάλαβε την απάτη, ήταν πια πολύ αργά. Το ανεπανόρθωτο είχε γίνει!

Ο Ραφαέλε Βιτσέντζε — γιατί αυτός ήταν — άποτραβήχτηκε από την αγκαλιά της μ' ένα θριαμβευτικό χαμόγελο.

— Η αγάπη μου θριαμβεύσε, είπε. Κέδια το παιχνίδι!

— 'Αλλ' έχασες τη ζωή σου! απάντησε η Τσελίνα.

Με την ταχύτητα της αστραπής, η νέα ζοπάξε το έγχειριό του που κρεμόταν από τη ζώνη του Ραφαέλε κι' άρχισε να τον χτυπά με λύσσα, ως που κατάλαβε πως ήταν νεκρός.

Φώναξε κατόπιν το γονδολιέρη της, που ήτης ήταν άποσιωμένος και τον διέταξε να πετάξει το πτώμα μέσα στο νερό.

Η Τσελίνα Μπερτινί δεν ξαναγύρισε

ποτέ πιά στο μεγάλο της κι' όλες οι προσπάθειες του Πάολο Λορέντζο για να την ξαναβρή έμειναν άκαρπες. Πολύ άργότερα μαθεύτηκε πως είχε πάει να κλείσει τα νεύατα και την ομορφιά της, στο μοναστήρι της 'Αγίας Μαρίας, στη Γένοβα... Γιατί, έπειτα από ότι είχε γίνει, νόμιζε πως δεν ήταν αξία πιά να σφίξει τον αγαπημένο της στην αγκαλιά της και να δεχθή τα χάδια του και τα φιλήματα του. Η αντίληψις για τον πολύ διαφορετικό στην Τσελίνα Μπερτινί. Θεώρησε για την πράξι αυτή ένοχο τον έαυτό της, γιατί δεν πρόσεξε, δεν εξέτασε και έπεσε μέσα στο σκοτάδι στην αγκαλιά ενός που δεν τον αγαπούσε και πρόδωσε έτσι την αγάπη της. Γι' αυτό έτρεπε να αυτοτιμωρηθεί.

OLIBIE NTE SAIN ZAN

Πρωτότυπη άκωνή!

Μία 59ετής κάτοικος του Κάνσας-Σίτυ, η χήρα Σάντι Κρόσνερ, συμφώνησε με τον αγαπημένο της, ένα νέο 23 χρόνων, τον Άρθουρ Λίντερ, να... την απαγάγει, θέλοντας να δώσει μεγαλύτερη ομορφιά στο ειδυλλίό τους. Ο Λίντερ πήγε, λοιπόν, ένα βράδυ στο σπίτι της, μάζεψε μέσα σ' ένα σακκό ό,τι πολυτίμοιο βρήκε και ύστερα μπήκε μαζί με την αγαπημένη του στο αυτοκίνητό της κι' έφυγαν. 'Αλλ' έπειτα από μερικά χιλιόμετρα, ο Λίντερ σταμάτησε, πήρε από τη χήρα Κρόσνερ τα χρήματά της και ό,τι πολυτίμοιο είχε και την ανάγκασε να κατεβεί από το αυτοκίνητο, αφού τη φίλησε στο μάγουλο.

— Μου θυμίζετε τη μαμά μου! της φώναξε, ενώ ξανάβαζε το αυτοκίνητο σε κίνηση.

Η άστυνομία, μ' όλες τις έρευνές της, δεν κατάφερε ακόμη ν' ανακαλύψη τον... απαγωγέα!

κείνον — πρώτα που δείχνει ελπίδα — γρήγορα, τουλάχιστον!...
«Α π ί σ τ ε υ τ η ν Μ. Β.»: Το συμπέρασμα απ' όλα που γράφεις, μικρό μου κορίτσι, είναι ότι όλοι αυτοί οι διαταγμοί κι οι υποθέσεις που κάνουν εξηγούνται από το γεγονός ότι δεν έχεις ακόμη «ωριμότητα» αισθηματικά και συνειδησιακά. Εύκολο, όσο κι' επιθυμητό, να κρίνεις τάχα τα πράγματα με την αντικειμενική αφέλεια εκείνου που «είνε έξω απ' το χορό!» Όσο για τη φωτογραφία που σου ζήτησε ο φίλος σου, βέβαια και δεν πρέπει να την στείλεις. Έγω μάλιστα αναρωτιέμαι γιατί και να του γράφεις, αφού βλέπεις πως αυτό το δημιουργήσει κάποιο δικαίωμα — και είνε μοιραίο δό, γιατί πάντα η απουσία γυρεύει αντίδοτο και η απουσία εξιδανικεύει τα πρόσωπα και τα πράγματα, απ' τα οποία συχνά και κάποιος εξαρτάται. Λοιπόν, γιατί μπλέκετε σε όλα αυτά; Μπλέκετε και τον άνθρωπο, αφού δεν νοιάζεστε τίποτε βαθύτερο σχετικά...

ΕΡΗ

Θα θέσω τέρμα στη ζωή μου!

«Ετσι τελειώνει το γράμμα του ένας ανανήλωτος με το ψευδώνυμο «Δ υ σ τ υ χ η σ». Μά τι άραγε να του συμβαίνει που πήρε αυτός «ό εικόνα της νεανίας» μια τέτοια απόφαση; Άραγε μια κοπέλα. Δεν έχει, λέει, το θάρρος να της το πει. Δεν ξέρει αν τον αγαπά κι' εκείνη. Και είναι βέβαιος ότι οι γονείς της δεν θα του τη δώσουν, γιατί αυτή έχει περισσότερα χρήματα απ' αυτόν. Ούτε άλλο δράμα υπάρχει στη μέση, ούτε γωρισμός, ούτε απογοήτευση, ούτε πρόδοια.

Δεν πεθαίνουν άνθρωποι 20 χρονών, που δεν νιώθουν ακόμα τη ζωή και τις χαρές της, δεν είδαν τίποτ' άλλο εκτός από το χωριό τους και φαντάστηκαν ότι αυτή είναι και κομμάτι άλλης!

Αφίστε τους μακάριους στοχασμούς και φανίτε λογικούς.

«Μου άπομένει μόνον μια έλπίδα Β. Α.»: Τα ίδια που έγραφα στο «Δυστυχ» ισχύουν και για σας.

«Η καρδιά μου του άνηκει για πάντα»: Κάθε πράγμα έχει τη θέση του και την ώρα του. Έτσι και ο έρωας. Δεν πρέπει να γίνεται ενοχλητικός.

«Χ. Ί π π ό τ η ν Χ. (Σ α β)»:

Δεν έχουμε προτιμήσεις ιδιαίτερες για τους αγαπημένους μας. Όλους τους αγαπούμε εξ ίσου. Άλλα πρέπει να μας σέβονται και να μας αγαπούν κι' αυτοί και να μη μας παιδεύουν με τα σβούστα από το μολύδι κακογραμμένα γραμμάτια τους.

Τώρα, αν σείς μ' όλα τα μέσα που διαθέσεις, δεν κατορθώσεις να την κάνεις να σε αγαπήσει, και δεν μπορείς να της δώσεις να καταλάβει ότι την αγαπάς, πως μπορούμε εμείς από τόσο μακριά να ξέρουμε τις αιτίες; Ο έρωας δεν είναι αυταγία. Όταν οι ψυχές δεν συνεννοηθούν στο πρώτο αντίκρουσμα, το καλύτερο που έχετε να κάνετε είναι να μην επιμένετε.

«Ν τ ό ν α λ ν τ»: Κανονίστε μόνη σας την τύχη σας και τα βήματά σας. Μπορείς γκρεμούς και πίσω ρεύμα, και το σπίτι σας στη μέση. Μείνετε στο σπίτι. Υποχωρήστε, πείστε τη μητέρα σας, να το δώσει κι' αυτό να μην εξαντλιώνεται τα πάθη και μετατρέπεται ο έρωας σε... παζαρέματα! Ακούστε την επιρροή σας.

«Χ ρ ο ι α φ ι ν Τ.»: Αν έγραφα στο «Γραμματοκιβώτιο» ότι σας απάντησα ιδιαίτερα, αυτό θα έγινε. Τώρα γιατί δεν λάβατε το γράμμα, δεν μπορώ να το ξέρω. Άλλα ούτε και κρατάμε τα γράμματα για να σας ξαναγράψω. Μετά την απάντησή σας στέλνεται.

«Σ ω τ ο ν Κ. 313»: Απάντησα ιδιαίτερα.

«Μ ι α ν γ τ ο π η μ έ ν η ν ά π ο τ η μ ο ι δ α Β. Μ.»: Θεοσολογική: Απάντηση ιδιαίτερα.

«Α ο. Κ ο λ τ ο ι δ α ν. Δ.»: Δυστυχώς δεν άρχισα να κάνω με τοιούτου είδους δημοσιεύσεις. Ίσως αργότερα.

«Σ τ ρ α τ ι ώ τ η ν σ τ ο μ έ τ ω π ο Κ. Α. Ν. Ε.»: Είτε λιγάκι δύσκολο ν' αλλάξει κανείς τις συνήθειες και το χαρακτήρα. Αρκεί να σ' αυτά. Φανίτε έσεις πιο τακτικές και μην παρακαλώτε, ούτε να βιάζεστε την κατάσταση.

«Α π ό μ ι κ ρ ή ν σ τ α β ά σ α ν. Χ α λ κ ι δ ι ο τ ι σ. σ α φ. Φ.»: Αν νομίζετε ότι οι δικές αυτές θα είσθε δυστυχισμένη, τότε πητέ το «ναι». Αν σας εγκαταλείψει και πάλι, δεν βάζετε να προσθέσετε νέα στενοχώρια. Είσθε φαίνεται συντημένη σ' αυτό.

«Ρ ο μ π έ ρ τ ω ν Δ α σ ω ν. Μ ο υ τ ι λ ή ν η — Ν. Μ.»: Είσθε πολύ λογική και δεν θ' αφήσετε ποτέ να σας εξευτελίσει. Προσέξτε, γιατί τότε τα λόγια του κό-

σμου θα βγούν σωστά. «Αν είναι τιμωρός και σοβαρός θα πρέπει να σας σέβαστε».

«Τ ζ έ ν ι φ ε ρ Κ. Μ.»: Δεν πρέπει να εκτεθείτε μ' έναν άνθρωπο που δεν ξέρετε και που δεν τον αγαπάτε. Να τον απομακρύνετε από κοντά σας, γιατί πιθανόν με τα λόγια του να σας εξευτελίσει και να έχετε κακά αποτελέσματα.

«Π ο ν ε μ έ ν η ν κ α ι έ ρ ω τ ε υ μ έ ν η ν μ ι κ ρ ο υ λ α — Β ο λ ο σ.»: Ο νέος αυτός παίζει μαζί σας, ενώ σείς τον αγαπάτε. Απ' τα λόγια του καταλαβαίνω πως δεν είναι ο άντρας που θα γίνει ο σύντροφός της ζωής σας. Φυλαχίτε. Στείτε μου τη διεύθυνσή σας, γιατί δεν μπορώ να σας γράψω περισσότερα απ' αυτή τη στιγμή και μου γράφετε τη συνέχεια.

«Σ υ γ γ ρ α φ έ α Ν. Π. Α. Ί γ ι ο. Ν.»: Να συνεχίσετε την τακτική σας και μόνον όταν βρεθείτε μόνιμοι και ανέξοδα κουβέντα γι' αυτό το ζήτημα, τότε της δίνετε ότι έζηναί και της εξομολογείστε όλα υποφέρετε.

«Μ α τ ω μ έ ν η Κ α ρ δ ι α Τ.»: Γιατί σφίγγετε τα χείλη σας και δεν τ' αφήνετε να χαμογελάσουν; Να το δώσετε το θάρρος που του χρειάζεται. Βέβαια κάτι πρέπει να γίνει. Δεν είσθε πια παιδιά. Βρίτε μια ευκαιρία να συναντηθείτε, δίνετε, τυχαίως κάπου. Και τότε θα εξηγηθείτε.

«Ο τ α ν ή κ α ρ δ ι α ά ρ υ ο κ τ ο π α. Ν.»: Έφυγε και δεν τον ξαναείδατε πια ποτέ από τότε. Πάνε δέκα χρόνια. Σας συγχωρώ για τ' άγνα σας αισθήματα, νομίζω όμως πως το πένθος αυτό μπορεί επί τέλους να έχη κάποιο όριο, γιατί είσθε κοπέλα τριάντα ετών. Αφή, είνε η νύνη μου.

«Σ ο φ ρ ώ ν ι ο ν τ ο ν Μ ε γ α λ ε π ή θ ο υ λ ο ν. Α λ ε ξ α ν δ ρ ο υ π ο λ ι σ. Δ. Ν. Ε.»: Δεν έχετε δικαίωμα ν' απαιτήτε αγάπη απ' αυτή τη νέα, επειδή την αγαπάτε έσεις. Εκείνη, όπως και κάθε κοπέλα, είναι ελεύθερη να διαλέξει το δρόμο της ευτυχίας της. Όχι, δεν έχω δικαίωμα να χρησιμοποιώ παρόμοια μέσα.

«Σ ι ώ ν τ α τ έ κ ν α κ λ α ι ε ι. Μ η ν α π ε λ τ ι σ τ ε, έ ω ς τ ό τ ε κ α τ ι μ π ο ρ ε ι ν α ν ι ν η. Έ ε α λ λ ο υ εκείνος σας αγαπά, σας αγαπά τόσο πολύ που είνε πρόθυμος, όπως γράφετε να γίνει χριστιανός. Αυτό δεν σας συγκινεί; Αφίστε τον λοιπόν να κανονίσει μόνος του τις υποθέσεις που τον άσπασχολούν. Θάρρος.

«Α ο λ ι τ α. Κ α ρ μ ε ν ο ι τ α. Φ ρ α σ κ ο υ ί τ α. Ν.»: Όπως

βλέπετε ο έρωας είναι τυφλός. Πάει και κινείται εκεί όπου δεν τον περιμένει κανείς. Αν είνε τυφλός, όλα θα διορθωθούν όπως τα περιμένα. Να είσθε καλή και ευγενική.

«Τ ρ α γ ε λ α φ ι κ ό ν Σ υ μ π λ ε γ μ α. Ν.»: Η ζωή μας είνε τόσο σύντομη που δεν πρέπει να τη γεμίζουμε με κακιές. Προσπαθήστε να φανίτε και σείς πιο λογικός, πιο υποχωρητικός και να είσθε βέβαιος ότι θ' αλλάξει κι' εκείνη τακτική απέναντί σας. Με το έδλο και τις βρισιές δεν γίνεται τίποτα.

«Μ α ρ ι κ ά κ ι τ ρ έ λ λ ό. Ν.»: Δεν μπορώ να σας δώσω απάντηση. Είνε ζήτημα που δεν επιτρέπεται ν' αναφέρονται απ' αυτή τη στιγμή. Αν επιμένετε, μου στείλτε τη διεύθυνσή σας να σας γράψω ιδιαίτερα λόγω του σοβαρού αυτού ζητήματος.

«Δ υ ο π ρ α σ ι ν α μ α τ ι δ έ ρ ω τ ο υ ν — Α. Μ. Κ. 15.19.»: Δεν μπορεί να είνε αλλοδαπός ο Κώστας από τους άλλους, αφού είνε 19 χρονών. Όλοι οι νέοι της ίδιας ηλικίας έχουν εθνοφροσύνη, κάνουν όνειρα. Εξορκίζουν τα μυαλά τους με υποσχέσεις και όταν φτάσουν σε ηλικία που τους επιβάλλεται να σκεφθούν τις ευθύνες και τις υποχρεώσεις τους, τότε υποχωρούν.

«Α μ ο ι θ ο λ η μ α ο ρ ο μ α τ α Σ. Σ. Χ. 16.19.»: Σας δίνω την ίδια απάντηση που έδωσα και στη φίλη σας «Δυο πράσινα μύδια». Δεν συμβαίνει τίποτα από ό,τι φαντάζεστε. Είνε η ηλικία. Άλλα και σείς δεν ποείτε να το παίρνετε αυτό από σοβαρά. Όταν θα τελειώσετε το σχολείο και πάρετε μια θέση στην οικονομία και στην κοινωνία, τότε θα σκεφθείτε σοβαρά και θα διαλέξετε το σύντροφό της ζωής σας. Στείτε μου τη διεύθυνσή σας, να σας γράψω ιδιαίτερα.

«Α. Π. (Κ ο κ λ α μ ι ν ο. Ν.»: Πολύ καλά κάνατε κρατώντας την ίδια στάση.

«Ε ν α ν π ο υ ά ν α π η ρ ε μ ι α ά π i σ τ η 32 Β ο λ. Ν.»: Περιμένω να μου στείλετε τη διεύθυνσή σας. Φερόθηκε τιμία κι' ευγενική. Δεν βάζετε στη συνειδησή σας καμιά τριμή για τη ζωή του ένος ή του άλλου κοριτσιού. Το τι κάνει εκείνη δεν πρέπει να σας ενδιαφέρει πια. Πρέπει να θεωρήσετε τον έαυτό σας ευτυχί που άπεκαλώθη ενκαίρως ο χαρακτήρας της.

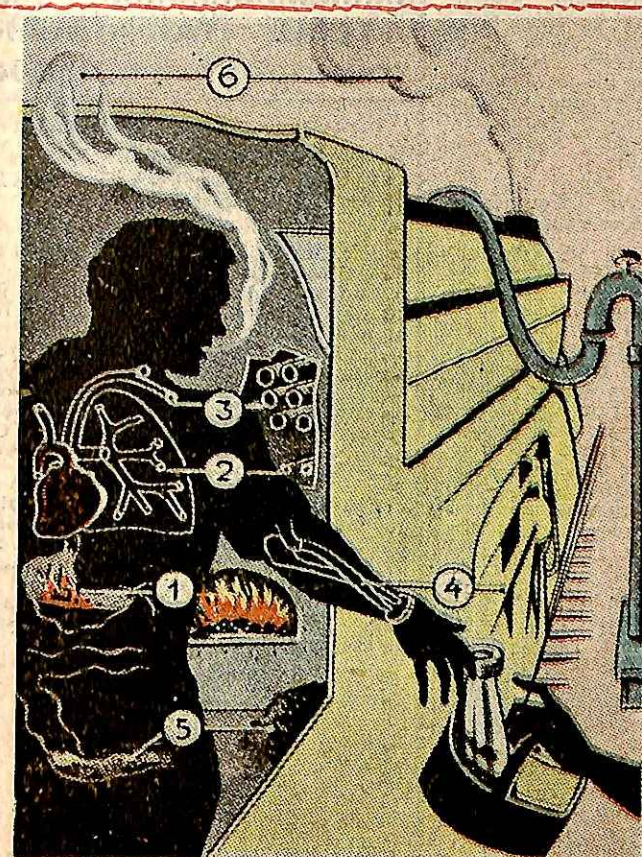
«Π ο ν ε μ έ ν ο Μ ο λ α κ τ ο π ο υ λ ο. Ν.»: Για ν' αποφευχθεί να σας συναντήσει αμφαλός θα έχη τους λόγους της. Έπειτα σ' ένα χωριό, δεν το καταλαβαίνετε και μόνος σας πως πρέπει ν' αποφεύγετε τα κοσμοπολίτικα και να μην εκθέτετε την τιμή μιας κοπέλας; «Ε ν η τ ε μ έ ν η ν Ε λ π ι δ α. Ν.»: Σείς μπορεί να του φερόκατε εν τάξει και να είσθε καλή και ευγενική. Αυτός όμως φαίνεται ότι άδιαφορεί και καλά θα κάνετε να μη τον σκεπτεσθε πια. Να θεωρήσετε, μάλιστα, τον έαυτό σας ευτυχισμένο που άνακαλώσατε ενκαίρως το χαρακτήρα του.

«Ο Δ... και η Χ...»: Ερωτεύμενον μ' αθητική και έρωτευμένην, μα θήτριαν Μολάων. Όρατο είναι το είδωλό σας. Σας εύχομαι να κρατήση. Βέβαια, δεν θα πρέπει να εκτεθείτε. Κρατήστε την αγάπη σας μυστική κι' άγνη ως πού να μεγαλώσετε και μια μέρα άσφαλώς θα ευχισήσθε.

«Μ ι κ ρ ή ν ν ι α έ ρ ω τ α. Κ α λ α μ α τ ι α ν ή ν. Ν.»: Είσθε λογική. Μείνετε σοβαρή κι' αφήστε τον να κυττάει. Όλος ο κόσμος μπορεί να θαυμάζει το «ωριανό». Αυτό δεν σημαίνει ότι διατρέχετε κινδύνους, προ πάντων όταν ξέρετε να κρατήσετε τη θέση σας.

«Β. Β. Α. Μ. Α. Μ. 18. Ν.»: Δεν μπορούμε ποτέ να ποούμε πως όλα κορίτσια είνε εξευτελισμένα. Υπάρχουν βέβαια και τέτοια γιατί δημιουργήσε η επιπολαιότητα των νέων που τα παρέσυρε. Αν η νέα αυτή αρνήθηκε να παντρευτεί άλλον, αυτό σημαίνει ότι σε άναπα, και ότι θα γίνει μια καλή σύζυγος. Γράψτε στους γονείς της.

ΜΙΡΑΝΤΑ



Τόσο, ο άνθρωπος όσο κι' η μηχανή καταναλώνει φυσικά προϊόντα που περιέχουν άθρακα. Η καύσις αυτού του άθρακα (1) γίνεται με οξυγόνο (2), κι' η παραγόμενη θερμότης μεταφέρεται από ένα ύγρο (3) που κυκλοφορεί μέσα σε σωλήνες και χρησιμεύει για τη λειτουργία των μυών (4). Τα άχρηστα υποπροϊόντα της καύσεως (5 και 6) αποβάλλονται απ' τον οργανισμό.

Στο διάστημα της ημέρας, ο άνθρωπος εισάγει στο σώμα του περίπου 2 κιλά νερό με τη μορφή διαφόρων ποτών κι' άλλο 1 κιλό με τις λεγόμενες στερεές τροφές (π.χ. λαχανικά, φρούτα, ψωμί, κρέας) που περιέχουν 30-90% νερό.

Έξ' άλλου, 10 περίπου κιλά νερού κυκλοφορούν συνεχώς μέσα στο σώμα περνώντας από το ένο στο άλλο όργανο. Τι κάνουμε π.χ. όταν καταπιούμε το σάλιο μας; Αφορούμε μια μικρή ποσότητα νερού απ' τους σιελογόνους αδένες, κι' αυτό το αναπληρώνουν άμέσως παίρνοντας ίση ποσότητα απ' το αίμα. Το νερό που κατάπιεμε, άπορροφάται απ' το στομάχι και τα έντερα και περνάει στο αίμα.

Με ανάλογο λοιπόν τρόπο κυκλοφορούν σ' ολόκληρο τον οργανισμό μας τα 10 κιλά νερού. Απ' τα 5 περίπου κιλά αίματος που έχει το σώμα μας, τα 2 κιλά αντιπροσωπεύουν τα στερεά κι' διαλυμένα συστατικά του αίματος (κύτταρα, άλατα, ινική, κλπ.), τα δε 3 κιλά είνε το νερό που περιέχει αυτά τα συστατικά. Η ποσότης του άλατινίου μέσα στο αίμα είνε περίπου 1%, δεν αλλάζει δε ποτέ, όπως δεν αλλάζει ποτέ και η ποσότης του νερού. Είτε είμαστε μισοπεθασμένοι απ' τη δίψα στην έρημο, είτε έχωμε άδειάσει άλλεπάλληλα ποτήρια μπύρας στο μπάρ, το αίμα μας διατηρεί πάντα την ίδια πυκνότητά. Δεν γίνεται πιο άραιό ή πιο πηχτό ούτε κατά ένα εικοστόν τοίς 100. Ο λαιμός, το στομάχι, οι μύες, το δέρμα, μπορεί να ξεραθούν, να στεγνώσουν, άλλα το αίμα μένει άμεταβλητό.

Τι γίνεται λοιπόν το πλεόνασμα του νερού, που εισάγουμε στον οργανισμό μας; Συγκρατείται πρώτα από το σπέν, που βρίσκεται ανάμεσα στα έντερα και στο κυκλοφορικό σύστημα, άκριβώς για να προφυλάγη το αίμα απ' την πείσση του νερού (γι' αυτό πρήζεται το σπέν άφου πιούμε πολλά ύγρά).

Το μεγαλύτερο «τεπόζιτο» νερού είνε οι μύες του σώ-

τος, που μπορούν ν' άπορροφήσουν μεγάλες ποσότητες απ' αυτό: ως 30 κιλά!

Τέλος, οι νεφροί, συνδεδεμένοι με το κυκλοφορικό σύστημα, φιλτράρουν το αίμα και παραλαμβάνουν, μαζί με άλλες ουσίες, και το πλεόνασμα του νερού.

Οι μετακινήσεις αυτές του νερού μέσα στον οργανισμό κανονίζονται από ένα μικρό νευρικό κέντρον του έγκεφάλου που συνδέεται με νευρά μ' όλα τα όργανα, ιδίως όμως τους μύς και τους νεφρούς. Άν λοιπόν το σπέν δώσει στο αίμα μερικό απ' το ύγρο που πήρε απ' τα έντερα, το έγκεφαλικό κέντρον διεγείρει άμέσως τους μύς, για ν' άπορροφήσουν αυτό το πλεόνασμα νερού, και τους νεφρούς για να το διώξουν απ' το σώμα. Έξ' άλλου, μια ποσότης νερού φεύγει απ' τους πνεύμονες με την έκπνοη κι' απ' τους πόρους του δέρματος με την είδρωση.

Όταν, με μια μετάγγισι αίματος ή φυσιολογικού όρρου, εισάγουμε απ' εύθειας μέσα στις φλέβες ένος ανθρώπου 1-2 κιλά ύγρου, θα περίμενε κανείς ν' αυξηθή σημαντικά η ποσότης του αίματος και ν' αλλάξει η σύνθεσίς του. Κι' όμως δεν συμβαίνει ούτε το ένα, ούτε το άλλο. Όπως όλα τα όργανα του σώματος, και το αίμα άντιστέκεται άποτελεσματικά σε κάθε άποπειρά μεταβολής του.

Σαν το κέντρον ρυθμίσεως του νερού, υπάρχουν κι' άλλα μέσα στον έγκεφαλο.

Καθ' ένα απ' αυτά έχει ανάλαβε τον έλεγχο του έφοδισμού του οργανισμού με ένα απ' τα άπαραίτητα θρεπτικά συστατικά: πρωτεΐνες, άσχαρρα, λίπη, άλατι, φώσφορο, άσέστιον, κλπ. Συνδέεται δε με τα αντίστοιχα όργανα.

Το κέντρον των λιπών κανονίζει την περισσότερη ή λιγότερη παραγωγή απ' τα κύτταρα ένος φυράματος, που συντελεί στην οξείδωσι των λιπών και τη μεταβολή τους σε θερμότητά και ενέργεια. Όταν δηλαδή το σώμα χρειάζεται περισσότερη θερμότητά ή ενέργεια, το έγκεφαλικό κέντρον διατάζει την παραγωγή πιο πολλού φυράματος, ώστε να γίνει έντονη η οξείδωσις των λιπών της τροφής.

Άλλο κέντρον του έγκεφάλου κανονίζει την παραγωγή ινσουλίνης απ' το πάγκρεας, της ουσίας δηλαδή που μεταβάλλει το άμυλον και το άσχαρρον των τροφών σε «γλυκογόνο» χρήσιμο για τους μύς.

Οι πρωτεΐνες των τροφών είνε άπαραίτητες — σε ποσότητά περίπου 50 γραμμαρίων την ημέρα — για την άναπλήρωσι της θορόας που παθαίνουν απ' τη συνεχή λειτουργία τα κύτταρα της ανθρώπινης μηχανής. Αφού άπορροφηθούν λοιπόν απ' τον οργανισμό και υποστούν διάφορες μεταβολές (σχεδόν άγνωστες άκομη στην Έπιστήμη), άποταμειώνονται στο σπέν, τη σπλήνα, τους μύς, τα όστα. Όλες αυτές οι λειτουργίες διευθύνονται από άλλο έγκεφαλικό κέντρον.

Όταν ο άνθρωπος υποσιτίζεται ή όταν έχη πυρετό, ο οργανισμός καταναλώνει το άπόθεμα των πρωτεϊνών του. Πρέπει όμως να σημειώθι ότι δεν χάνουν πρωτεΐνες όλα τα όργανα με τον ίδιο ρυθμό. Η καρδιά, ο έγκεφαλος κι' οι άναπνευστικοί μύες, δηλαδή τα πιο άναγκαία όργανα, μένουν άδίκτα, και μάλιστα άπορροφούν πρωτεΐνες, απ' αυτές που παρέχει στο αίμα ο υπόλοιπος οργανισμός. Φθείρεται δηλαδή σιγά-σιγά ολόκληρο το



Το αίμα δεν αλλάζει ποτέ

σώμα για να τα συντηρήσει. Και αν η πυρετική κατάσταση διατηρηθή επί πολύ, δεν άντικαθίστανται δε έξωθεν δια των τροφών τα καταναλισκόμενα άποθέματα, τότε μοιραίως έπέρχεται ο θάνατος.

Η πρώτη πηχίσι προς το Άπειρον

Ένας χωρικός απ' το Σικάγο, ο Εύγένιος Μένον, σκαπεύει να επιχειρήση την 1η Σεπτεμβρίου να πετάξη στο Άπειρον. Κατασκευάζει ήδη γι' αυτό το σκοπό μια κυλινδρική ροκέτα, άραους 312 τόνων και μήκους 9 μέτρων. Μ' αυτήν ελπίζει ν' άναπτύξη ταχύτητα 2.300 χιλιομέτρων την ώρα και να βγή σε τρία λεπτά απ' την ατμόσφαιρά της Γης (ύψ. 40 χλμ.).

ΠΡΟΣΕΞΕΤΕ ΤΙ ΛΕΓΕΙ Μια παθός-γιατρός!



Υπέφερα τακτικά από πονοκεφάλους κι' όμως έδισταζα να πάρω ΚΑΛΜΟΛ, μου φαινόταν πως ήταν δύσκολο να το καταπιώ!



Έδοκίμασα όμως δύο τρόπους που μου υπέδειξε μία φίλη μου: Βούτηξα για λίγο το κασέ στο νερό. Έτσι όπως είχε μαλακώσει το καπάκι, μια χαρά.



Άλλοτε πάλι άνοιξα άπλουστά το κασέ και άδειάζοντας τη σκόνη του ΚΑΛΜΟΛ στο βάθος της γλώσσας, ήπια μερικώς γουλιάς νερού.

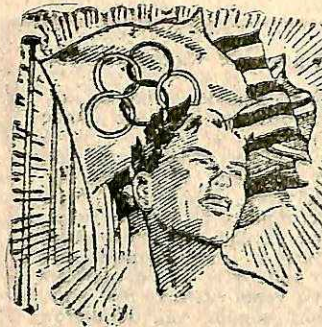


Θαύμα και με τους δύο τρόπους. Ο πονοκέφαλος μου πέρασε γρήγορα και ένοιωσα ταυτόχρονα μία άνακούφισι και εύεξία.

Από τότε ΚΑΛΜΟΛ και μόνο ΚΑΛΜΟΛ δεν παυδίνονο
γιατί νομίζω πως καλύτερο
ΣΕ ΠΡΑΣΙΝΟ ΚΟΥΤΑΚΙ



ΔΕΚΟ.

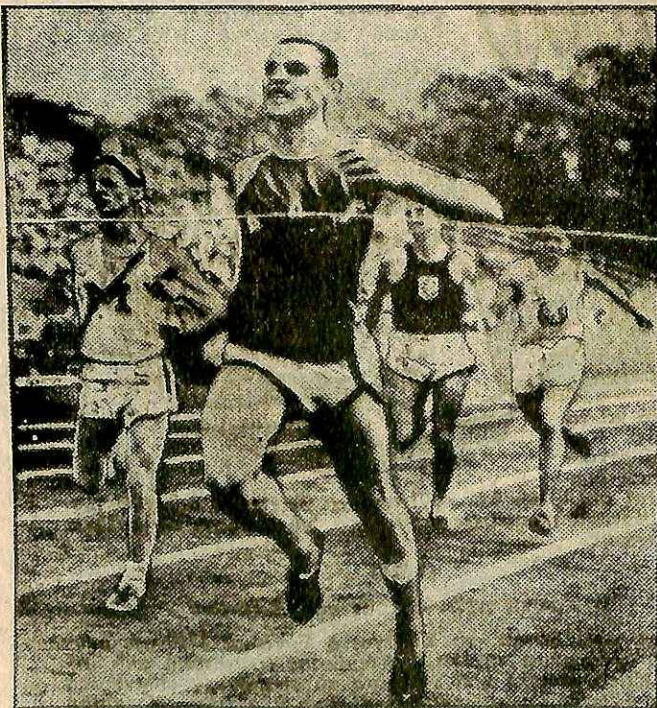


Ο Διεθνής ΧΗΤΒΟΛ

Αμερικανοί Όλυμπιονίκες και πρωταθληταί του κόσμου στις Αθήνες

Οι προσεχείς αγώνες στο
Παναθηναϊκό στάδιο

Το μεγαλύτερο αθλητικό γεγονός του 1949 για τους Έλληνες φιλάθλους θα είναι οι Έλληνοαμερικανικοί αγώνες του Παναθηναϊκού Σταδίου. Παγκόσμιοι άσσοι του αθλητικού στίβου και γνωστοί Όλυμπιονίκες του Λονδίνου θ' αγωνισθούν τον Αύγουστο στο μοναδικό στον κόσμο μαρμαρίνο στάδιο, με τ' όνομα των προδρόμων. Ο Γκόρντεν, που ρίχνει δίσκο 55 περίπου μέτρα, ο Ρίτσαρντ, που πελάει 4,50 μ. στο έπι κοντώ, ο Φούξ, που ρίχνει σφαίρα 17,42 μ. ο Ντίξον, που τρέχει 13" 8 τα 110 μετ' εμπόδων και είναι ο νικητής του νέγρου Όλυμπιονίκου και πρωταθλητού του κόσμου Ντίλλαντ, ο Φίλιπς, που πελάει στο ύψος 2,04 μ., ο Μπράϊαν που πελάει μήκος 7,75 μ., ο Χέλντ, που ρίχνει ακόντιο 76,81 μ., ο Στάντφελντ, που τρέχει 10" 3 τα 100 μ. και 20" 4 τα 200, ο Ρόντεν, που νίκησε τον πρωταθλητή του κόσμου Μάκ Κίνλεϋ στα 400 μ. με 46" 4 και αρκετοί



Ο Αμερικανός Όλυμπιονίκης Χουάιτφελντ, που θάλλη τον Αύγουστο με τους άλλους άσσους των παγκοσμίων στίβων στις Αθήνες.

έμποδίων Ντίλλαντ, Άτλεϋ, 400 μ. μετ' εμπόδων Φράτσερ, Ντόακ. Άλλα εις ύψος Φίλιπς, Μοντσαίν. Άλλα εις μήκος Μπράϊαν, Ντάγκλας, Άισα, Άλμα επί κοντώ, Ρασμούσεν, Μοντγκόμερυ, Άλμα τριπλούν Κούτσην. Δισκοβόλια Λούις, Ακοντισμός Πικάρ, Γιάγκ, Σφαιροβόλια Φέλτον, Μοντγκόμερυ.

Ποιά από τις δύο ομάδες θάλλη στις Αθήνες δεν ξέρουμε. Πιθανόν να γίνει αναπροσαρμογή των συνθέσεων και ο Φέρρι να στείλη μικτή ομάδα από πρωταθλητές των δυο αποστολών. Για να έχουμε λοιπόν κάποια ιδέα της αξίας των Αμερικανών άσσων θα δώσουμε τ' αποτελέσματα του πρωταθλήματος της Αμερικής, όπου βασίστηκε ο εκλεκτός για να καταρτίσει την αντιπροσωπευτική ομάδα των Ηνωμένων Πολιτειών για τους αγώνες της στην Ευρώπη. Δρόμος 100 μ. Στάντφελντ 10" 3, Γουόρκ, Κόνγουελ δρόμος 200 μ. Στάντφελντ 20" 4, Πήτερς 400 μ. Ράντεν 46" 4, Μάκ - Κίνλεϋ 46" 5, Μιχιάκο, Δρόμος 800 μ. Ουάιτφελντ 1' 50", 5. Μπάρνερ, Πάουερς, Δρόμος 1500 μ. Τούμυ 3' 52", 6. Κάρνε, Μάκ Γκασίρ, Δρόμος 3000 μ. μετ' εμπόδων Στάν 9' 31", Ηφισρ Ρόστ, Δρόμος 5000 μ. Γουίλτ 14' 49", 3. Ασενφελτ, Μπλάκ, Δρόμος 10.000 μ. Γουίλτ 31' 05", 7. Μπρούτσερ, Δρόμος 110 μ. μετ' εμπόδων Ντίξον 13" 8, Ντίλλαντ 13" 9, Άτλεϋ, Δρόμος 400 μ. μετ' εμπόδων Μουρ 51" 1, 2. Άλτ, Φράτσερ, Άλμα εις ύψος Φίλιπς 2 μ. Χέντμσον, Μοντσαίν, Άλμπτριον, Άλμα εις μήκος Μπράϊαν 7' 65", Ντάγκλας, Άισα, Άλμα επί κοντώ Ρίτσαρντ 4' 37", Ρασμούσεν 4' 35", Μοντγκόμερυ, Άλμα τριπλούν Μπράϊαν 14' 96", Κούτσην, Σφαιροβόλια Φούξ 17' 42", Λάμπερτ, Θουμσον, Μάγιερ, Σάντερ, Όλοι τους ρίχνουν πάνω από 16' 75", Δισκοβόλια Γκόρνκεν 53' 16", Φράνκ, Λιούις, Ακοντισμός Χέλντ 76' 81", Χαίς, Πικάρ, Γιάγκ, Σέτμουρ, Σφαιροβόλια Φέλτον 53' 90", Ντρέγιερ 52' 80", Μοντγκόμερυ.

Μια προσεχτική ματιά στα παραπάνω αποτελέσματα του αμερικανικού πρωταθλήματος πείθει πως αρκετοί Όλυμπιονίκες και πρωταθληταί του κόσμου νίκηθηκαν απροσδόκητα από νέους άστρες. Αυτοί θα είναι οι γίγαντες του παγκοσμίου αθλητισμού που θα χαρούμε βλέποντάς τους ν' αγωνίζονται στο Παναθηναϊκό Στάδιο τον Αύγουστο. Ας κάνουμε λοιπόν λίγη υπομονή ως τότε, γιατί αξίζει τον κόπο και κάθε θυσία ν' απολαύσουμε τέτοιες αθλητικές προσοπικότητες. Βέβαια οι Έλληνες αθληταί δεν θα μπορέσουν να τους συναγωνιστούν. Αρκεί όμως να δούμε τους Αμερικανούς να συναγωνίζονται μεταξύ τους. Το θέαμα θα μας μείνει αιώνια χαρραγμένο στη μνήμη.

ΤΑΚΗΣ Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Είκοθενεκαφωτισμένο στικουάλεξο

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1. ΟΛΟ 2. ΠΟΛΩΝΙΑ 3. ΠΑΡΑΣ 4. ΚΗΦΙΣΟΣ 5. ΟΣΟ

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. ΟΡΗ 2. ΚΟΛΑΦΟΣ 3. ΛΟΡΙΣ 4. ΒΟΝΑΣΟΣ 5. ΙΣΟ

Οι αναμασίες που σχηματίζουν με τα θρηκτικά τους τις λέξεις αυτές είναι οι ακόλουθες:

1. Όνομα. Λάμπα. Όδους. 2. Πεταλούδα. Οκτάπους. Λύρα. Ορλόγι. Νήμα. Ίσχυ. Αράχνη. 3. Πλήν. Αγκυρά. Ρόβαν. Άνθος. Στόχος. 4. Καρφί. Ηλίας. Φανάρι. Ίππος. Σουβλί. Όπλη. Σάκκα. 5. Οκτώ. Σφύρι. Όπλον. Πρόσθεσις με κρυπτικές

Για νάνε 41 τα πρώτα δυο ψηφία του αριθμού, η πρώτη στήλη δεν μπορεί παρά ναχη τους αριθμούς 4, 5, 6, 7, 8 και 9 (μικρότεροι αριθμοί θα ήταν αδύνατοι να θάρουν αριθμούς 41). Ξεκινώντας απ' αυτό το δεδομένο, βρίσκουμε όλους τους αριθμούς, που είναι οι εξής:

4189

5290

6301

7412

8523

9634

41349

Λογικιστικές γρίφες

Το μετάξι (Με τάξι...)

Η νεκρότα

Άφου ο Μαρουλός είχε πρόσφατο πένθος για το θάνατο του πατέρα του, δεν μπορούσε να είχε αγοράσει για τον εαυτό του μια πολύχρωμη και τόσο εξωφρενική γραβάτα.

Πρωτότυπη μαγική εικόνα

Δεν έχετε παρά να αναστρέψετε την εικόνα. Στη θέση των πέντε προσώπων θα παρουσιαστούν πέντε νέες φάτσες.

Συλλαβόγρυφος

ΤΑ, ΤΟ, Η, ΟΝ = ΤΑΤΟΙΟΝ.

Η τιμή του επαννέληκτος

Μια αμερικανική εταιρεία του Κολομβίου (Οχάιο) εξέθεσε ένα χρηματικό βωτό του τύπου, που, σύμφωνα με τις διαθεσάσεις των κατασκευαστών του, ήταν άσφαλές 100%. Το χρηματικό βωτό μεταφέρθηκε στο Μουσείο της αστυνομίας κι οι πρώτοι που δοκίμασαν να το ανοίξουν ήταν οι ειδικομένοι στα ζητήματα των διαρρήξεων αστυνομικοί. Κόπος χαμένος! Όλες τους οι προσπάθειες απέτυχαν.

Την άλλη μέρα, παρουσιάστηκε ένας άνθρωπος, που, αφού εξέτασε προσεκτικά το χρηματικό βωτό, το άνοιξε μέσα σε διάστημα πέντε μόνον λεπτών. Άλλ' όταν τελείωσε η δουλειά του, οι αστυνομικοί που βρίσκονταν μέσα στην αίθουσα τον έπιασαν. Ήταν ο Κενέθ Σκώτ, τελειόφοιτος του Πανεπιστημίου της Πενσυλβανίας, πρώην ήθοριος του Χάλιγουρντ και ήδη διαρρηκτής. Για την ακρίβεια, ο υπ' αριθμό 3 διαρρηκτής των Ηνωμένων Πολιτειών, σύμφωνα με τη «βαθμολογία» που του έχουν δώσει οι Αμερικανοί αστυνομικοί.

— Το ήξερα πως θα με πιάνατε, είπε ο Σκώτ στους αστυνομικούς. Αλλά δεν μπορούσα ν' αφήσω την τιμή του επαγγέλματος να διασφύεται από τις διάφορες φήμες. Εκείνο που θέλω να καταλάβουν όλοι είναι ότι για τους άσους της δουλειάς το άνοιγμα όποιουδήποτε χρηματικού βωτού είναι ένα παιγνίδι.

Ο Σκώτ κατηγορείται για πολυάριθμες διαρρήξεις.

ΠΕΡΙΠΟΙΗΘΕ τά πόδια σας

Ποδόλυτρο και γυμναστική

Η ζωή είναι ωραία... όχι όμως όταν μας πονούν τα πόδια!

Όστόσο, τόσοι και τόσοι άνθρωποι γυρίζουν απ' τη δουλειά τους ή απ' τα ψώνια, πετάνε τα παπούτσια τους και υποφέρουν όλη την υπόλοιπη μέρα απ' τα κουρασμένα και πρησμένα πόδια τους — ενώ θα μπορούσαν να το αποφύγουν, διαθετόντας μόνο λίγα λεπτά της ώρας. Ένας ελάχιστος κόπος, μια μικρή περιποίηση των ποδιών τους, θα τους χάριζε απεριόριστη άνεση, ζωτικότητα κι ελαστικότητα σ' ολόκληρο το σώμα.

Ο καλύτερος τρόπος για να ξεκουράσετε τα πόδια σας, είναι μια κατάλληλη γυμναστική. Πριν απ' αυτήν όμως, κάνετε ένα ποδόλυτρο με χλιαρό νερό, όπου να έχετε προσθέσει μια φούστα κοινό αλάτι.

Να πως θα γίνει αυτό το ποδόλυτρο: Βυάξτε πρώτα τα ρούχα σας και φοράτε μίαν εύρυθμη κι ελαφρή ρόμπα — ή μόνον με το εσώρουχον. Γεμίστε μια λεκάνη με νερό ως τη μέση και προσέτετε το αλάτι. Κάθεστε σε μια καρέκλα χαμηλή, τόσο που νάναι τα πόδια σας πραγματικά χαλαρόμενα, ακουμπισμένα στον πάτο της λεκάνης. Η πλάτη σας πρέπει ν' ακουμπάει κάπου ξεκούραστα — στη ράχη της καρέκλας σας ή σ' ένα μαξιλάρι. Το νερό πρέπει να σκεπάζει εντελώς τα πόδια σας, ψηλότερα απ' τους αστραγάλους.

Μένετε έτσι επί 5 - 8 λεπτά της ώρας. Σ' όλο αυτό το διάστημα, προσπαθείτε να σκέπτεσθε κάτι ευχάριστο, π.χ. ένα ωραίο γλέντι σας ή μια εκδρομή που σχεδιάζετε. Κατόπιν σκουπίζετε καλά τα πόδια σας με μια φλοκατή πετσέτα, τριβοντάς τα με ευθύγραμμες με μονοκόμματα κινήσεις ως τους γοφούς. Το τρίψιμο πρέπει να γίνεται πάντοτε από κάτω προς τα πάνω.

Έπειτα απ' αυτό το ποδό-

Η στήλη του καβήνητου της ύνιεινης του δερματός «Δρ. ΤΟΜΑΣ».

Η Πούδρα Δρ. ΤΟΜΑΣ

Η Πούδρα του σημερινού καβήνητου του Πανεπιστημίου Παρισιών Δρ. ΤΟΜΑΣ είναι αόριστης ποιότητας και τελειότητας ουδέτερη, απορροφάει προς την επιδερμίδα και προσδίδει εις αυτήν απαράμιλλαν βελούδινη θύνη και δροσιά.

Η Πούδρα Δρ. ΤΟΜΑΣ είναι ασυνώνυμος εις αερόλη λεπτότητα τελείως άπαι, περιέχει όλα τα ύνιεινα συστατικά και είναι αρωματική.

Η Πούδρα Δρ. ΤΟΜΑΣ παρασκευάζεται εις δέκα χρωματισμούς: Νατυρέλ, Ρασέλ 1, Ρασέλ 2, Κρεολά, Πέας, Όκρ-ροζέ, Μορέσκ, Όκο, Σικλαμέν, και Λευκή.

Μεταχειρίζεσθε πάντοτε καλλυντικά Ντόκτωρ ΤΟΜΑΣ

Δείνματα δωρεάν. Κατακαρέας 35. Τηλέφ. 24-801

ΦΑΚΙΔΕΣ Ριζική θεραπεία

Αντιμετατίζετε τον ήλιο

άνευ φόβου.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑ ΔΩΡΕΑΝ

Γατρίων: Πιπίου 38-Τηλ. 85.099



Τραγικό ΔΙΗΓΗΜΑ

ζι μ' αυτό τον άνθρωπο... Μόνο που τον βλέπετε...

Η Λίνα τον διέκοψε.

— Αυτό ήρθες να μου πής; ρώτησε.

— Όχι, απάντησε ο Ραούλ. Ήρθα να σου πω πως σ' αγαπάω.

— Πάψε, Ραούλ... Και πως μόνο στην αγάπη μου θα μπορούσες να νοιώσεις την αληθινή αγάπη, συνέχισε ο νέος. Ο Τόνιο δεν είχε για σένα... Όμολόγησε, Λίνα, πως είσαι δυστυχισμένη κοντά του... Αυτός ο άνθρωπος είναι ένα κτήνος!

Η Λίνα στύλωσε τα μάτια της μέσα στα δικά του.

— Δεν τον φοβάσαι, Ραούλ; ρώτησε.

— Όχι, απάντησε ο νέος με σταθερή φωνή. Δεν φοβάμαι ούτε τον Τόνιο, ούτε κανένα... Και σ' αγαπάω, Λίνα... Αφ' σέ με να σου μάθω την αληθινή αγάπη που δεν τη ξέρεις... Ήσουν όρφανη κι' απροστατευτή κι' ο Τόνιο σε μάζεψε από το δρόμο και σε παντρεύτηκε. Όλ' αυτά τα ξέρω... Η καρδιά σου ήταν πλημμυρισμένη από ευγνωμοσύνη γι' αυτό τον άνθρωπο. Μα δεν μπορείς να τον αγαπάς.

— Όχι, Ραούλ, δεν τον αγαπάω. Δεν τον αγαπάω ποτέ...

— Μένεις κοντά του από φόβο, συνέχισε ο νέος, γιατί δεν έχεις να σποιοχθες σε κάτι ή σε κάποιον. Σπείρεις στους ώμους μου, Λίνα. Είναι αρκετά γεροί...

Λέγοντας αυτά, είχε τραβήξει τη νεαρή γυναίκα κοντά του. Καί, ξαφνικά, τα χείλη τους βρέθηκαν τόσο κοντά, που ούτε οι ίδιοι κατάλαβαν πως έσμιζαν...

— Έτσι άκουσε η αγάπη τους. Ο Ραούλ ήταν ένα όμορφο και γερό παλληκάρι. Ήταν άμυαλό είχε πως μια γυναίκα είχε από χρόνια την έκμεταλ-



Ο ΜΑΝΑΒΗΣ ΒΓΑΙΝΕΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟ

— Έ, ρε και κάτι καντούλες που έχω σήμερα!...

(Το Β. Χριστοδούλου)

λευσι του δάσους του Σερνίκου
καί περισσότεροι από τριάντα
ξυλοκόποι εργαζόταν σ' αυτό
για λογαριασμό του.

Στην άκρη του δάσους, προς
το μέρος της κωμόπολεως, βρι-
σκόταν ένα μικρό σπιτάκι, που
χρησίμευε άλλοτε για κατοί-
κία του δασοφύλακα. Μα από
την εποχή που ο Ραούλ πήρε
την εκμετάλλευσή του δάσους,
δεν υπήρχε πια δασοφύλακας
κι' αυτό το σπιτάκι έμενε α-
κατοίκητο.

Ο Ραούλ μετέφερε, λοιπόν,
σ' αυτό κρυφά μερικά έπιπλα
καί το μετέβαλε σε μια χαρι-
τωμένη ερωτική φυλάκη. Εκεί
πήγαινε και τον συναντούσε η
Λίνα, κάθε φορά που της δι-
νόταν η ευκαιρία.

Μά, μια μέρα, ο Τόνιο άνα-
κάλυψε την προδοσία της γυ-
ναίκας του. Κι' άμέσως κατά-
στρωσε μέσα στο μυαλό του
το σχέδιο της εκδίκης του.
Ένα άπογεμα, παραμονεύ-
σε Ραούλ και τον είδε να μπαί-
νει μέσα στο μικρό σπιτάκι
του δάσους.

Έπειτα από μερικά λεπτά,
ο Τόνιο έβλεπε την πόρτα και
μπήκε κι' αυτός μέσα.

Ο Ραούλ ταραχτηκε βλέ-
ποντας τον, αλλά προσπάθησε
να μην το δείξει.

—Σάν πολύ νωρίς ήρθε,
του έπτε σαρκαστικά ο Τόνιο.

—Τί θέλεις να πης; ρώτησε
ο άλλος.

—Αυτό που θέλω να πω δεν
είναι, βέβαια, σοδαρό, άπάντη-
σε ο Τόνιο. Νά... Χθές το
άπογεμα βρισκόμουν κοντά
στις λεύκες... Έκανα κι' εγώ
τόν περιπάτο μου... Η μή-
πως δεν έχω το δικαίωμα...

Εκεί είδα τη γυναίκα μου μα-
ζί σου και την άκουσα που
σούλεγε πως θαρχόταν σήμε-
ρα, μολις σουρουπώση, έδω...
Θέλω να πω, λοιπόν, ότι, ως
που να σουρουπώση, θα περά-
ση περισσότερο από ώρα...

Ο Ραούλ δάγκωσε τα χεί-
λια του.

—Καλά έκανες, όμως, που
ήρθες νωρίς, έπτε σε λίγο ο
Τόνιο. Γιατί έτσι θα μπορού-
με να συζητήσουμε. Δεν νομί-
ζω άλλωστε, πως έχουμε να
πούμε και πολλά πράγματα...

—Και μένα αυτή είναι η γνό-
μη μου, άπάντησε ο Ραούλ. Νά
τί έχω να σου πω, Τόνιο. Α-
γαπάω τη Λίνα και μ' αγα-
πάει κι' αυτή. Αν, λοιπόν, θέ-
λας να της δώσεις διαζύγιο,
θα την παντρευτώ και θα φι-
νώμε μακριά... Εκτός αν
θέλεις να φύγεις έσύ... Σ'

αυτή την περίπτωση, θα σου
αγοράσω τα χτηνάτα σου στην
τιμή που θα μου πης και θα
σου δώσω άποπάνω κι' έκατο
χιλιάδες φράγκα...

—Καλή είναι η λύσις σου,
έπτε ο Τόνιο. Μα έχω μια έλ-
λη που είναι πολύ καλύτερη...
Την ίδια στιγμή, άρμυσε
πάνω στο Ραούλ και, με μια
γερή γροθιά στο στομάχι, τον
έκανε να σωριασθή κάτω από
την καρέκλα όπου καθόταν.

—Όπου να συνέλθης ο νέος,
ο Τόνιο του είχε δώσει τα χεί-
ρια και τα πόδια κι' είχε χά-
σει το μαντήλι του μέσα στο
δαμάσι.

—Αλλά τότε αντίκρισε ένα
θέαμα που έκανε την άναπνοή
της να κοπεί μέσα στο στήθος
της. Ο Ραούλ κρεμόταν στη
μεση του δωματίου, με μια
γλίσσα πεταμένη μια πιθαμή
έξω από το στόμα του...

Εκείνη τη νύχτα ξέσπασε
μια τρομερή θυελλα και κανείς
δεν άκουσε τις φωνές και τα
ουρλιάσματα της Λίνας.

Αλλά, το άλλο πρωί, μερι-
κοί ξυλοκόποι που πήγαιναν
στο δάσος άκουσαν τις φωνές
της και έσπευσαν την πόρτα
του μικρού σπιτιού.

Η Λίνα ήταν καθισμένη στα
πόδια του κρεμασμένου. Πότε
ξεφώνιζε και πότε γελάσε. Α-
πό τ' άσυνάρτητα λόγια της
κανείς δεν κατάλαβε τίποτε.
Η δυστυχισμένη είχε χάσει το
λογικό της.

στόμα του για να μην μπορεί
να φωνάξει. Έπειτα, βγήκε έ-
ξω και ξαναγύρισε μ' ένα σχοι-
νί που είχε άφήσει κοντά στην
πόρτα όταν ήρθε.

Στο μεταξύ ο Ραούλ είχε
συνέλθει.

—Φοβήθηκες πως θα σε
σκότωναν; του έπτε σαρκαστικά
ο Τόνιο. Οχι, φίλε μου, δεν
είμαι φονιάς. Λοιπόν, τί
λέγαμε;... Α, ναι, δεν σου
μίλησα ακόμη για τη λύση που
έχω να σου προτείνω. Αυτή
η λύσις είναι πως πρέπει ν' α-
ποκτηθής...

—Όπως βλέπεις
τα έτοιμασά όλα... Νά και
το σχοινί με τη θλιεία... Για-
τί μ' άγρικυττάζεις;... Δεν
θα σ' άφήσω να κουρασθής κα-
θόλου. Θα τ' έτοιμάσω εγώ ο-
λα. Καί, πρώτα - πρώτα, άς
διαλέξουμε το δοκάρι για να
δέσουμε το σχοινί... Νομίζω
πως το μεσαίο είναι το καλύτε-
ρο... Συμφωνείς; έ;

Ο Τόνιο πήδησε άμέσως σε
μια καρέκλα κι' έδεσε το σχοι-
νί.

—Σου άρέσει; ρώτησε όταν
τελείωσε. Όπως βλέπεις, το
σχοινί δεν είναι ούτε πολύ κον-
τό, ούτε πολύ μακρύ...

Το κανόνισα στο ανάστημά σου...
Δεν μένει παρά ν' ας σου περά-
σω τη θλιεία στο λαιμό... Δεν
μπορείς, φυσικά, να σηκώθης
και να περπατήσεις... Άλλά
θα σε μεταφέρω εγώ... Έμ-
πρός, στηρίξου πάνω μου...

Λέγοντας αυτά, σηκωσε το
Ραούλ στα χέρια του και τον
στήριξε όρθιο πάνω στην κα-
ρέκλα. Έπειτα, πήδησε σε
μιαν άλλη, άρπαξε τη θλιεία
και την περάσε γύρω στο λαι-
μό του νέου.

—Μά την αλήθεια, δεν φαν-
ταζόμουν πως ήσουν τόσο βα-
ρύς, έπτε. Μου λύγισες τη μέ-
ση... Άλλά πρέπει να κάνω
κανείς ό,τι μπορεί για τους φι-
λους του... Και τώρα πρέπει
να σου βγάλω το φιαμάτο και
τα σπινιά από τα χέρια και
τα πόδια... Δεν είπα κολύ-
τερα έτσι; Μήπως δευιάσεις
να σπρώξεις μόνος σου την κα-
ρέκλα;... Καλά, καλά. Θα τ' ά-
κάνω εγώ όλα... Δεν θέλω να
κουρασθής καθόλου... Έτοιμος
Ραούλ;...

Η Λίνα έσπρωξε σιγά την
πόρτα και μπήκε μέσα στο μι-
κρό σπιτάκι του δάσους.

—Ραούλ! έπτε.

—Αλλά δεν πήρε καμιά ά-
πάντησι κι' έκανε τη σκέψη πως
ο άγαπημένος της δεν είχε
πάει ακόμη.

Το σκοτάδι ήταν πυκνό μέσα
στο δωμάτιο.

Η νεαρή γυναίκα πήγε τότε
στο τζάκι, όπου έβαζαν τη λάμ-
πα και την άναψε.

Αλλά τότε αντίκρισε ένα
θέαμα που έκανε την άναπνοή
της να κοπεί μέσα στο στήθος
της. Ο Ραούλ κρεμόταν στη
μεση του δωματίου, με μια
γλίσσα πεταμένη μια πιθαμή
έξω από το στόμα του...

Εκείνη τη νύχτα ξέσπασε
μια τρομερή θυελλα και κανείς
δεν άκουσε τις φωνές και τα
ουρλιάσματα της Λίνας.

Αλλά, το άλλο πρωί, μερι-
κοί ξυλοκόποι που πήγαιναν
στο δάσος άκουσαν τις φωνές
της και έσπευσαν την πόρτα
του μικρού σπιτιού.

Η Λίνα ήταν καθισμένη στα
πόδια του κρεμασμένου. Πότε
ξεφώνιζε και πότε γελάσε. Α-
πό τ' άσυνάρτητα λόγια της
κανείς δεν κατάλαβε τίποτε.
Η δυστυχισμένη είχε χάσει το
λογικό της.

Αλλά, το άλλο πρωί, μερι-
κοί ξυλοκόποι που πήγαιναν
στο δάσος άκουσαν τις φωνές
της και έσπευσαν την πόρτα
του μικρού σπιτιού.

Η Λίνα ήταν καθισμένη στα
πόδια του κρεμασμένου. Πότε
ξεφώνιζε και πότε γελάσε. Α-
πό τ' άσυνάρτητα λόγια της
κανείς δεν κατάλαβε τίποτε.
Η δυστυχισμένη είχε χάσει το
λογικό της.

Το τάκτ, στοιχείο της έπιτυχίας

Για ν' άποκτήσετε φιλική και συμπάθειες

Η οικοδέσποινα που έπιμένει και πιέζει τους φιλοξενουμέ-
νους της να πάρουν κι' άλλο φαγητό στο τραπέζι, μπορεί να είναι
περιποιητική, αλλά δεν έχει τάκτ. Ψάρεπε να σκεφθί ότι είναι
πολύ πιθανόν ναχουν χορύνει και να μη μπορούν να φανε πε-
ρισσότερο. Τίς λείπει όμως η φαντασία — και το τάκτ είναι
ενας συνδυασμός καλωσύνης και φαντασίας.

Ο άνθρωπος που θέλει να έπιτυχη και ν' άποκτήση φί-
λους, πρέπει ναχνη τάκτ, τόσο στις κοινωνικές, όσο και στις
επαγγελματικές σχέσεις του. Αυτό θα τον βοηθήση ν' αναλύση
τους προϊσταμένους, τους ύφισταμένους ή τους πελάτες του
και να συμπεριφερη άνάλογα προς το χαρακτήρα τους.

Το τάκτ μπορεί να ονομασθί και υποκειμενική ευγένεια. Η
αντικειμενική ευγένεια συνίσταται στις τυπικές εκδηλώσεις και
συνηθειες, όπως π. χ. το να βγάξη κανείς το καπέλλο του στις
κυρίες ή να μη βάζη στο στόμα το μαχαίρι. Η υποκειμενική
όμως ευγένεια είναι το να προσέχη κανείς τί θα εύχαριστήση
και τί θα προσβάλη τον άλλον, και να του ζητήση συγγνώμη
αν κάμη το λάθος να τον στενοχωρήση.

Όποιος θέλει ν' άποκτήση τάκτ, πρέπει πρώτα να εξα-
σκίση τη φαντασία του και την παρατηρητικότητα του. Πριν
έκδομήση μια γνώμη του ή μια έκφρασι, μπροστά σε άλλον
άνθρωπο, πρέπει να διερωτάται αν τα λόγια του θα τον εύχα-
ριστήσουν ή θα τον προσβάλουν. Σιγά - σιγά, όμως, με την
εξάσκηση, θα κατακτήση περιττός αυτός ο γρήγορος αλλά λε-
πτομερής προέλεγχος κάθε φράσεώς του. Θα συνηθίση δηλαδή
να μιλάει με τάκτ αυθόρμητα, χωρίς να χρειάζεται πια να
πολυσκεφθί. Τότε θα ξέρη πια ότι δεν είναι σωστό να μιλήση
στο συνομιλήτη του π. χ. για τη φαλάκρη του, ή για το άνα-
στημά του, ή για τη θρησκεία του, ή για τη μόρφωσί του. Γε-
νικώς, θ' αποφεύγη τα θέματα που μπορεί να τον πειραξούν.

Ενθ' άφαιρείται ν' άφιερώση ιδιαίτερα σκέψη γι' αυτό
άκριβώς όπως αποφεύγει εξ ένστικτου να σκουνοτυφήση πάνω
στον άλλον άνθρωπο όταν κυκλοφορή στο πεζοδρόμιο άνα-
μεσα στον κόσμο.

Αποτελεί έλλειψι τάκτ το να μιλάη κανείς για τη φυσική
έμφανισι του άλλου με τρόπο όχι κολακευτικό, π. χ. να δείξη
πως πρόσζε ότι είναι πολύ παχύς, ή πολύ κοντός, ή με στρα-
βά πόδια...

Αν έχετε τάκτ, δεν θα ρωτήση ποτέ μια γυναίκα πόσων
χρονών είναι, ούτε θα έπιχειρήση να υπολογίση την ηλικία
της, με πλάγιο τρόπο, π. χ. ρωτώντας την ποτε παντρεύτηκε.
Δεν θα ρωτήση ποτε έναν άντρα πόσα λεφτά κερδίζει, ούτε
αν έχη τελειώσει το γυμνάσιο.

Θ' αποφεύγετε να κρίνετε τους άλλους — εφόσον άλλωστε
δεν έχετε όλα τα στοιχεία που τους εσπρώχνουν σ' αυτήν ή
έκείνη την πράξι τους — εκτός αν σας το ζητήσουν οι ίδιοι.
Άλλοιώς, τα σχόλια ή οι συμβουλές σας θ' άποτέλουν άδικαιό-
γησι. Άλλά κι' όταν ακόμη σας ζητήσουν τη γνώμη σας, πρέ-
πει να τη διατυπώνετε με τάκτ, με τειοτες φράσεις ώστε να
«χρυσώσητε το χάπι» και να μη προσβάλετε την ευθεία του
άλλου. Άκόμη και μια δυσάρεστη αλήθεια γίνεται πολύ πιο
υποφερτή, όταν διατυπωθή με κατάλληλο τρόπο.

Ποτέ δεν πρέπει να έπικρινετε ή να έπιπλήξετε κάποιον μπρο-
στά σε άλλους ανθρώπους. Το απαγορεύει η στοιχειώδης ε-
υγένεια. Είναι έλλειψις τάκτ το να κάνε παρατηρήσεις σ' ένα
ύφιστάμενό σας μπροστά στους συναδέλφους του, ή το να έπι-
κρίνετε τη γυναίκα σας (ή τον άντρα σας). Έστω και στ' άστεία,
σε μια φιλική συντροπία.

Όταν είσατε άναγκασμένος ν' άρνηθήτε κάτι τι, π. χ. ένα
δάνειο, μην περιορισθήτε σ' ένα ξερό «Οχι». Αν δώσατε μια
έξηγησι της άρνήσεώς σας (έστω και ψεύτικη), αρχίζοντας με
τις ευγενικές λέξεις «Λυπούμαι πολύ, αλλά...» μετριάζετε
πολύ την άπογοήτευσι που προκαλείτε.

Μια άλλη συνηθισμένη έλλειψις τάκτ είναι το να έπιβάλλετε
στον άλλον τις γνώμες σας για ένα βιβλίο, για ένα πρόσωπο,
για ένα θεατρικό έργο, αντί να τους άφιετε έλευθερους να
διατυπώνουν τη δική τους γνώμη.

Είναι έλλειψις τάκτ το να ρωτάτε ένα φίλο σας πόσα πλή-
ρωσε για κάτι τι που θαυμάζετε. Μπορεί να το βρήκε σε τιμή
εύκαιρίας, πράγμα που δεν έχει υποχρέωσι να σας το πη.

Αν έχετε τάκτ, δεν θα ρωτήση ποτέ μια γυναίκα αν έ-
φτιασε μόνη το καπέλλο της, ούτε έναν άντρα γιατί έφυγε απ'
την τελευταία του θέσι, ούτε μια ζωντοχήρα γιατί χάρισε.
Μελετώντας τα γούστα και τις προτιμήσεις ενός ανθρώπου,
μπορείτε να βρήτε επανειλημμένως την εύκαιρία να τον εύχα-
ριστήση χωρίς πολλή κόπο. Αν π. χ. του άρέσουν οι μελι-
τζάνες και του κάνετε συχνά το τραπέζι μ' αυτές, θα τον
ένθουσιασσετε περισσότερο παρά αν του προσφέρατε ένα άκρι-
βό δώρο.

Όσotόσο το τάκτ γίνεται ελάττωμα, όταν φτάνη στην υπερ-
βολή — όπως άκριβώς ένα υπερβολικό φιλοφρόνημα καταναίει
κολακεία. Δεν υπάρχει λόγος να λέτε σ' όλα «ναι», γιατί χά-
νετε τότε την άτομικότητά σας, κι' έπομένως δεν μπορεί ναχете
την άξίωσι να σας σέβονται.

Δεν κερδίζετε άλλωστε τίποτε μ' αυτή τη συμπεριφορά. Νο-
μίζετε π. χ. ότι οι εκατομμυριόχοι έκτιμούν εκείνους που τους
κολακεύουν και τους προσκυνούν; Η ελπίσινεία κι' η ευθύτης
του χαρακτήρος άποτέλουν βασικά προσόντα για την έπιτυχία
στη ζωή. Και το τάκτ δεν πρέπει ποτε να φτάνη ως τη δουλι-
κήτητα.

Οι μέρες περνούσαν τραγικές
για τη δυστυχή γυναίκα άνάμεσα



ΕΝΑΣ ΠΙΣΤΟΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ

Είναι βράδυ. Ένα ζεστό βράδυ
του Ιουλίου. Στη βεράντα μιας
πολυτελέστατης βιλλίτσας, στο
Χολαργό, ένας άντρας ως τριαντα-
πέντε χρονών, καλοσμενός, με συμ-
παθητικό, μελαχρινό πρόσωπο,
που φορεί μαύρα γυαλιά για να
κρύβη τα σδυμένα του μάτια, κά-
θεται αναπαυτικά σε μια σάις-
λόγγκ.

Απέναντί του, σ' ένα χαμηλό
σκαμνί, κάθεται μια πολύ νέα γυ-
ναίκα με μαράζινη τη χρυσόξανθη
όμορφιά της.

Είναι βυσιμένη κι' αυτή, όπως
ο άντρας στη σιωπή της γλυκειάς
βραδυάς.

Εκείνη άναπολεί τα περασμένα.
Το μεγάλο της έρωτα για τον Κώ-
στα. Το γάμο της κι' έπειτα την
εύτυχισμένη, ανέφελη ζωή που πέ-
ρασε άνάμεσα στον άντρα της και
στο παιδί της. Μα η μοίρα δεν
είναι πάντα καλή. Είναι πολλές φο-
ρές σκληρή και χτυπάει άλύπητα.

Ήταν στα δυστυχισμένα χρόνια
της Κατοχής. Ήταν μεσάνυχτα ο-
ταν ξάφνικα άρρώστησε βαρεία το
παιδί και τους κι' ο Κώστας έπρεπε
να τρέξη να βρή άμέσως ένα γι-
ατρό.

Έξω η κυκλοφορία είχε σταματή-
σει και δεν άκουγες τίποτ' άλλο,
εκτός απ' το βαρύ ρυθμικό χτύπη-
μα της μπότας.

Ο Κώστας, γεμάτος άγωνία, ο-
ταν είδε το παιδί του να μελανοιά-
ζει, ρίχτηκε ασυλλόγηστα στο σκο-
τεινό όρομο κι' άρχισε να τρέχη
σαν τρελλός, για να φτάση εκεί που
βρισκόταν το σπίτι του γιατρού.

Σαστισμένος δεν πρόσζε ή δεν
άκουσε το Γερμανό που τον πρόσ-
ταζε δυο φορές να σταματήση. Κι'
όταν πια σταμάτησε ήταν άργά.
Μια σφαίρα σφύριζε δίπλα του κι'
άμέσως μια δεύτερη σφηνώθηκε πί-
σω από τ' αυτί του και τον έαπλω-
σε κάτω άναίσθητο.

Η Μηνίτσα, η γυναίκα του, ά-
κούγοντας τους πυροβολισμούς, κα-
τάλαβε πως κάτι έπαθε ο άν-
τρας της. Άρπάζοντας, άσυνείδη-
τα, το άρρωστο παιδί στην άγκα-
λιά της βγήκε στο δρόμο φωνάζον-
τας μ' όλη τη δύναμι που της άπο-
μενε:

—Μή! Για το Θεό! Μή του κά-
νετε κακό. Τρέχει για γιάτρο, για
το παιδί μου!

Οι σπαρτακτικές φωνές της γέμι-
σαν τη νύχτα κι' οι γειτόνοι που
φοβόντουσαν ν' άνοιξουν τις πόρτες
φώναζαν κι' αυτοί μέσα από τις
γρίλλες τις λίγες γερμανικές λέ-
ξεις που είχαν μάθει για να δάσουν
στον Γερμανό, να καταλάβουν
πως η γυναίκα έλεγε την αλήθεια,
και την έσπευσαν και έφεραν το
γιάτρο κοντά στο παιδί και κοντά
στον πληγωμένο.

Οι μέρες περνούσαν τραγικές
για τη δυστυχή γυναίκα άνάμεσα

στον δυό άγαπημένους της που
παλευαν με το θάνατο. Κι' όταν
πια ο κίνδυνος πέρασε και ο Κώ-
στας μπόρεσε να μιλήση, τα πρώ-
τα λόγια που πρόφερε ένα μεσημέ-
ρι ήσαν για το παιδί του:

—Το παιδί; Πως είναι το παιδί,
Μηνίτσα; Μηνίτσα γιατί δεν άνα-
βεις το φως;

Εντροπή η γυναίκα του έσκυψε
πάνω απ' το πρόσωπό του και κύ-
ταξε τ' άνοιχτά του μάτια. Ήταν
στυλωμένα δίχως έκφρασι στ' άνοι-
χτο παράθυρο. Έξω έλαμπε ο ή-
λιος.

—Κώστα, του ψιθύρισε, προσπα-
θώντας να κρύψη τους λυγμούς της.
Δεν είναι νύχτα... Είμε μεσημέρι!

Ένα μουγκρητό άκούστηκε τότε
και λόγια άπελπισίας δγχαν απ'
τα χείλη του:

—Δε σε βλέπω! Δε θα σε δω
πια!

Σώπασε, ενώ τα δάκρυα κυλούσαν
απ' τα σδυμένα του μάτια.

Ο γιάτρος που είχε φροντίσει
να φέρη κι' άλλους είδικους συνα-
δέλφους του, είχε με τρόπο προδια-
θέσει τη γυναίκα του για την άπελ-
πιστική κατάστασι του άντρας της.

—Πρέπει να φανητε γενναία, να
όπλισθητε με θάρρος. Από δω κι'
έμπρός δεν θα είσαι μόνο η άγα-
πημένη του συντρόφου, η μητέρα
του παιδιού του. Θα είσαι ακόμα το
φως του, η πιστή όδηγός του.

Μ' όλο το κουράγιο της η Μηνί-
τσα, όταν αντίκρισε την τραγική
πραγματικότητα, δεν μπόρεσε ν' άν-
θεξη.

Τα χρόνια όμως πέρασαν. Ο
πόνος της Μηνίτσας άπάλησε σιγά
σιγά. Η στοργική γυναίκα ξανα-
βρήκε το χαμόγελό της και η τρι-
κυμισμένη ψυχή της λικνισμένη τά-
ρα μέσα σ' ένα γαλήνιο λιμάνι,
ζούσε καρτερικά, γιατί τη θέρμαι-
νε η άσβουστη άγάπη της.

Αυτές οι θύμησις έκαναν τα μά-
τια της να δονοκώσουν κι' ένας θα-
δύς άναστεναγμός ξέφυγε απ' το
στήθος της.

Ο άντρας της θυσιζόμενος στη
σκοτεινία του, άναταράχτηκε.

—Αναστενάξεις, γλυκειά μου,
της έπτε άπλώνοντας τα δυο του
χέρια για να χαιδέψη το πρόσωπό
της. Νάξερεις πόσο υποφέρω, Μηνί-
τσα, όταν, χαιδεύοντάς σε, δρίσκω
τα μάτια σου δακρυσμένο.

Και τραδώντας την τρυφερά στην
άγκαλιά του τη φίλησε.

—Μηνίτσα, πές μου κάτι, της
ψιθύρισε χαιδεύοντας τα μαλλιά της.
Πές μου κάτι ν' άκούσω τη φωνή
σου.

—Σάν τί θέλεις να σου πω ά-
γάπη μου;

—Ό,τι θέλεις... Νά, κάτι που
να μοιάζι σαν παραμύθι...

Η Μηνίτσα άκούμπησε το κεφα-
λι της στα γόνατά του κι' άρχισε:
—Λοιπόν... ήταν μια φορά κι'
έναν καιρό, μια όμορφη νεράιδα που
ζούσε εύτυχισμένη, γιατί άκουγε τα
σοφά λόγια ενός θρασύ βασιλιά...

Ένα δάκρυ πούμοιαζε με λυσιμέ-
νο μολύβι, έστάζε στο μάγουλό της
και την έκανε να σταματήση.

—Συνέχισε, Μηνίτσα μου, της
έπτε ο Κώστας, χαιδεύοντας την
στο κεφάλι. Σε δεικνύω το δάκρυ...
Είμε ένα δάκρυ γεμάτο εύγνωμοσύ-
νη για σένα, για τη στοργή σου,
την άπέραντη άγάπη σου... Λοιπόν,
πές μου, τί έκανε η νεράιδα;

Μια παιδική φωνή άκούστηκε κι'
έν' άγοράκι χαριτωμένο μπήκε ά-
νάμεσα στο τρυφερό σύμπλεγμα:

—Μαμά, θέλω ν' άκούσω το πα-
ραμύθι.

Και η Μηνίτσα άρχισε να λή...
και βλέποντας αυτά τα πανεμένα
πλάσματα που τόσο καρτερικά άν-
τίκρυζαν τη σκληρή ζωή, δεν μπο-
ρούσε να σκεφθί τίποτ' άλλο παρά
μηνάχα πως ο Θεός τους είχε εύλο-
γήσει, γιατί πολύ είχαν υποφέρει
και πολύ αγαπήσει...

Το ντύσιμο και οι γραμμές ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ

Τί πρέπει να προσέξετε

Για το ντύσιμο, εκείνο που προέχει δεν είναι η μό-
δα, αλλά οι γραμμές του σώματός σας. Αυτές θα κα-
θορίσουν την έκλογή σας ώστε να προτιμήσετε αυτό
το φόρεμα ή ένα άλλο. Μην ξεχνάτε ότι το φόρεμά
σας πρέπει να έναρμονίζεται άπόλυτα με τις γραμ-
μές σας.

Νά ποιά είναι τα κυριώτερα σημεία που πρέπει να
προσέξετε:

1. "Αν το κέντρο του σώματός σας πέφτη προς
τα πίσω.

Αυτός ο τύπος είναι πολύ συνηθισμένος στις νέες.
Σώμα μακρουλό, στήθος μικρά και σφιστά, κνήμες κά-
πως κοντές σχετικά με το μήκος του κορμού. Το χα-
ρακτηριστικό αυτού του τύπου είναι η προσέξουσα
περιφέρεια. Θα διαλέξετε φορέματα που να είναι άρ-
κετά φαρδιά στο πίσω μέρος. Μ' αυτό τον τρόπο
θα κρύψετε το φυσικό ελάττωμα της σιλουέττας σας.
Θα προσπαθήσετε, αντίθετα να υπογραμμίσετε το
στήθος και τη μέση σας με έφαρμωστές ζώνες ή κον-
τα κορσά. Όλο το φάρδος του φορέματος πρέπει
να βρισκείται στο πίσω μέρος της φούστας.

2. "Αν άνήκετε στον «χοιτροκομμένο» τύπο.

Ο χοιτροκομμένος τύπος δημιουργεί ένα σοδαρώ-
τατο πρόβλημα αισθητικής άρμονίας στο σώματος.
Γιατί το μεγάλο στήθος κρούεται πολύ δύσκολα. Συ-
νοδεύεται, άλλωστε, τις πιο πολλές φορές κι' από
κοντόχοιτρο λαιμό. Θ' αποφεύγετε πρό παντός τους
ψηλούς γιακάδες και, αντίθετα, θα προτιμήσετε εκεί-
νους που έχουν σχήμα V ή τους γιακάδες που μοιά-
ζουν με σάλι. Θα προτιμήσετε εξ άλλου, τις ίσιες
φούστες, αλλά θα φροντίσετε να έχουν στα πλάγια
κάποια γαροντούρα, π.χ. ένα φιόγκο, ένα λοξό κό-
ψιμο, κτλ. που να τραβά τα βλέμματα. Έτσι, εκεί-
νοι που σας βλέπουν θα προσέξουν λιγώτερο το στή-
θος σας.

3. "Αν είσαστε παχουλή.

Αυτός ο τύπος είναι επίσης πολύ συνηθισμένος.
Στομάχι και κοιλιά προσέχουν. Η γυναίκα αυτού
του τύπου, όταν την βλέπη κανείς από πίσω, φαίνε-
ται εξαιρετικά στενή. Όλο της το βάρος βρίσκεται
προς τα εμπρός. Η στενότης της ράχης σας δεν
πρέπει να σας στενοχωρή, ούτε είναι σωστό να προσ-
παθήσετε να την κρύψετε. Θα προτιμήσετε τα φορέ-
ματα που είναι ίσια στη ράχη, αλλά θα φροντίσετε
να είναι αρκετά φαρδιά από τα πλάγια. Στο μπροστινό
μέρος τα φορέματά σας πρέπει να είναι πολύ άπλά,
στο σχήμα της μπλούζας. Ζώνη στενή και έφαρμο-
τη. Μην φοράτε κορσά και φούστα διαφορετικού
χρώματος. Αυτό το ντύσιμο δεν ταιριάζει στον τύπο
σας.

4. "Αν ο τύπος σας είναι τυπικά γυναικείος.

Αυτός ο τύπος, με τους πεσμένους ώμους, είναι
πολύ της μόδας έφτες. Όποιαδήποτε ηλικία και αν
έχετε, το ιδεώδες φόρεμα για σας είναι ή φαρδιά
φούστα, που κρύβει θαυμάσια τα πολύ γεράτα μέρη
του σώματός σας. Η ζώνη σας πρέπει να είναι έφαρ-
μοστη στη μέση σας και να στενεύη όσο το δυνατό
περισσότερο τη σιλουέττα σας. Οι ράφες προτιμούν
αυτό τον τύπο της γυναικας, γιατί τις εύκολύνει πολύ
στο ντύσιμο. Η σημερινή μόδα φαίνεται σαν να έγινε
επίτηδες γι' αυτόν.

5. "Αν άνήκετε στον άντρικό τύπο.

Μια εποχή αυτός ο τύπος της γυναίκας ήταν πολύ
διαδεδομένος. Για να είναι το ντύσιμό σας σύμφωνο
με τις απαιτήσεις της σημερινής μόδας, πρέπει να
διαλέξετε φορέματα που να «πέφτουν» όμορφα πάνω
σας, χωρίς να έφαρμάζουν στο σώμα σας. Τα ταγιέρ
είναι το ιδεώδες ντύσιμο για σας. Θα φροντίσετε μόνο
να τους προσδέσετε κάποια λεπτομέρεια «έξαντρη». Περφόρμα
θα σας πηγαίνουν τα φορέματά με βέστα
διαφορετικού χρώματος. Μπορείτε να στολίσετε τα
«σεμιζιέ» σας μ' ένα φιόγκο στο λαιμό. Είναι άνάγκη
να δώσετε κάποια γυναικεία χάρι στον τύπο σας,
που είναι κάπως «έληρος». Απ' αυτή την άποψη, τα
φορέματα με πολλούς πλισσέδες είναι ιδιαίτερως ά-
ξιοσύστατα



Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΧΑΛΙΦΗ

Ο Μωχαμέτ έλ - Μαν-
σούρ, ο γιός του δοξασμέ-
νου χαλίφη της Μεδίνας, εί-
δε για πρώτη φορά την έ-
μορφη Καλίλα στην δασι του
"Ελ Χαγέθ. Πήγαινε τότε να
πολεμήσει τους Χοδείτζιμ,
τους εχθρούς του χαλιφάτου,
που σκορπίζουν παντού το
φόβο και τον τρόμο με τις
ληστείες και τις λεηλασίες
τους. Τη δεύτερη φορά την
είδε στο ανάκτορο του πα-
τέρα του.

Πόσα πράγματα είχαν γί-
νει μέσα σ' αυτό το διά-
στημα!

Ο Μωχαμέτ είχε κτα-
στώσει τους Χοδείτζιμ,
είχε κάψει τις πόλεις τους
κι είχε διασκορπίσει τα κο-
πάδια των ζώων που έβο-
σκαν στους λόγγους και τα
λειβάδια.

Μά, την ίδια εποχή, μια
συνωμοσία ανακαλύφθηκε
στη Μεδίνα. Κι' ο χαλίφης
"Ελ Μανσούρ πρόσταξε τό-
τε ν' αποκεφαλίσουν εκεί-
νους που είχαν ανακατευτεί
σ' αυτή. Άναμεσα στους συ-
νωμότες βρισκόταν κι' ο πα-
τέρας της Καλίλας.

Καμμία γυναίκα δεν είχε
τά ολόγουρα μάτια, τα
καμπυλωτά φρύδια, την α-
λαβάστρινη επιδερμίδα και
το λυγρό κορμί της κόρης
του "Αμπντούλ "Αριμάχ. Κι'
ο χαλίφης, όταν την είδε,
άλλαξε απόφαση και πρό-
σταξε να χαρίσουν τη ζωή
στον πατέρα της νέας. Μια
έβαλε έναν όρο: πως η Κα-
λίλα θα γινόταν γυναίκα του.

Η νέα έσκυψε το κεφάλι
μπροστά σ' αυτή την από-
φαση.

Κάθε άλλη στη θέσι της
θα ήταν περήφανη κι' ευτυ-
χισμένη για την έκλογη του
χαλίφη. "Οχι όμως και η
Καλίλα. Γιατί από την ημέ-
ρα που είχε συναντήσει το
Μωχαμέτ στην δασι του "Ελ
Χαγέθ, η καρδιά της ήταν
δοσμένη σ' αυτόν.

Κι' ο Μωχαμέτ ήταν γιός
του χαλίφη!

Στ' αλήθεια, η μοίρα της
ήταν πολύ σκληρή. Την είχε
κάμει ν' αγαπήσει το γιό
και της έδινε για σύζυγο τον
πατέρα!

Για μια στιγμή, η Καλί-
λα σκέφτηκε να σκοτωθεί. Μια
ποιά θα ήταν το όφελος; Οι
άνθρωποι του χαλίφη θα ξα-
νταπαιναν τον πατέρα της

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ

ΦΑΡΔΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ
ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ

16ου το μυστικό μας

Μ. Λαμπρόπουλος

Αγ Κωνσταντίνου 12
Τηλ. 53.100

Σημ.: Αι προακουί-
ζουσαι το παρόν απόκομμα
λαμβάνουν δωρεάν κάτι.

βρίσκονταν ολόγουρα είδαν
το νεαρό πριγκίπα να γίνε-
ται κατακίτρινος. Κι' άμέ-
σως έπειτα το σώμα του τα-
λαντεύθηκε κι' ο Μωχαμέτ
κύλησε στα πόδια του πα-
τέρα του. Η αδαμαντοκόλ-
λητη λαβή ενός έγχειριδίου
εξαφάνισε πάνω στο στήθος
του. Η λεπίδα της είχε ε-
ξαφανιστή ολόκληρη μέσα
στις σάρκες του...

— Σκύλε! Βρυχήθηκε ο
χαλίφης και σήκωσε το πόδι
του για να χτυπήσει το νε-
κρό παιδί του.

Μά το πόδι του έμεινε
στον αέρα για μια στιγμή
κι' έπειτα έπεσε βαρύ και
έθιξε κάτω, ενώ το κεφάλι
του χαλίφη έγενε πάνω στο
στήθος του.

Ο "Ελ Μανσούρ ήταν νε-
κρός.

Η όμορφη Καλίλα έζησε
λίγο καιρό ακόμη. "Αλλ' έ-
λυσε από τη μιά μέρα στην
άλλη, λέει και το λεπίδι του
μαχαίριου που είχε σχίσει
τις σάρκες του αγαπημένου
της Μωχαμέτ είχε καεί και
μέσα στη βίχη της καρδιάς.
Κι' η όμορφη κόρη του "Αυ-
πτουλ "Αριμάχ έδωσε μιαν
αυγή, την ώρα που οι εχτι-
νες του ήλιου χάιδευαν απα-
λά τα υσταγμένα από το
νικητερό της ύπνο γη και
τα πουλιά τραγουδούσαν
χαρούμενα κι' ευτυχισμένα
πετώντας από το ένα δέντρο
στο άλλο.

ΚΛΩΝΤ ΡΕΝΟ

© ©

Το συμβόλαιο της γάτας

Τίποτε δεν πρέπει να μάς
φαίνεται άπιστευτο, όταν
συμβαίνει στην "Αμερική, στη
χώρα των παραδοσθέντων...
Αυτό ισχύει λοιπόν και για
το συμβόλαιο εργασίας, που
συνδέει τη μεγάλη μεταλ-
λουργική "Εταιρεία Σκάντια
με... μια γάτα!

Η ψιψίνα αυτή, ακαθόρι-
στης ράτσας, ήταν ένα α-
δέσποτο και σκελετωμένο
απ' την πείνα γατάκι, όταν
κατέφυγε στο γραφείο ενός
αποθηκαρίου της "Εταιρείας.
"Εκείνος τη συμμάθησε και
την κράτησε κοντά του, ως
που έγινε 4 μηνών περίπου.
"Επειτα σκέφθηκε να... ε-
ξασφαλίζει το μέλλον της.
Τηλεφώνησε λοιπόν στην
"Εταιρεία "Εργατών Μετάλλου
και πρότεινε να υπογραφη
και για τη γάτα μια συμ-
βασις εργασίας.

Πραγματικά, χάρις στις
ενέργειες της ισχυρής "Ε-
νώσεως, υπεγράφη η σύμ-
βασις της "Εταιρείας και της
γάτας. Ο "μισθός" της ο-
ρίσθηκε σε 21/2 γαβάδες φα-
γητό την ημέρα και 2 κιλά
γάλα τη βδομάδα. Προβλέ-
πεται ακόμη ότι, σε περι-
πτώσι που θα γίνει μητέρα,
θα πάρει ακόμα με πλήρεις
αποδοχές.

Την ίδια περίπου εποχή,
οι εργάτες και υπάλληλοι
της Σκάντια "Οϊλ Κόμπανυ
ένδιαφέρονταν ζωρότατα
για ένα καρδεοκύκλο, που
βρέθηκε στις αποβάθρες της
εταιρείας, στο Λίντσεν. "Ε-

στείλαν ένα ρεζιροφυκικό μή-
νυμα σ' όλα τα πλοία που
ταξιδεύουν, για ν' ανακα-
λύψουν σε ποιά απ' αυτά ε-
νώσε ο σκύλος. "Η έρευνα
διάρκει από 2 μήνες τώρα,
αλλά δεν έχει δώσει αποτε-
λέσματα.

ΚΑΝΟΝΟΤΙΚΟ ΧΙΟΙΜΟΛΟ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΟΥ ΧΟΤΖΑ

Ο Ναστραδίν Χότζας είχε ένα γιό,
που δεν είχε μοιάσει καθόλου του
έξυπνου πατέρα του. Πραγματικά, ήταν
άπελπιστικά κουτός ο γιός του, και
ο κακόμοιρος ο Χότζας το είχε μα-
ράζι.

Μια μέρα, ο Χότζας ήθελε να στεί-
λη στον Κατή, ένα πεσκέσι. Φώναξε
λοιπόν το γιό του και του λέει:

— Δεν μου λές, Άλλ, ξέρεις πο-
ύ είναι το μεγάλο μείνανι (πλατεία) της
Προύσας;

— Δεν ξέρω πατέρα, του λέει ο
γιός του.

— Βρέ χαζέ, τόσες φορές δεν έχου-
με πάει στο μείνανι;

— Ά! εκεί πούχαμε πάει είνε, πα-
τέρα;

— Εκεί, παιδί μου. Άριπών θα πά-
αμε αυτό το καλάθι με τα σούκα, θα
τραβήξω ίσα τ'ό δρόμο, θα περάσω
το παζάρι, θα φτάσω στο μείνανι.
Θα ρωτήσω εκεί σε κανένα μαγαζί
ποιο είναι το σπίτι του Κατή, θα χτυ-
πήσω την πόρτα, θα σου ανοίξει μια
σικιάβα και θα της πής ότι θέλεις να
είδης τον Κατή. Κατάλαβες;

— Κατάλαβα πατέρα.

— Αδερίμ, παιδί μου. Μόλις έρθη
ο Κατής, θα του δώσεις τα σούκα και θα
του πής: "Ο πατέρας μου ο Χότζας,
Κατή μου, σου στέλνει αυτά τα φρέ-
σκα σούκα και καλοφάγωτα να είνε. Για
πες μου, πώς θα το πής;

— Ο πατέρας μου ο σκύος Χότζα
μου σου στέλνει αυτόν τον Κατή και
καλοφάγωτα να είνε.

— Φτού! Άλλάχ!... φώναξε θυμω-
μένος ο Χότζας και άρχισε να κάνει
μάθημα του γιού του, πως να το πή-
ως όταν το παιδί το έμαθε και φεύγει.

Φτάνει στο σπίτι του Κατή, χτυπά
την πόρτα και η σικιάβα του ανοίγει.
Της λέει ο μικρός:

— Θέλω τον Κατή!

— Θα τον φωνάσω άμέσως, λέει η
σικιάβα και φεύγει.

Εκεί όμως στην είσοδο του σπιτιού,
βρίσκεται ένας παπαγάλος, που τον
είχαν στείλει του Κατή, πεσκέσι από
την "Αραπία.

Ο παπαγάλος βλέπει το μικρό και
έπειδή ήξερε μια μόνο φράση να λέη,
του την ξεφουρνίζει:

— Καλημέρα, καλημέρα... Τι γυ-
ρεύεις;

— Ένωςι! το χάνει και άπαντά:

— Με το συμπάθειο, Κατή μου. Δεν
ιούπε ο πατέρας μου πως είσαι πουλί!

Και επιστρέφει πίσω στον πατέρα
του να τον ρωτήσει ξανά.

Τέτοιο γιόδο είχε ο Χότζας, όπως κι'
οι πιο πολλοί έξυπνοι πατεράδες!

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή οποιαδή-
ποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ έγγρα-
φου άδειας της Διευθύνσεως του "Θησαυρού".

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τ'ό άρθρο 6 § 1
του Α. Ν. 1092/1938.

Ιδιοκτήτης Διευθυντής: "Ιωάννης Παπαγεω-
ργίου, Κατοικία: Βρασιλίωνος αρ. 3. Υπεύ-
θυνος Τυπογραφείου: Φωκίτσος Μαλατέστας,
Μετ'ελάου 9, Άθηναι.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΤΕΡΙΚΟY: "Ετησία ... Δρχ. 150.000
"Εξμηνος ... 75.000
Τρίμηνος ... 40.000

ΕΣΤΕΡΙΚΟY: "Ετησία ... Ε 6. — 5 24
"Εξμηνος ... Ε 3. — 5 12
"Ετήσια ... Ε 1.10

Εμβάσματα "Εσπερικού διά ταχυδρομικής
έπιταγής και "Εσπερικού διά ταχυδρομικής
αυτής, προς τον κ. "Ιωάν. Γ. Παπαγεωργίου

Ο «Άλλος» ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Παράξενο διήγημα

Δέν υπήρχε ψυχή ζωντανή στην έ-
ρημη και σκοτεινή προκυμαία. Όταν
βεβαιώθηκε γι' αυτό, ο Βικτόρ Ντε-
λέτρ ανάσανε μ' ανακούφιση κι' έπα-
ψε το καρδιοχτύπι του.

Όλα είχαν τελειώσει σε μερικές
στιγμές: "Ο Ντελέτρ είχε πετάξει το
Ζυλιέν Ναδιέρ στο Σηκούαν, τόσο
γρήγορα, ώστε το θύμα δεν είχε
προλάβει ν' άμυνθη ή να φωνάξη...
"Ακούστηκε μόνο ένας παφλασμός, έ-
να πνιγμένο βογγητό, κι' έπειτα τί-
ποτε πιά. Κανείς δεν είχε αντίληφθ
το έγκλημα. Κι' έτσι, ο Ντελέτρ ά-
πομακρύνθηκε, ήσυχος κι' άνεσυχλη-
τος.

Ηταν ένας εύκατάστατος έμπα-
ρος. Τον βράδυ εκείνο, είχαν πάει
μαζί με το βιομήχανο Ναδιέρ σ' ένα
δειπνό. Έργυναν από και άργά, και
πήραν μαζί το δρόμο, γιατί ήσαν
γείτονες. Πραγματικά να γυρίσουν
στο σπίτι τους με τα πόδια, για ν'
άνταρνεύσουν καθαρό άέρα.

Ο Ντελέτρ μιούσε κυφά το Να-
διέρ, γιατί του είχε χαλάσει πολλές
δουλειές. Και τώρα πάλι έπρόκειτο
να τον ζημιώσει, με μια καινούργια
επιχείρησι που έτοιμαζε. Του έξη-
γησε στο δρόμο τις λεπτομέρειές
της, σαν ναθελε να τον πεισλώση.

"Εκείνος δεν έδειξε την παραμικρή
δυσφορία.

Ξαφνικά όμως, του φάνηκε ότι πή-
ρε τη θέσι του ένας άλλος άνθρω-
πος, άποφασισμένος να σκοτώσει!...
"Ενοιωσε μέσα του μια άγρια άπο-
φασιστικότητα πρωτοφανή. Καί, κα-
θώς περνούσαν άπ' την όχη του πο-
ταμού, άρπαξε το βιομήχανο και τον
πέταξε μέσα στο νερό!

Γύρισε έπειτα στο σπίτι του και
κοιμήθηκε ήσυχα - ήσυχα.

Την άλλη μέρα, αφού τελείωσε τις
σοβαρές υποθέσεις του γραφείου
του ξαναθυμήθηκε τη νικητεριά του
περιπέτειας... αλλά με τελεία άδια-
φορία, σαν μια ιστορία που είχε
συμβη σε κάποιον άλλον.

"Ερριξε μια ματιά στην έφημερί-
δα. "Επειτα σκέφθηκε πως έπρεπε
να στείλη δυο - τρία γράμματα σε
γνωστού του. Πήρε πέννα και χαρτί
κι' άρχισε να γράφει:

«Απαντών εις την ύμετέραν έπι-
στολήν, σας καθιστώ γνωστόν ότι ό
κ. Βικτόρ Ντελέτρ έρριψεν εις τον
Σηκούαν τον Ζυλιέν Ναδιέρ, την
νύκτα της...».

Σταμάτησε, τη στιγμή που θα ύ-
πέγραφε το ένοχοποιητικό γράμμα.

— Τρελλάθηκε; μουρμούρισε. Τί
πώς να κάνω; Μά μου φαίνεται σαν
να τ'όγραφε κάποιος άλλος, κι' όχι
έγώ!...

Ανατρίχιασε και κύτταξε γύρω
του, τρομαγμένος. "Ηταν μόνος του
στο δωμάτιο... Έσκισε το γράμ-
μα και τόκαψε στο τζάκι. "Επειτα
ξαναβρόκε την ήρεμία του κι' άφο-
σιώθηκε στη δουλεία του...

Η έξαφάνισι του Ναδιέρ έκαμε
μεγάλη αίσθηση στο Παρίσι. Το πο-
τάμι ξεέβρασε στο πτώμα του κοντά
στο Σαιν - Κλου. Το πορτοφόλι του
βρέθηκε άπειραχτο. "Η υπόθεσι της
αυτοκτονίας φαινόταν τελείως άπί-
στυχημα ή για έγκλημα από λόγους
έκδικεσας.

Ο άνακριτής κάλεσε τον Ντελέτρ,
άνάμεσα στους πρώτους μάρτυρας.
Τον δέχθηκε ευγενέστατα. "Ο έμπα-
ρος κατέθεσε ότι είχε συνοδέψει το
Ναδιέρ ως ένα άριστο αόχη φιλή.

Επρόκειτο λοιπόν ή για δυ-
στυχία ή για έγκλημα από λόγους
έκδικεσας.

Ο άνακριτής κάλεσε τον Ντελέτρ,
άνάμεσα στους πρώτους μάρτυρας.
Τον δέχθηκε ευγενέστατα. "Ο έμπα-
ρος κατέθεσε ότι είχε συνοδέψει το
Ναδιέρ ως ένα άριστο αόχη φιλή.

Επρόκειτο λοιπόν ή για δυ-
στυχία ή για έγκλημα από λόγους
έκδικεσας.

Ο άνακριτής κάλεσε τον Ντελέτρ,
άνάμεσα στους πρώτους μάρτυρας.
Τον δέχθηκε ευγενέστατα. "Ο έμπα-
ρος κατέθεσε ότι είχε συνοδέψει το
Ναδιέρ ως ένα άριστο αόχη φιλή.

Επρόκειτο λοιπόν ή για δυ-
στυχία ή για έγκλημα από λόγους
έκδικεσας.

Ο άνακριτής κάλεσε τον Ντελέτρ,
άνάμεσα στους πρώτους μάρτυρας.
Τον δέχθηκε ευγενέστατα. "Ο έμπα-
ρος κατέθεσε ότι είχε συνοδέψει το
Ναδιέρ ως ένα άριστο αόχη φιλή.

Επρόκειτο λοιπόν ή για δυ-
στυχία ή για έγκλημα από λόγους
έκδικεσας.

Ο άνακριτής κάλεσε τον Ντελέτρ,
άνάμεσα στους πρώτους μάρτυρας.
Τον δέχθηκε ευγενέστατα. "Ο έμπα-
ρος κατέθεσε ότι είχε συνοδέψει το
Ναδιέρ ως ένα άριστο αόχη φιλή.

Επρόκειτο λοιπόν ή για δυ-
στυχία ή για έγκλημα από λόγους
έκδικεσας.

Ο άνακριτής κάλεσε τον Ντελέτρ,
άνάμεσα στους πρώτους μάρτυρας.
Τον δέχθηκε ευγενέστατα. "Ο έμπα-
ρος κατέθεσε ότι είχε συνοδέψει το
Ναδιέρ ως ένα άριστο αόχη φιλή.

Επρόκειτο λοιπόν ή για δυ-
στυχία ή για έγκλημα από λόγους
έκδικεσας.

Ο άνακριτής κάλεσε τον Ντελέτρ,
άνάμεσα στους πρώτους μάρτυρας.
Τον δέχθηκε ευγενέστατα. "Ο έμπα-
ρος κατέθεσε ότι είχε συνοδέψει το
Ναδιέρ ως ένα άριστο αόχη φιλή.

Επρόκειτο λοιπόν ή για δυ-
στυχία ή για έγκλημα από λόγους
έκδικεσας.

Ο άνακριτής κάλεσε τον Ντελέτρ,
άνάμεσα στους πρώτους μάρτυρας.
Τον δέχθηκε ευγενέστατα. "Ο έμπα-
ρος κατέθεσε ότι είχε συνοδέψει το
Ναδιέρ ως ένα άριστο αόχη φιλή.

Επρόκειτο λοιπόν ή για δυ-
στυχία ή για έγκλημα από λόγους
έκδικεσας.

Ο άνακριτής κάλεσε τον Ντελέτρ,
άνάμεσα στους πρώτους μάρτυρας.
Τον δέχθηκε ευγενέστατα. "Ο έμπα-
ρος κατέθεσε ότι είχε συνοδέψει το
Ναδιέρ ως ένα άριστο αόχη φιλή.

Επρόκειτο λοιπόν ή για δυ-
στυχία ή για έγκλημα από λόγους
έκδικεσας.

Ο άνακριτής κάλεσε τον Ντελέτρ,
άνάμεσα στους πρώτους μάρτυρας.
Τον δέχθηκε ευγενέστατα. "Ο έμπα-
ρος κατέθεσε ότι είχε συνοδέψει το
Ναδιέρ ως ένα άριστο αόχη φιλή.

Επρόκειτο λοιπόν ή για δυ-
στυχία ή για έγκλημα από λόγους
έκδικεσας.

Ο άνακριτής κάλεσε τον Ντελέτρ,
άνάμεσα στους πρώτους μάρτυρας.
Τον δέχθηκε ευγενέστατα. "Ο έμπα-
ρος κατέθεσε ότι είχε συνοδέψει το
Ναδιέρ ως ένα άριστο αόχη φιλή.



Ακροχορδόνες

Οι ακροχορδόνες (κοινώς μυρμηγκίες ή βαρδαβίτσες)
είνε μια πολύ συνηθισμένη και αρκετά αντίαισθητική δερ-
ματική πάθηση. Οι ακροχορδόνες είνε μικρές υπερτροφίες
της θηλώδους στίβας του δέρματος, ανώδυνες και σπα-
νίως άπλές. Τις περισσότερες φορές είνε πυκνές και πολύ
μεταδοτικές οφειλόμενες σ' ειδικό μικρόβιο και για τούτο
πληθαίνουν πολύ. "Ιδίως άμα συχνά ερεθίζονται, ως συμ-
βαίνει με τα σαπούνια και μάλιστα με τρίφτη ή από
το έξιγμα των άνδρών άμέσως αναπτύσσονται και πυκνώ-
νουν. Βρίσκονται διεσπαρμένες συήθως στο δέρμα του
προσώπου, στο έπαινα και κάτω βλέφαρον, στην άνω επι-
φάνεια των χειρών και των δακτύλων, ένίοτε δέ και στον
τραχήλον. Συήθως άραιές και μικρές κατ' άρχάς οι ά-
κροχορδόνες πυκνώνουν όλιγον κατ' όλιγον και μάλιστα
όταν ερεθισθούν, όπως είπαμε παραπάνω και άποτελούν
πλάταια ή εξέχοντα όγκώματα, τα όποια φλεγμονώμενα
και έξελκούμενα γίνονται επώδυνα.

Η πορεία των ακροχορδόνων είνε χρονία. Στη νεανική
ήλικία είνε συνηθέστερη ή αυτόματος έξαφάνισι των μετά
τινα χρόνιν. Άλλοτε επόμενον επί πολλά έτη και ή πα-
ρουσία των μάλιστα στο πρόσωπο καταστρέφει το σχήμα
του και την αισθητική ώρασιότητά του. Γενικώς ή δερμα-
τική αυτή πάθηση είνε κληρονομική και άποφασισμένη
στην επιστημονική άρεα. Η επιστημονική των έρε-
υνών δεν είνε μόνο τοπική, αλλά και δι' έσωτερικών φαι-
νόμενων. Το πικρό, όταν είνε καθ' όμαδας πυκνές και
ελάχιστα έξωγκωμένες σαν το κεφάλι της καρφίτσας, ή
καλύτερα θραπεία των είνε ό ή συχνές πλύσεις των με
κονό και καλό (όχι χημικό) έξοδι και οι καθημερινές επι-
θέσεις των με άσπιτόλην. Όταν όμως είνε μεγαλύτερες
τότε είνε άπαραίτητη ή καταστροφή των, μια προς μια,
δι' ή λ ε κ ρ ο π η ξ ι α σ. Η μέθοδος αυτή είνε τε-
λείως ανώδυνη, ταχεία και έπιφέρει την άμεση και ριζική
καταστροφή των άνευ παραμικρής και της ελαχίστης
ούλης ή σημείου επιμαρτυρούνης την προδράση των.

Δυστυχώς πολλοί, από άγνοια, χρησιμοποιούν για την
αφαίρεσι των δραστικές χημικές ουσίες, όπως το νιτρικό
ή το υδροχλωρικό όξύ (άκουσάρετες) ή χρησιμοποιούν γρά-
σο ή ξεριζώμα των το νυχι των ή καρφίτσας. Τα τρία
αυτών ματώνων, μολύνονται, φλεγμονώνουν, τα πάσχοντα
μέρη και πολλές φορές τοιούτοτρόπος μεταπίπτουν αυτές
σε κακοήγη κατάσταση. Το ίδιο συμβαίνει και με τις κρεα-
τοεληές, ατινες είνε μεγαλύτερες και διαφέρουν μεγέθους
θηλώματα. Πολλοί για να τις αφαίρουν τις κυτταρί-
δων ή τις δένουν με μεταξωτά ή κλωσάκια, Πολύ κακός τρό-
πος, ό όποιος πολλές φορές, τις μεταβάλλει και υποδο-
θεί μάλιστα άμα είνε μεγάλες, σε κακοήθεις επεξεργα-
σίες. Οι κρεατοεληές όταν είνε άιτεράρες βρίσκονται άνε-
πτυγμένες σε διαφόρα μέρη, όπου είνε εύκολο ό ερεθί-
σμός των ή το ματωμά των πρόπει άποσύνθητε ν' αφο-
σώται, με τη μέθοδο της ηλεκτροπηξίας. Είνε ζήτημα έλα-
σώτως λεπτόν της ώρας ή αφαίρεσις κρεατοεληών με γέ-
λους στραγγαλιού. Τα μέρη που συχνότερα ερεθίζονται
και ματώνουν οι κρεατοεληές είνε το τριχωτό της κεφα-
λής από την τασάρα, το πρόσωπο από το έυράφι και
λόγω της τοίξης στις καρδές των σουτιν των γυναι-
κών, στις τριάντες των άνδρών ή στη μέση, γενικώς ό-
λαν, όπου συγκρατείται συχνά το παντελόνι. Αυτά όσον
αφορά την τοπική θραπεία των ακροχορδόνων και των
κρεατοεληών. Η έσωτερική θραπεία των συνίσταται στη
λήψη έσωτερικών κεκαυμένων μαγνησίου ή άρσενικού, δια
των όποιων επιτυγχάνεται άσ' ένος μόν ή άνακοπή της
προδράσεως του αίματος στην ανάπτυξι τοιούτων θηλώ-
ματων, άφ' έτέρου δέ ή πρόληψις μετατροπής των σε κα-
κοήθεις επεξεργασίας. Ειδική σκευασία του καθηνητού
Ντελέτρ, υπό το όνομα Delbias, είνε άποτελεσματική για
τον περιορισμό της άναπτύξεως και πρόληψις για την
κακοήγη ανάπτυξιν των.

Όστε, από τα παραπάνω έκτεθέντα, θα κατενοήθη κα-
λώς πόσους κινδύνους διατρέχει τις μεταχειριζόμενες για
την έξαφάνισι των κοινών μυρμηγκιών ή των κρεατοεληών,
τοχρά και έμπελικά μέσα με τα όποια κινδυνεύει να τα
μεταβάλλη από καλοήγη και τελείως άπλη πάθησι, στην
πιο επικίνδυνη και κακοήγη τοιαύτην.

Υ. Ε. — Τους επιστολογράφους που μ' έρωτούν επί της
άνωτέρω παθήσεως και της θραπείας της, παραπέμπω
στο σημερινό σημάκι μου. Νέο μ' έπεμψε στηλέον άπο
κάθε ιδιαιτερή άπάντησι άπό της ειδικής στηλής μου
για να μην έπρεπει θραύτης στις απαντήσεις άλλων
επιστολών μ' έρωτήσεις και έξαιρετικές περιπτώσεις.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ

Ιατρός Δερματολόγος

ΙΑΤΡΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Πότε λοιπόν, κυρίες μου, θα σας έλευθερώση ή μόδα
από τα υπλά τακούνια που επαναστατεί;

Το υπλό τακούνι κάνει το πόδι να γλιστράη προς τα έμ-
πρός, προδίδεται για έξαφάνισι, μεταβάλλει την γενικήν
ισορροπία και μεγαλώνει το κύρτωμα της σπονδυλικής
στήλης.

Μην άφίνετε ποτέ να σας γλίσφουν τα σκυλιά. Το σώμα
τους είνε γεμάτο φύλλους, είνε δέν στόμα του συμπαθούς
πιστού αυτού φίλου μας, είνε πολλές φορές γεμάτο από
συνά εχινόκοκκων, οι όποιοι άλλοιμοιοι, άν μεταδοθούν στο
σώμα μας.

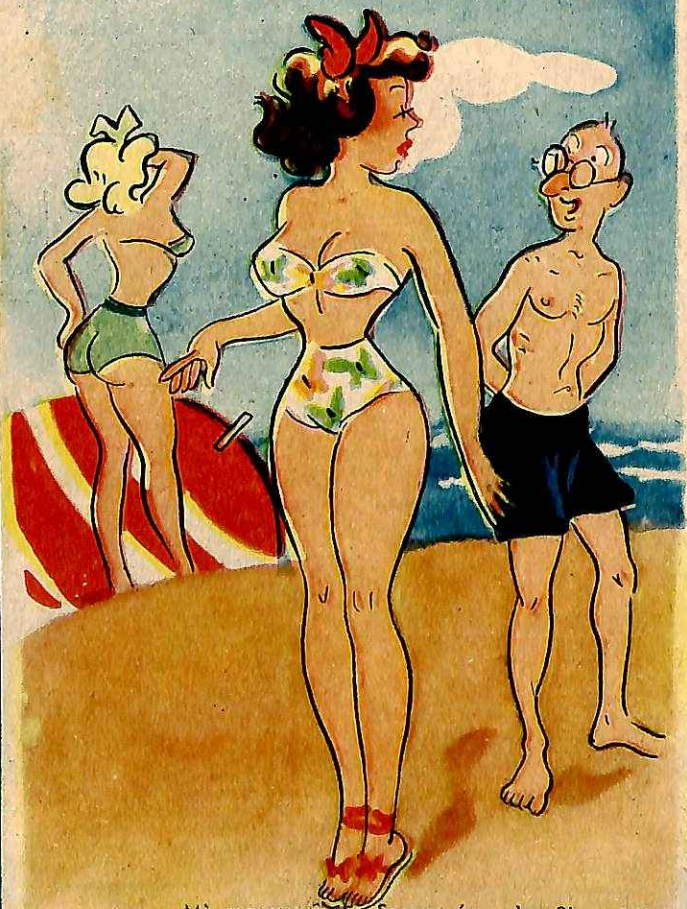


— Βρέ άχαίρευτε Ζαχαρία, πάλι με τή βούρτσα τών δοντιών μου ξεσκονίζεις τά ρούχα σου;

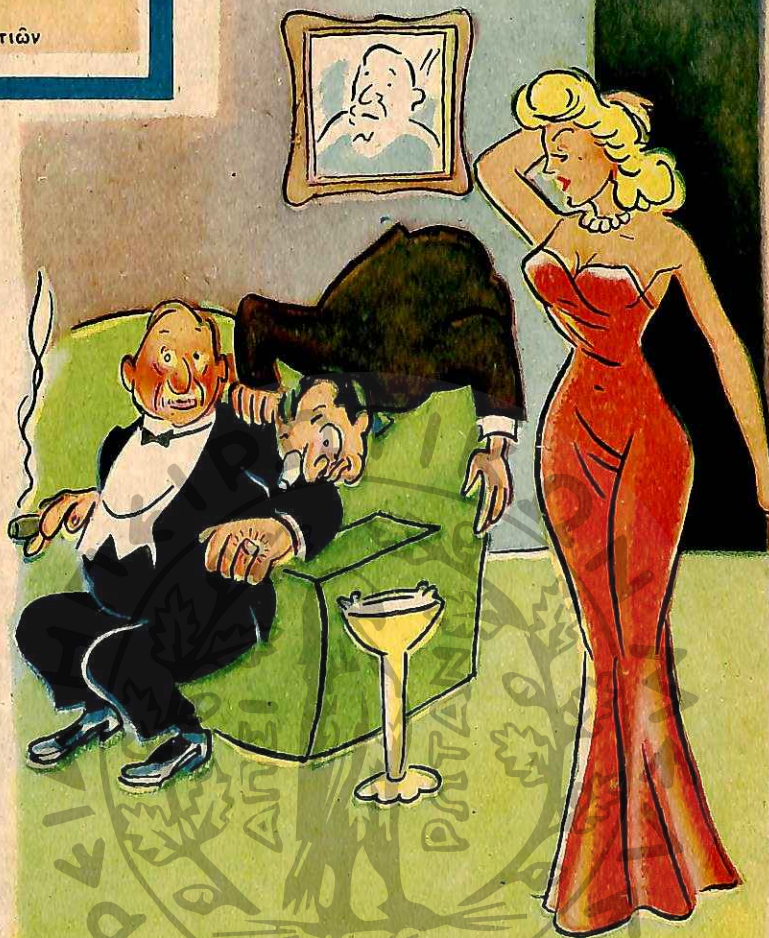


ΣΤΟ PARTY

— Εύχαριστώ... Δεν θά πιώ άλλο γιατί δεν θέλω νά ζαλιστώ!...



— Με συγχωρείτε, δεσποίνις, έπειδή μαζεύω πεταλούδες, μου έπιτρέπετε νά ρίξω μιά ματιά καί στή δική σας συλλογή;



— Δεν μπορώ νά καταλάβω, μπαμπά, τί σέ κάνει νά πιστεύης πώς ό Γιάννης με παντρεύεται γιά τά λεφτά μου...